

PAST NA MEDVĚDA

PETRA NEOMILLNEROVÁ

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

PAST NA MEDVĚDA

PETRA NEOMILLNEROVÁ

TRITON
Praha / Kroměříž

Petra Neomillnerová
Past na medvěda

Copyright © Petra Neomillnerová, 2008

Cover © Marek Hlavatý, 2008

© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-195-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1.

„Už jsi tady, liebchen?“ Kay zívne a já mám chuť ho něčím praštit.

„Jasně,“ skopnu vyčerpaně boty. „To spíš od chvíle, kdy jsem odešla?“

Kay zívne znovu, až se mu ostré špičáky blýsknou, a vstane. „No,“ připustí provinile.

Kriticky si ho prohlížím s předloktími založenými na prsou.

„Jsi hubenej,“ upozorním ho. Pokrčí rameny.

„Jsem hubenej, protože máš pořád žízeň.“

„Jak mám na tebe něco sehnat, když máš dva metry, třicet kilo a ani si to nejdeš vyzkoušet?“

„Nemám třicet kilo,“ ohradí se Kay.

„No dobře, padesát?“

„Padesát máš ty,“ přistoupí ke mně a jednou rukou mě zvedne ze země. „Možná míň.“

Obejmu ho nohama kolem pasu. Venku hučí Las Ramblas.

„Jet na nákupy do Španělska touhle dobou byl blbej nápad,“ zavřím.

„V Praze je zima.“

„Není to jedno? Stejně jsi pořád zalezlej doma,“ položím Kayovi ruku na zadek.

„Raděj bych byl zalezlej někde jinde,“ broukne a hodí mě na postel. Nehybně ležím a čekám, až mě svlíkne.

„Bleskem,“ pobídnu ho potom. „Po setmění dorazí Diego. Slíbil, že nás provede po městě.“

* * *

Rozložitý tmavovlasý muž kývne směrem ke Kayovi.

„Jak se ti v tom líbí, querida?“ zeptá se a já nakrčím nos. Vyzáblý Kay si kriticky prohlíží černou košili od Armaniho. Vypadá v ní jako vysloužilý feťák z vyšších kruhů.

„Víc se mi líbí bez toho, querido.“

Španěl se zaškaredí.

Diego měl kdysi galeony, spoustu galeon, a dodnes se z toho nevzpamatoval. Dvě mu potopili piráti, jedna se zatoulala, jak už se to lodím občas stává, a když se rozhodl vyjet do Nového světa pro zlato sám, měl tu smůlu, že se nalodil s upírem. Myslím, že ho to zlato, o které přišel, pořád mrzí. Představuje mi svou ženu, desátou, kterou si v té funkci pamatuju. Z nepochopitelného důvodu si bere za manželky smrtelnice a zdá se, že mu nedá, aby se občas nenapil. Estrela je anemická blondýnka a je z nás nervozní, hlavně z Kaye, který si ji netečně prohlíží. Servíruje nám krev ve starožitných pohárech a vyplašeně se usmívá. Diego jí položí dlaň na zápěstí a usměje se na ni. Estrela zmizí. Kay zívne.

„Má strach.“

Majitel galeon se k němu obrátí. „Jsme spolu teprve rok, ještě si nezvykla.“

„Nikdy si nezvykne,“ protáhnu a vzpomenu si na Darka. „Moc se bojí o život, než aby si zvykla.“

Diego ohrne rty. „Všichni se něčeho bojíme. Jak je to s tvým otcem, Tino?“ zeptá se pak a já vím, že tuhle otázku měl na paměti, už když nás zval na procházku noční Barcelonou.

„Nepohodli jsme se,“ odpovím stručně.

„Nebezpečný podnik, ne?“

Opřu se do křesla. „Hlavně pro něj.“

„Tino...“ Diego je skoro stejně starý jako já, ale vypracoval se. Je ovšem taky možné, že Jarden, která je tu nejstarší, mu svou funkci laskavě ponechala.

„Jardena nepřijde?“ zeptám se a Diego povytáhne obočí.

„Co tě napadá, querida, musíš ty za ní. Však víš, jaká je, katalánská krev. Čeká, že u ní vykonáte zdvořilostní návštěvu.“

Kay se tváří bolestně. „Musíme k ní, matka mi kladla na srdce...“

„Nojo,“ vstanu z křesla. „Jdeš s námi, Diego?“

Španěl přikývne, ale jedna věc mu zjevně nedá spát.

„Tino, tvůj otec, co má v úmyslu?“

„Co má v úmyslu teď, to nevím,“ odseknu, „ale ještě před tím, než jsem z něj udělala sekanou, chtěl budovat nějaké impérium krve, či co. Diego, už není středověk, kurva.“

Diego protáhne tvář. „Není. Kdybys věděla, kolik zlata vezla Soledad, když se potopila...“

„Víš, kde to bylo?“ probudí se ve mně touha po romantice.

„Querida,“ Diegovi se v očích zračí nezměrný smutek, „kdybych to věděl, už tam to zlato neleží.“

* * *

Španělé si potrpí na luxus, a tak nás k Jardeně veze obří limuzína s tmavými skly.

„To kdybychom se chtěli zdržet do rána,“ vysvětluje Diego a z ledničky, maskované v mahagonovém obložení, vyndává sáček krve.

„Mohu nabídnout?“

Ušklíbnu se. Na tohle mě neužije, mnohem radši si dám u Gaspara podomácku trochu teplé koňské než vychlazenou nulku. Kay blazeovaně přijme pohárek a zívne. Morálně se připravuje na španělskou verzi Gothel. Staré upírky dokáží být neuvěřitelně otravné.

Diego se odhodlává k něčemu nepříjemnému a já si v duchu nadávám. Fuchsiové džíny možná v butiku vypadaly super, ale na sebe si je nikdy nevezmu.

„Tino, nezlob se, že o tom zase začínám...“

Zvednu hlavu. Jasně, zlobím se, že s tím zas otravuje.

„Pan Dyre...“ odkašle si.

„Nevím, co je s otcem,“ odpovím suše a Kay jediným douškem dorazí krev.

„Co mám dělat, kdyby se tu objevil?“

„Vykopat ho odsud. Blbne.“ Nechci se nechat zatáhnout do zkostnatělého světa upířských subordinací. „Jakou jinou radu chceš, Diego? Nejsem s otcem zadobře, to ví každý.“

„Předpokládal jsem, že ho aspoň respektuješ, když...“

„Když jsem se s ním servala, pokousala ho, skoro vypila? Podívej,“ odkašlu si, „je pořád ve hře a měl dost sil, aby odešel, ale

nečekej, že ti tu budu hrát rodinnou selanku. Když se objeví, dej mi vědět, a já zvážím, co udělám, to je maximum, co ti můžu slíbit.“

Stáhne hlavu mezi ramena.

„Je to chlív,“ ozve se Kay a odplivne si z okénka. Zašklebím se. Zkazila jsem Gothel syna.

„Tohle před Jardenou nedělej,“ napomene Kaye Diego. Kay se rozesměje.

„Ovšem že ne.“

„Bude to brát jako oficiální návštěvu.“

„Jistě.“

„Neříkejte jí ani o Estrele,“ doporučí nám Španěl a já v údivu otevřu pusy.

„Proč ne?“

„Je to cizinka, to by Jardena nikdy neschválila.“

„Ona o tom neví?“ podiví se Kay upřímně.

Diego sedí v kožené sedačce velmi zpříma.

„Doufám, že ne,“ odpoví škrobeně a my na sebe s Kayem mrkneme. Zlatá Praha, pomyslím si, zlatá plebejská Praha.

* * *

Trvala jsem na pokoji s terasou, i když jsou s ní ve dne komplikace. Sedíme s Kayem v křeslech, posloucháme zvuk města, které nikdy neusíná, a užíváme si ticha. Jardena je velmi výřečná, výřečnější, než se dá snést.

Pohostila nás, vyptala se na každou drobnost, každý nepodstatný drb, Kayovi předala dárky pro Gothel a mně věnovala jakousi nesmyslnou krajkovou věc. Nejsem s to poznat, jestli je to mantila, dečka nebo ubrus, ale Jardena si toho velmi považovala.

„Je to velmi staré a velmi cenné, má milá,“ vrazila mi do ruky pečlivě zabalenou krajku a mrkala na mě tak usilovně, že jsem se bála o její nervový systém.

„Nevíš, co to je?“ obrátím se ke Kayovi, který si hraje s nožem.

„Rubáš,“ nadhodí nezávazně a zatočí čepelí mezi prsty.

„Pitomče,“ vyprsknu.

„U Jardeny nikdy nevíš,“ upozorní mě vážně. „Promluv si s ní někdy o inkvizici, tvrdí, že to byla zlatá doba.“

„Hodně jídla,“ odhadnu. Katalánka jídlo miluje a také podle toho vypadá. Pravá španělská matrona, kypící tělo obepjaté černým hedvábím, bílá pleť a těžké pletence černých vlasů. Prohlížela si nás kriticky. Podle ní jsou hubení jen žebráci. Olíznu si rty a můj spolunocležník si toho všimne.

„Ani deci,“ zavrčí hlavou.

„Proč?“

Vstanu, obejmu ho a spojím prsty na jeho zátylku.

„Musím ti občas dělat fóry, liebchen, nebo dopadnu jak ta Diegova bledule.“

„Už jsi dopadl,“ jedu rty po jeho tváři dolů za ucho a Kay se mě se smíchem pokouší odstrčit. Nemůže. Popadne mě za zápěstí a přitiskne si moje ruce k hrudi.

„To je romantický,“ šeptá, „napaden upírkou uprostřed noci.“

„Sexuálně napaden,“ huhlám a pokouším se mu strčit ruku do poklopce.

V tu chvíli mi v kapse zazvoní telefon. Jednou, dvakrát... Vztekla po něm zašmátrám a stisknu tlačítko.

„Kdo je to?“ Kay bojuje se zipem svých kalhot.

„Bér,“ zavrčím a přitisknu telefon k uchu. „Je to Bér.“

„Tino, kde jsi? Stojím u tebe před bytem a neotvíráš.“

„Souhlasí, jsem v Barceloně.“

„Co tam děláš?“ Bér má divně chraplavý hlas.

„Svlíkám Kaye. Děje se něco?“ Nepříjemná předtucha mi stáhne žaludek.

„On je tam taky?“

„Taky...“

Ted' už to není jen předtucha. Pokud by Konrád vzal zavděk i Kayem, kterého nemusí, má pořádný problém.

„Můžete se vrátit?“

Zní to hodně sklesle.

„Přijde na to,“ zavrčím. „Tak to vybal, Bére. Co se posralo?“

„Vyhodili mě od policie.“

„Co?“ zalapám po dechu.

„Jo, zatím jsem mimo službu, ale je skoro jasný, že... Ušili to na mě, Tino, a je i v tvém zájmu, aby se to nějak urovnalo. Smažu, smažu za to nějaký dluhy, co u mě máte.“

Je zoufalý.

„Vrátíš se, Tino?“

„Budu tam během dneška,“ slíbím. „Zatím dej dohromady všechno, co je potřeba. Nemůžou tě zašít, vid’?“ ujišťuju se.

„Můžou,“ připustí Bér. „Ale doufám, že mám dost kamarádů na to, abych se to dozvěděl včas. Kdybys mě nemohla sehnat, najdu si tě já,“ zachraptí. „Už musím končit. Hod’ sebou,“ poprosí ještě.

„Co v tom je?“ zeptám se, než stačí zavěsit.

„Děvka, umučená při natáčení péčka, Tino. Je to v prdeli.“

Zavěsí dřív, než se stihnu zajíknout.

Kay sedí v křesle s rozepnutým poklopem.

„Bér má problém?“

Kývnu. „Velkej problém.“

„Jedem domů?“

„Ty nemusíš, já jedu. Vypadá to, že je po krk ve sračkách.“

„Liebchen,“ Kay vstane a přitiskne se ke mně tvrdým břichem, „můžeš ten let začít shánět až za hodinu, vid’?“

„Hm,“ nepřítomně mu prsty přejíždím po lopatkách.

„Co se děje?“

Přitisknu nos na jeho hrudník. „Hele, myslíš, že by Bér byl schopnej umučit děvku?“

Upír se na mě zadívá s překvapením. „Každej je schopnej umučit děvku, zlato.“

„Právě,“ povzdychnu si. „No, doufám, že to není tenhle případ.“

* * *

Diego se diví... Snaží se to sice nedat najevo, ale můj telefonát v době, kdy slušný upír spí, ho docela zaskočil.

„Proč chcete letět už dneska?“ zívá.

„Problémy,“ odseknou.

„Něco s otcem?“ zděsí se Španěl upřímně a já prokleju středomořský smysl pro rodinu.

„Hovno,“ uklidním ho, věrna českému pojetí rodinného života, „jeden policajt má problémy.“

To už nekomentuje vůbec a rozespalým hlasem mi nadiktuje číslo na aerotaxi, které našinci užívají ve Španělsku. Jistě, po setmění bych mohla letět jakýmkoli taxíkem i s Kayem, ale je lepší držet se vyzkoušených firem, už kvůli zásobám v palubní ledničce.

Má španělština není perfektní, ale nemám problém sdělit výřečně dámě na druhém konci, že krev v sáčcích uvítáme, ale stevardka není nutná. Kay leží na břiše v posteli a spí tichým spánkem upírů. Prstem se dotknu jeho páteře, ani se nehne. Z náhlého popudu se k němu přitisknu. Byly časy, kdy mi šel na nervy, ale už jsem přivykla výhodám soužití s našincem. S našincem... Nerozhodně přejedu zuby jazykem a pak vytočím ještě jedno číslo. Pokud má Bér problémy, Timotej by o tom měl vědět.

* * *

Když slyším jeho hlas, potěší mě to. Vzdálili jsme se, co bydlí v Berlíně, už proto, že já se Berlínu vzhledem k napjatým vztahům se svou skorotchníní vyhýbám.

„Kotě,“ zachraptí. Asi jsem ho taky vzbudila.

„Jak to jde?“ konverzuju zdvořile.

„Zbláznila ses?“ vyjede na mě. „Voláš mi v půl jedenáctý, aby ses mě zeptala, jak to jde? Spal jsem.“

Odkáshlu si. „Hele, snaž se ocenit, že jsem na tebe tu jobovku nevybalila hned.“ Najednou si intenzivně přeju starého upíra vidět.

„Fotr?“ Napadlo ho to samé, co Diega, ale zná mě líp.

„Ne, Bér má na krku vraždu.“

„Nepovídej,“ Timotejův hlas zní pobaveně, „že by si taky smočil?“

„Tvrdí, že ne,“ mírním nadšení pražského představeného, „ale je mimo službu. Prej to na něj někdo ušil.“

„A kurva.“

„No.“

„Co s tím budem dělat?“

„Letím do Prahy.“

„Letíš?“

„Jsem v Barceloně.“

„Tino...“ Timotej se rozkašle jako někdo, kdo to léta přeháněl s kouřením, „mladýho tam máš taky?“

„To už jsi s Gothel tak daleko?“ popíchnu ho.

Kašle ještě víc. „Copak Gothel. Už chápu, proč ji její starej zabil.“

Proti své vůli se rozesměju a bezděčně pohlédnu na plod Gotheliny lásky. Kay, jako by cítil můj pohled, přitáhne kolena k břichu.

„Tak si vem do postele něco měkčího,“ doporučím Timotejovi.

„Neříkej dvakrát,“ zasměje se a pak zvažní. „Kdy budeš v Praze?“

„Dneska v noci,“ odpovím a v duchu si poznamenám, že musím Kaye probudit dřív. Umí líp balit.

„Já taky,“ slíbí Timotej.

„Fakt?“ zaraduju se.

„Jo. Mimochodem, jestli jste mi udělali v baráku velkej bordel, přiznej se hned.“

Usilovně vzpomínám.

„No, triumphu máš ještě u mne, ale jinak...“

„No, však já uvidím. Opatruj se, kotě,“ rozloučí se se mnou potom stručně a já se opatrně protáhnu pod zatemněním na terasu. Přemýšlím, kolik hodlá Bér pražskému upírství odpustit z jeho závazků, když jen cesta do Prahy významně hne mým rozpočtem. Musím licitovat o peníze, dokud má staženej zadek, umíním si a uvědomím si, že se mi chce spát. Nakazili mě zíváním, prokleju v duchu upíry, dojdou k posteli a shodím župan. Zavřít oči aspoň na pět hodin, přeju si. Má obojetná existence kromě jiného přináší i problémy se spánkem. To máš za to, že chodíš ve slunci, říká Kay. Beztak jen závidí, pomyslím si a pak kupodivu usnu.

2.

Jsou čtyři ráno a pod námi je Ruzyně. Jako správný patriot jsem dojatá, těším se na svou postel, na svoje auto... Auto! Ohlédnu se po Kayovi, který distingovaně dopíjí svůj sáček krve.

„Sloup slíbil, že přiveze emko před halu,“ připomenu mu.

Ušklíbne se. „Jsi naivní, liebchen. Ve skutečnosti už s ním jezdí tři dny po celých Čechách, obouchává ho při parkování a souloží v něm s přítulnými kočičkami.“

Zatnu zuby.

„To těžko. Zakousla bych ho.“ Cítím se hloupě, ale zuby se mi samy derou přes rty ven. Kay se směje.

„Nezdá se ti, že jsi na to auto moc fixovaná?“

Zašklebím se, ale to už nás nutí, abychom se připásali.

„Já už jsem mrtvej,“ mrká Kay na copilotku a ta se nervózně usmívá.

„Máte nějaké zbraně?“ ptá se nás pilot. Kay pokrčí rameny. Bez hraček by nikam neletěl.

„Nebudou s tím problémy,“ vrtím hlavou a pilot si zhluboka povzdychne. Jdeme na přistání.

* * *

Domove, sladký domove. Problémy při odbavení nebyly, zlatý plast... Kay tlačí vozík s haldou tašek (ty jeho jsou od Vuitona, málo platné, Gothel je snob) a já se rozhlížím po Sloupovi. Kay mě nahlodal.

Ve chvíli, kdy už už začínám být zuřivá, si všimnu mávající ruky. Kay na mě mrkne.

„Má sváteční bundu,“ šklebí se na mě. „Určitě vozil v emku křepelky.“

Zuřivě se po něm ohlédnu a vyrazím k Sloupovi.

„Je auto v pořádku?“ vyštěknu na něj.

„Co by nebylo?“ vyjeví se.

„Po tom, coš udělal s Kayovým mercedesem...“ Nechám konec věty výhružně viset ve vzduchu.

„V úplném pořádku,“ můj informátor se trochu potí. „Tino, hledal tě Bér.“

„Kdy?“ svažím obočí. Jestli mě Konrád sháněl i u Sloupa, musel být hodně zoufalý.

„Dneska večer. Chytil mě na ulici a ptal se, jestli nevím, kdy dorazíš. Tak jsem mu nic neřek, nevěděl jsem, jestli...“

Ach jo, další komplikace.

„Neudělal jsem blbost?“ stará se Sloup, který vidí, že nejsem v nejlepší náladě.

„Ani ne...“ povzdychnu si. „Kde stojíš?“

* * *

Konečně jsme do auta nacpali všechny krámy, Sloupa jsem zahнала dozadu a nastartovala. Zvuk motoru mě uklidňuje.

„Vyhodím tě na kulaťáku,“ oznámím Sloupovi a ten bezvýsledně protestuje. Je noc a Evropská je prázdná. Zařadím pětku a plachtím dolů jako v raketě. Před kruhákem zastavím.

„Padej,“ kývnu na lamentujícího pasažéra.

„Nic mi nepojede.“

„Tumáš,“ strčím mu do dlaně tisícovku a zabouchnu dveře.

„Vypakovala jsi ho nekompromisně,“ broukne uznale Kay.

„Jedem k Timotejovi,“ vysvětlím. „Tam nemá co dělat.“

„Takže je to s Bérem vážný.“

„Vražda je vážný obvinění.“

„I když to neudělal?“ povytáhne upír obočí.

„Milej zlatej,“ povzdychnu si, „tím spíš.“

* * *

Mám ráda Timotejův dům. Sama bych v loftu bydlet nechtěla, ale tady to mám ráda. Nasaju Timotejovu kolínskou a on seběhne ze schodů.

„Kotě,“ obejmeme mě. Není o moc vyšší než já, a když ho odstrčím, abych si ho prohlédla, vidím, že má na krku nové tetování.

„Nová kéra,“ mrknu na něj.

„Aspoň nějaká radost,“ přikývne a napřáhne ruku ke Kayovi. „Matka tě pozdravuje.“

Kay stiskne rty. „Ještě pořád předstíráte vztah?“ zeptá se kousavě, ale stiskne Timovi pravici. Subordinaci, tu má můj partner v krvi.

„Snažíme se,“ opáčí Timo. „Tvá matka si myslí, že je to tak lepší. Pozdravili jste Jardenu?“ změni téma.

„Jo.“

„Jak se má?“

„Tlustne,“ ozve se Kay udiveně. „To nechápu.“

Timotej si ho prohlédne od hlavy až k patě.

„Já zas chápu, proč hubneš.“

Zamávám řasami a sednu si do houpačky, zavěšené od stropu.

„Co ten Bér?“

Oba upíři se ke mně obrátí.

„To bys měla vědět ty, co Bér,“ namítne Timotej. „Kde vlastně je?“

„Nevím. Telefon má hluchej,“ odpovím s jistotou. Koneckonců, snažím se mu dovolat, co jsme přistáli.

„Víš o tom vůbec něco?“ Timo se rychle vpravil do role kápa.

„Mělo se to stát při natáčení pečka.“

„Hm.“

„Co hm?“

„Znáš nějaký lidi, co natáčejí porno?“ řekne upír.

„Jasně.“

„Takže se poptáš?“

„Poptám se, až si promluví s Bérem,“ odmlčím se. „Timo, je ti jasný, že naše pozice začíná být, eh, trochu delikátní, když je ze hry?“

„Chceš odsud pryč?“ odpoví otázkou.

„Chci někoho dalšího u policie,“ zvednu k němu oči.

„Nemáme...“

„Služebníka,“ upřesním. „Uděláš to ty, nebo já?“

„Tino,“ povytáhne Timotej obočí.

„Takže já?“

Upír mi položí ruce na ramena a stiskne. „Co s tebou Dyre vyváděl?“

Kousnu se do rtu.

„Jako že mě na tejden strčil pod kámen, znásilnil Kaye, málem mě umlátíl...“

„To vím,“ Timotej mě stále objímá, „ale čekal bych něco jinýho.“

„Už jsem velká holka,“ odvrátím hlavu a pokusím se vstát z houpačky.

„To jsi, kotě, ale i tak radši toho policajta odbavím sám. Dáš mi tip?“

Timo má teď ledové oči. Položím dlaně na jeho ruce, které mě stále svírají.

„Bér nám dá tip,“ odhrnu je ze svých ramen a sklouznu ze sedáku. „Musím ho najít.“

* * *

Ráda jsem Timoteje viděla, ale únava z cesty dělá své, a tak jsem ráda, když vyhraju svůj závod se světlem a zapáchnu emko do garáže. Bereme s Kayem schody po třech, proč čekat na výtah, když je člověk doma? Šmátrám v kabelce, abych našla klíče, když v zádech ucítím pohled. Dyre? Polknu.

„Tino,“ Bér vypadá hodně ztrhaně, „konečně jsi tady.“

* * *

Otevřela jsem dveře a pohybem hlavy ho pozvala dál.

„No sláva.“

Kay stojí v tmavé předsíni a čeká, až zkontroluju, jestli Oksana při úklidu nestrhala zatemnění.

„Kurník,“ samozřejmě to sundala a mně nezbyvá než šplhat po oknech.

Konečně je zatemněno, Kay, věrný svým kocouřím zásadám, ze sebe rve šatstvo, protože chce spát, a Bér strnule sedí v obývacíku.

„Tak to vysyp, Konráde,“ pobídnu ho a připadám si přitom jako postava z televizní kriminálky.

Bér zapraská klouby. „Je to složitý.“

„Není,“ sednu si proti němu. „Znals tu mrtvou?“

Mlaskne.

„Takže znal. Klátils ji?“

Pohodí hlavou a vypadá opravdu, opravdu hodně jako medvěd.

„Nemám to tak snadný jako ty, Tino. Musím si na to kupovat děvky.“

„Dobře, takže jste spolu občas vlezli pod duchnu. Věděla na tebe něco?“

Leze to z něj jak z chlupatý deky, ohrnu rty. V té chvíli zabouchá Kay na dveře ložnice.

„Dobrou,“ křikne, „a snažte se být potichu, chci spát.“

Konrád se nadechne, ale pak polkne to, co měl na jazyku. Sedí, ruce sepnuté mezi koleny a tupě zírá před sebe.

„No tak,“ pobídnu ho a Bér vstane tak prudce, že pod ním málem praskne křeslo.

„Nevěděla nic, aspoň myslím,“ udeří si zaťatou pěstí do dlaně, „ale pár lidí nás spolu vidělo. Neutají se to. Hrála občas ve filmech pro jednu produkci.“

„Prostě dorota,“ odhadnu s jistotou.

„Jo, dorota, ale nic kriminálního na tom nebylo.“

„A u nich ji našli?“

„Blázníš?“ pohorší se Konrád. „Jasně že ne. Našli ji v jednom privátě v Michli lidi, který jsem nikdy neviděl.“

„A svědčili proti tobě.“

„Přesně tak. Vypověděli, že jsem si objednal privátní film s touhle fuchtlí, že jsem si s ní neplánovaně dal schůzku o něco dřív a pak...“

„Hele, na co vlastně umřela?“

„Zástava srdce po zásahu elektrickým proudem. Byla celá popálená. Zvěsky. Ty víš, že nejsem cimprlich, ale tohle jsem viděl naposled za války.“

„Máš fotky?“ napadne mě.

Konrád na mě kouká, jako bych spadla z višně.

„Jsi normální? Víš jak je pro mě teď těžké dostat se k jakýmkoli materiálům?“

„No dobře,“ načnu opatrně jiný soudek. „Ty, Konráde, možná budeš mimo službu dost dlouho, co?“ zkouším to diplomaticky.

„To záleží taky na tobě,“ sykne a zkrabatí hustými rezavými vousy zarostlou tvář do nehezské grimasy.

„Jo,“ zadívám se mu do očí. „Potřebujeme tam člověka.“

Uhne pohledem. „Tino, není to tak snadný, jak si myslíš.“

„Je to snadný. Řekni jméno a my ho přesvědčíme.“

Medvědodlak strne. „Nemáš doufám na mysli...“ Nedokončí větu a já vím, že ji dokončit ani nechce.

„Jo.“

„Salo,“ zakňučí, „tohle už přece dávno neděláte.“

„Ale děláme. Konráde, to jméno, potřebujem někoho, pokud se z toho máš dostat.“

Bér na mě zírá, jako by mě viděl poprvé v životě. Unaveně si prsty promnu oči.

„Jsem upírka, he. Piju krev. Copak sis toho až doted' nevšiml?“

„Neměl jsem se s váma dávat do holportu,“ řekne bezvýrazně. „Beztak je to nejspíš kvůli těm čachrům pro vás...“

„Nebo taky ne. No tak, napadá tě někdo?“

Konrád vstane a zamíří na terasu.

„Neskákej,“ křiknu za ním, ale on jen mávne rukou. Měkne. Složím nohy pod sebe a čekám, až mi přinese jméno a adresu toho, kdo se dneska v noci seznámí s Timem.

* * *

Bér má pomačkanou tvář těch, co hodně pili a málo spali.

„Když ti dám to jméno, co se stane?“

Ty tanečky kolem mě unavují.

„Dobře víš, co se stane. Tímo ho navštíví a... Hele, ty přece znáš Darka.“

„Vlkodlaka? Zním.“

„Před tím, než se stal vlkodlakem, patřil ke mně jinak,“ upozorním Konráda jemně.

„Jo. Takže tohle.“

„Hm.“

„Jak tomu říkáte?“

„Spolupracovník?“ zvolím kulantní formulaci.

Medvěďodlak se zachmuří. „Neříkalo se tomu dřív jinak? Třeba otrok?“

„Není to jedno?“

Vstanu a položím mu ruku na rameno.

„Co se tím tak žereš? Poslals na šibenici tolik lidí... Tohle je lepší.“

„Myslíš?“

Zatnu zuby. Najednou je tu zpátky středověk s jeho kletbami a věčným zatracením, v Konrádových očích horším než sekyrárna na Pankráci.

„Jsi vůl, Bére,“ cítím, že to musím ukončit. „Víš o tom?“

„Jo. Jsem vůl a jsem teď na tobě závislej. Na upírce...“ Pere se to v něm.

„Jména, zlato.“ Skoro lituju, že Kay spí. Před ním by se snad Bér víc ovládal.

Zavrčí jako zvíře zahnané do kouta a podá mi papír.

„Tady. Vyberte si sami. Jsou tam i adresy, do práce i domů.“

Usměju se.

„Chceš mít alibi?“

Zvedne se z křesla, o dvě hlavy větší než já, mohutný jako skříň, bezmocný.

„Jo. Nemáš tu panáka?“

Beze slova vytáhnu z kredence láhev malteca a naliju mu. Pošle do sebe rum zkušeným svihem zápěstí a obrátí se ke dveřím.

„Kde tě najdu?“ zadržím ho. „Potřebuju dokumentaci k případu, tvoje vyjádření, potřebuju...“

„Já vím,“ přikývne. „Dole na tom papírku je ještě jedna adresa. Tam budu já i všechno ostatní. Nějak to seženu.“ Narovná ramena.

„Potřebuju teď vypadnout,“ šeptne a já jen ukážu bradou na dveře.

„Hlídej si prdel,“ připomenu mu ještě, ale Bér neodpoví. Dveře klapnou a já se vydám do koupelny. Taky musím někdy spát.

3.

Probudí mě Kay. Pohupuje mi před očima sáčkem s krví. Protřu si oči.

„Šlíš?“ zívnu a zakývám na něj prstem. „Mimochodem, kolik je hodin?“

„Devět,“ zamručí a nakloní se nade mne. Hladově pozoruju pulzující tepnu na jeho krku.

„Jak devět?“ zděsím se.

„Prostě devět. Nechtěl jsem tě budit, vypadala jsi unaveně.“

„Hu.“

„Teď vypadáš hladově,“ podotkne zaujatě.

„Jsem hladová,“ mňouknu a předloktím ho přitáhnu k sobě. Špičáky mi trnou v dásních.

„Musím zavolat Darkovi,“ zamumlám, ještě než se zakousnu, a Kay podrážděně sykne. Polykám jeho krev a je mi teplo a bezpečně. Krev je skvělá.

„Cos to říkala o Darkovi?“

Zvednu hlavu.

„Co?“ Sex s pitím úzce souvisí a je možná jedinou věcí, ve které si s Kayem opravdu rozumíme, ale to není důležité. Člověk nemůže chtít nemožnosti.

„O Darkovi. Nepřivlečeš ho, doufám, sem.“

Po tom, co se ze stárnoucího redaktůrka zahraničních rubrik stal vlkodlak, zaujal k němu Kay mírně shovívavější postoj, ale přesto bych na Darkův život při delší koexistenci nevsadila ani měďák.

„Ne, ale bude se hodit.“

„Kvůli případu?“ zeptá se upír nedůvěřivě.

„Jasně.“ Někdy je snadnější chlapům lhát.

„No, a nechtěla jsi kvůli tomu případu mluvit s Timem, liebchen?“

„Kurva.“ Jasně že musím mluvit s Timem, hrabu se z postele. Sednout si s ním nad tím papírkem, který mi dal Bér, a vybrat oběť. Otroka, jak řekl nešťastný dlak, bílého koně, který si bude pálit prsty. Ano, je pravda, že něco takového jsme neudělali už léta. Měli jsme jeho.

Když si líčím řasy, vždycky kýchnu. Zírám do zrcadla na svou pohublou tvář s černými tečkami rozmazané maskary. Vždycky sama sebe překvapím, že stárí mě usvědčují jen oči. Holčičí obličej a v něm dva valouny kamene, pomyslí si. Kay, oblečený do džínsů a volné košile, mě zezadu obejmě kolem ramen. „Jsi pěkná.“

„Jsem stará vražda,“ zhodnotím se nemilosrdně a ukazovákem se snažím setřít černé šmouhy. „Jedem mým, nebo tvým?“ Kay udržuje svůj mercedes v úzkostlivém pořádku a zoufá si, že v noci jsou otevřené jen myčky na pumpách.

„Mým?“

„Klidně.“

Nechce se mi řídit, nejraděj bych se znova vrátila do postele a spala dál. Poslední dobou je můj život jako cvalový dostih.

* * *

„Tady zahni,“ houknu na Kaye a „plnou levou“ vybereme až příliš ostře.

„Tady?“ podivuje se Kay. Nikdy si nezapne navigaci, když nemusí, a Prahu zná jen velmi povšechně. Ukážu před sebe. „Ty ten barák nepoznáš?“

Kay mlčky zabočí na příjezdovou cestu: Možná ho pozná, ale nechce se hádat. Možná si myslí, že jsme ve Vršovicích. Bylo by mu to podobné.

* * *

Timotej nám jde naproti, a když dorazíme k sedací soupravě uprostřed rozlehlého bytu, sedí v ní kluk. Hubený a tmavý, piercovaný, potetovaný a momentálně i tichý.

Kay se zastaví a já se ohlédnu na Tima.

„To je Maizen,“ představí chlapce klidně.

„Suvenýr z Berlína?“ Vidím, že přeměna proběhla teprve nedávno. „Muselo to tam být horší, než se zdá.“

Timotej na mě zakývá prstem.

„Máš ta jména?“

Přikývnu.

„Je z Kity,“ reaguje Timotej konečně na můj tázavý pohled.

„Ty tohle neděláš,“ obviním ho.

„Ne,“ starý upír najednou vypadá unaveně. „Možná jsem se tam cítil hodně sám.“

„Z Kity?“ Kay se přisune blíž, vezme Maizenovu bradu do prstů a zvrátí mu hlavu. „Nemoc, drogy, paranoia z toho všeho?“

Prohlíží si kluka jako exponát. Jméno známého squatu v něm, zdá se, spustilo řetěz asociací.

„Od všeho trochu,“ Timotej zamyšleně civí na papírek, který jsem mu strčila do ruky. „Dělali jsme spolu, je z branže.“

„Aspoň něco,“ ušklíbnu se. S mladými je problém. Nová existence je buď příliš tíží, nebo jsou z ní úplně na větvi. Obojí je špatně.

„Proč jsi ho sem vzal?“

Maizen se zavrtí v křesle. Ještě si nezvykl na život mezi staletými.

„Proč?“ usměje se Timo kysele. „Kvůli Gothel. Zlikvidovala by ho, sotva bych vytáhnul paty.“

Kay se nadechne.

„Vím, co chceš říct, Kayi. Tvá matka je obdivuhodná, schopná a velmi tvrdá žena. Někdy až moc.“

Můj společník se ušklíbne. „To Tina taky.“

„Jo.“ Timotej zapíchne prst do Bérova seznamu. „Major Ivan Zálezák, Radhoštská 15, Praha 3. Jedem tam.“

„Všichni? A co když nebydlí sám?“ Pohledem kontroluju Timotejovy zuby, najednou mi připadá až příliš nadšený.

„Bydlí,“ usadí mě. „Aspoň to na tom cáru Bér tvrdí. A tebe s sebou nechci, jen Kaye.“

Kay přikývne a přejede si po kapsách bundy. Bez arzenálu beztak nikdy ven nejde.

„Můžeme?“

„A já mám hlídat dítě?“ ušklíbnu se kysele.

Timotej mi vtiskne do ruky list papíru.

„Ty najdeš Béra.“

„A jo. Ale nemám tu auto.“

„Vyhodíme tě doma,“ uklidní mě Kay a zamíří ke dveřím. Timotej zmizí za jednou z nízkých zídek, kterými je prostor rozčleněn. Maizen nejistě vstane.

„Ty rozhodně nikam nepojedeš,“ rozřeším bryskně jeho dilema.

„Proč?“ zeptá se kupodivu česky.

„Jsi batole. Navečeřet, vyčůrat a spát,“ šklebím se na něj a dávám si záležitost, aby viděl zuby. Poslušně zamíří k ledničce.

„Dáš si?“ nabídne mi sáček.

„Netykáme si,“ zavrtím hlavou.

„Myslel jsem...“

„Radši si nic nemysli, zejména ne v přítomnosti Kaye. O jeho matce jsi asi slyšel... a Kay je...“

„Jen uklízím nepořádek,“ upír se najednou tiše objeví za mými zády a zubatě se na Maizena usměje. Ten ucouvne zpátky k lednici.

„Nestraš ho,“ napomenu svého druhu.

„Nestraším,“ usmívá se dál Kay. Obrátím se k němu a mávnu rukou. Nemá smysl to dál řešit, Kay už je na lovu. Timotej vyklouzne zpoza zdi, oblečený do volných vojenských kalhot a bundy. Vypadá poněkud bizarně, se zuby přečnávajícími spodní ret. I on loví. Polknu, abych přemohla touhu vyklouznout do noci a ověřit si, že má pražská honitba je stále bohatá na kořist.

„S rozumem, chlapi,“ napomenu je. Timotej na mě vytřeští oči.

„To říkáš ty mně?“ zeptá se nevěřicně.

„Jo,“ přikývnu důrazně. „Ten chlap musí zůstat naživu a zdravej, když vás vidím, pochybuju o tom.“

„Nikdy jsem nezabil, když jsem nechtěl,“ ohradí se Timo. Kay pro jistotu neříká nic.

Mlčky se na ně dívám, dostatečně dlouho, aby znervozněli, a pak zívnu.

„Tak jedem?“ pobídnu je a starý upír přimhouří oči.

„Před jednou jsem utekl z Berlína a druhou mám tady. Taková jsi byla sladká holčička, Tino.“

Pokrčím rameny. „Asi už je ze mě ženská,“ zašklebím se na něj.

„Tak pojd', ty ženská,“ obejme mě kolem ramen a já si zničehonic představím, jaký asi byl zaživa, a přepadne mě lítost, dá se do mě jako zimnice a přinutí mě schovat tvář do papírového kapesníku.

„Co ti je?“ podiví se Kay.

„Slzej mi oči, asi jsem si zapomněla vzít sluneční brejle,“ odseknu a první vyrazím ke dveřím. Asi jsem opravdu přetážená.

* * *

Když zapadnu do důvěrně známé sedačky emka, ještě pořád mnou klepe zimnice. Kay s Timem odjeli, tiší a potěšení vyhlídkou lovu. Já luštím adresu na Bérově motáku. Ústí nad Labem, potěším se, přičetná cesta. Dveře garáže se přede mnou otevrou a emko se vyplíží do noci. Na ulicích vyřvávají turisté a já mířím známou cestou do Holešovic a pak dál. Navigace mi plechovým hlasem radí, kde odbočit, ale já ji ignoruju. Vím své.

* * *

Tedy, v Praze jsem věděla své, v ústeckých Klíších si tak jistá nejsem. Je něco po půlnoci, navigace mě posílá od čerta k ďáblu, až nakonec zastavím nějakého opilce a ten mě pošle správně. Domek je přiměřeně zchátralý a utopený ve stromech. Zastavím a pokouším se přinutit zvonek k činnosti, dokud si nevšimnu, že dráty nikam nevedou. Pak přelezu plot a vyrazím ke dveřím. Teď už by o mně měl vědět, zuřím v duchu. Jen málo věcí je nápadnějších než červený sport'ák.

„Bére?“ zabuším na omšelé dveře a pro jistotu zkontroluju nůž, připevněný vzadu na opasku.

„Tino?“ pootevře dveře. Odsunu ho ramenem a vklouznu dovnitř.

„Otevři garáž, idiote,“ zavrčím na něj. „Jestli chceš zůstat inkognito, nemělo by ti před barákem parkovat červený bávo.“

Zamhouří oči. Situace ho mele mnohem víc, než jsem čekala...

„Otevři garáž,“ ozvu se znova, smířlivějším tónem.

„Jo,“ kolébá se ven a v pomačkané košili mi neodbytně připomene válku. Tenkrát stával na opačné straně, napadne mě.

Garáž je plná harampádí, auto se tam sotva vejde a chvíli hrozí, že polezu ven šibrem. Nakonec se prosoukám s maximální opatrností, ušpiním si kalhoty od šmíru a pak konečně zasedneme ke stolu v nevymalované kuchyni.

„Co blbneš?“ začnu zostra.

„Není to tak snadný.“ Sedí se svěšenou hlavou a zaťatými pěsti jako u výslechu.

„Co není snadný?“ Na stole se povaluje tlustá složka v růžových deskách. Přitáhnu ji k sobě a začnu procházet fotky. Po chvíli překvapeně zvednu hlavu.

„Konráde,“ začnu, „tohle na lidi nevypadá.“

„Proč ne?“ ošije se. „Za války...“

„Jo, za války jo... Dobrá, možná to udělal člověk, ale v tom případě to byl profík.“

Vytáhnu jednu z fotografií. Nepopsatelný škvarek, který ukazuje, byl kdysi ženským prsem.

„Udělal jí to zaživa?“

Otázka je na místě. Tvář ženy byla podle fotodokumentace v takovém stavu, že se mimika dá jen těžko odhadnout.

„Nevím.“ Tón jeho hlasu mě přinutí zvednout hlavu.

„Kurva, Konráde, co je s tebou? Byla to jen dorota.“

Jeden a půl metraku masa se proti mně vymrští.

„Ty čubko jedna upírská...“

On se čilí, já ne, a tak ho velmi snadno zasáhnu přímo na čelist. Rána ho odhodí na příborník, ozve se ostrý zvuk tříštícího se skla a Konrád sjede na zem.

„Mohls říct, že ti na ní záleželo, a ušetřil by sis tu tečku,“ informuju ho chladně. Přidřepnu si k němu.

„Bére,“ stisknu mu rameno, „pokud se z toho chceš dostat, musím na tom začít dělat, a dělat na tom nemůžu, když nebudu mít indicie. Za co se stydíš? Žes lupal pornoherečku? Nebo žes ji nedokázal ochránit? No?“

Medvědodlak se sebere ze země.

„Nepochopíš to,“ řekne vzdorovitě.

„Nechápu většinu svejch klientů, ale to neznamená, že je nedostanu z průseru. Začni.“

Jde mi na nervy. Když se to vezme kolem a kolem, možná mi vyhovoval spíš jako stvůra z gestapa. Dostal prachy, odvedl práci. Zhroucený Bér je těžko snesitelný.

Hrbí se nad stolem a civí do fotek.

„Kafe?“ zkusím to.

„Tos viděla v televizi,“ obviní mě. „Ty neumíš vařit kafe.“

„Viděla a neumím,“ přiznám se vesele. Zašklebí se na mě. Lepší než nic.

„Občas jsem s ní spal.“ Pořád vypadá sklesle, ale vydoloval odněkud láhev a každou chvíli z ní pije.

„Nebyla to chytrá holka, ale dalo se s ní mluvit a spousta věcí jí nevadila.“

„Jako medvěd v posteli?“ Dlaci to mají těžký, pomyslím si a připomene mi to, že musím zavolat Darkovi.

„O tom nevěděla. Ale skousla jiný věci, však víš.“

Vím. Pro dlaky je při páření těžké úplně zapřít přirozenost, všechno sebeovládání je stojí prostý fakt, že se nepromění.

„Takže jí drsný zacházení nevadilo?“

„Hm.“

„Jak hm?“

„Netěšila se na to,“ připustí, „ale snesla to. Víš, hrála v různých filmech... No, nejspíš jí šlo hlavně o peníze.“

„A ty máš,“ konstatuju. Po tom, co od nás vyinkasoval za poslední rok, si může žít jako král.

„Mám, ale jí jsem to na nos nevěšel. Dostala zapláceno a šla. Nic víc.“

„Ale za její čest by ses bil,“ namířím na něj prstem. Lže, a mně dochází trpělivost.

„Ne,“ utrhne se na mě. „Ne před tím, než ji zabili. Tino,“ přisune ke mně fotografii, „přece vidíš, co jí ti parchanti udělali.“

Povzdychnu si. „Vidím. K mrtvole se dostaneme?“

Rozhodí rukama. „To záleží na vás. Záležák by tě tam mohl dostat, kdyby chtěl. Pokud nebude pozdě... Stalo se to víc než před týdnem.“

„Chm, těla jsou v mrazácích jak dlouho...“

„Dokud si je nevyžádá rodina.“

„Ona má rodinu?“

Výmluvně se na mě podívá.

„Lidi mívají rodiny, Salo, pokud sis toho ještě nevšimla. Má rodinu, na Moravě. Nejspíš nikdo z nich nevěděl, čím se tady živila. Chtěl bych...“

Sentimentální vůl je nejhorší klient.

„Bez ohledu na to, co bys chtěl, nebudeš dělat nic. Žádný peníze žalem zlomený mamince, žádná dobročinnost, dokud nebude po všem. Dlouho po všem, jasný? To jsi jí tak vděčnej, že ti držela?“

Bér mlčí, ale mlčení je taky odpověď.

Vyhlédnu z okna. Noc se láme k ránu a já listuju protokolem. Svědci vypověděli, že si muž, který se představil jako Konrád, objednal u jejich firmy natočení soukromého pornofilmu se S/M tematikou. K natáčení se s ním a s dívkou, kterou přivedl, měli sejít ve studiu v suterénu rodinné vilky v Michli. Dívka se dostavila k nim do kanceláře den před natáčením, vyzvedla si klíče a pak... Když na místo v dohodnutou dobu dorazili, našli zmasakrované tělo. Svědci, dva muži a jedna žena, identifikovali Konráda Béra jako muže, který si u nich službu objednával. Hm.

„Byls v tý Michli?“ odkašlu si a Konrád nadskočí. Snad spal.

„V Michli?“

„Tam, kde ji našli.“

Přikývne. „Byl jsem tam s pátračkou. Teprve potom se všechno zkomplikovalo.“

„Shrnu to, jo? Prostě ses s tou holkou scházel, nic zlého netuše. Pak jste měli normální výjezd, našli jste zmasakrovanou babu, začali vyslýchat svědky a... Poznals ji?“ zarazím se.

„Nevím.“

„Co?“

„No nevím... ze začátku ne.“

Civí na mě malýma očima, bělmo protkané rudými žilkami. Je to na nic, celý je to na nic.

„Víc o tom nevíme?“ zeptám se.

„Všechno máš v papírech,“ dopíjí z lahve poslední kapky. Ve vzduchu se vznáší nepříjemný pach laciného alkoholu.

„Co ty lidi, co proti tobě svědčili? Viděls je?“

Zavrtí hlavou. „Ne, to už mě sundali.“

„A motiv?“

„Co?“

„Motiv. Kdo to na tebe mohl ušít?“

Bér se kolébá v ramenou, nevědomý, vzdálený. Pak se ozve podivný zvuk a muž sklouzne ze židle na zem. Mění se, metamorfuje, šaty na něm praskají a Bér sténá v bolestech, ne nepodobných porodním. Couvnu ke zdi a prsty se dotknu nože. Nechci mu ublížit, ale vím, že se nesmí dostat ven. Ne teď.

4.

Medvědí tlapa smete složku ze stolu.

„Bére,“ zaječím. Neslyší mě a nejspíš ani slyšet nechce. Zvíře se dostalo ven, všechna bolest, úzkost, pocity viny odplynuly v osvobozujícím šílenství. Tohle je důvod, proč ve středověku dlaky vesničani lovíli s vidlemi. Kdyby někoho potkal, kdyby někoho potkal... Jeho tlapa mi prosvítí kolem hlavy. Mám toho dost. Prosmýknu se mu za záda, provléknu ruku pod jednu ze švihajících tlap a dlaní se mu opřu do vazů. Konrád se točí místností se mnou na zádech, poráží nábytek, rozbíjí židle a obrovská medvědí hlava se chýlí níž a níž. Nechci mu vaz zlomit, jen přiškrtnout dech, zpomalit, zastavit a znovu ho zaujmout něčím lidským. Vztekle ho pěstí uhodím do čenichu a Konrád zařve bolestí. Mnoho lidského toho ve mně, pravda, není.

Konečně se vyčerpal, leží na boku a těžce dýchá. Pozoruju ho a vím, že mi lhal. Lhal a pak utekl do bezpečného hájemství medvědí podoby. Seskočím ze stolu a kopnu do něj.

„Máme práci, Konráde, potřebuju ten motiv.“

Ted' už slyší, těžce zvedá hlavu a vydává mručivé zvuky.

„No tak.“ Nic.

„Čí je to vlastně barák?“

Vstane, cítím ostrý pach medvědin, máchne tlapou a kosti začnou znovu praskat. Jdu ven, podruhý za noc už tohle vidět nemusím.

V dálce vidím zelený plamen, který plápolá nad chemičkou jako zástava. Vytáhnu z kapsy telefon. Timotej musel se Záležákem už dávno skončit a já chci vědět, jak to dopadlo. Víím, kam pojedu ráno, adresy svědků jsou k protokolu přiloženy, ale policajta potřebovat budu, to je jasná věc.

Telefon zvoní dlouho, tak dlouho, až začnu uvažovat, co se zvrtno. Pak to Timotej zvedne a zapře jako kocour.

„Co se děje, kotě?“

Pil, napadne mě, pil, a hodně.

„Jak to šlo?“

„Výborně.“

„Co Kay?“

„Taky dobrý.“

„Je ten chlap vůbec naživu?“ zeptám se přísně. Slyším, jak se Kay směje. Pil ze živého, to je jasné.

„Je,“ tvrdí Timo.

„A je náš?“

„Hm.“

Z domu se line nárek, do telefonu se nepřičetně směje Timotej. Vztek mi ježí vlasy vžadu na zátylku.

„Srovnej se,“ doporučím mu suše.

To ho probere. „Nejsi nějaká, eh, přehnaně sebevědomá?“ sykne dotčeně.

„Ne, unavená,“ odbudu ho. „Bér metamorfuje sem a tam, a vy se zřídíte. Určitě je ten chlap naživu? Dej mi Kaye.“

„Tino...“ Timotej se pokouší uplatnit zbytky své autority.

„Kaye mi dej,“ sklesle si sednu na schod.

„Liebchen,“ ozve se rozjařeně.

„Jdi domů,“ snažím se, aby k němu můj hlas pronikl.

„Tino...“

„Bude svítat. Přijedu brzo.“

„Svítat?“ Kayovo vědomí se prodralo skrz clonu lovu.

„Jo, a musíš hodit Tima domů. Když tak spi tam, najdu si vás. Jo, a toho Záležáka budu potřebovat. Rozchodí to?“

„Doufejme,“ teď už je dokonale při smyslech. „Jo, a díky za zavolání, liebchen.“

„Kurva, už nejste děti. Já piju pořád a takhle neblbnu,“ rozčílím se.

„Právě, zlato. Ty piješ pořád...“ odpoví mi smířlivě Kay a tůpne telefon.

* * *

Když vejdu do kuchyně, najdu do půl těla nahého Béra, jak se myje v dřezu. Z rezavých vlasů mu crčí voda.

„Jak to s ním vypadá?“

„S kým?“

„Se Záležákem.“ Pořád je ke mně zády, jako by se styděl podívat se mi do tváře.

„Přežil.“

„Víc mi neřekneš?“

Stojím mlčky. Co mu mám říct? Sama se bojím, že si vzali moc, a Bérovi to na nos všet nebudu.

„Bude dobrej.“ Obrátí se. Koutky má puklé a oči jako zalité krví.

„Ty nejsi dobrej,“ obviním ho. „Je to tady dost bezpečný?“

Přikývne, ale tuším, že ani neví, na co se ho ptám.

„Co tu budeš dělat?“

„Čekat?“ ušklíbne se smutně.

„Nechceš někam ven? Dalo by se.“

„Máme Schengen, upírko. Pokud pojmu podezření, budou mě honit všude.“

„Hovno pojmu,“ okřiknu ho. Stojím uprostřed rozbité kuchyně, do které už okny proniklo neduživé světlo časného rána.

„Toho řevu si musel všimnout každej, kdo šel kolem, každej,“ upozorním ho. „Když tě chytanou, dají tě do vazby?“

„Samozřejmě, jsem policajt, milá zlatá.“

„Co se stane ve vazbě?“ pokračuju.

„Jak, co se stane?“

„Co se stane, když tě tam budou držet, když tě případně ani nedají na samotku, když... když tam ráno najdou medvěda, kurva? Chápeš to?“

„Dřív jsem to chápal,“ připustí a začne ze země sbírat rozházené fotky.

„Máš klíč od jejího bytu?“

Konrád sebou trhne a já k němu natáhnu ruku.

„Dej mi ho.“

„Nemám.“

„Dej mi ho, Bére, a přestaň blbnout.“

Nos má rozbitý, jak ji ode mne koupil v medvědí podobě.

„Ne.“

Když po ráně klesá k zemi, vyčítám si, že si zničím klouby.

„Vole.“

Omámeně se zvedne na kolena a vyfrkne z nosu krev. Popadnu ho za ramena.

„Poslední možnost,“ oznámím mu. „Poslední možnost začít mluvit pravdu, než se seberu a půjdu. Koneckonců, my ti za práci vždycky platili, nic si nedlužíme.“

Neobratně tápe kolem opasku, pak najde svazek klíčů a jeden z něj oddělí.

„Je to tenhle.“

„Nechal sis ho na klíčkách? Kdyby tě dostali, tak bys...“

„Nojo,“ připustí.

„Zešilels?“ Je to jen řečnická otázka, odpověď nade vší pochybnost zní ano.

„Změknul jsem,“ připustí. „Nezdá se ti, že tahle doba nás rozpouští jako máslo?“

„Ne.“

Překvapeně ke mně obrátí pohled. „Ne?“

„Tahle doba je stejně blbá jako kterákoli jiná, Bére, a jestli tě dostanou, stáhnou tě z kůže, jako by to udělali před třemi stovkami let. Polsko nebo Rusko, vyber si,“ houknu na něj pak a hledám v telefonu čísla, která patří k předmětným zemím.

„Nechci odsud.“

„Na to se neptám. Když tě dostanou, budeme mít problém všichni, takže pojedeš. Německo?“ povytáhnu jedno obočí.

„Polsko,“ zachraptí. Přikývnu a přitisknu k uchu telefon. Musím si pospíšet, jinak to Bogdan zalomí.

„Prosze,“ chraptí mužský hlas do telefonu. Je to jasný, spal.

„Tina,“ připomenu se mu.

„Tino,“ pokouší se působit potěšeně, „co že voláš tak pozdě?“

„Brzo, zlato, brzo,“ opravím ho. „Něco od tebe potřebuju.“

„Jsem ti zcela k službám, lásko,“ dostává se do formy.

„Potřebuju u tebe někoho zašít,“ oznámím mu.

„Upíra?“

„Dlaka.“

„Chlapa?“

„Konráda Béra, vždyť ho znáš.“

Telefon vydá tak obscénní zvuk, že ho odtáhnu od ucha.

„Nikoho jinýho na to neseženeš?“ Bogdan ochladl nejméně na mínus deset.

„Ptám se tebe.“

„Je to vážný?“

„Hodně vážný.“

„Je to Němec, gestapák.“

„Za války vám byl dobřej, zlato, tak si přestaň cintat pentli.“

Mlčí. Mlčím taky.

„Na jak dlouho?“

„Než to vyřeším.“

„A kdy?“ Polák měkne.

„Dneska.“

Povzdychne si. „V noci?“

„Jindy nefunguješ.“

„Asi tak, kochanie. Jak ho pošleš?“

Zarazím se. Tohle taky nevím. Poslední, co se mi chce, je mlátit se po příšerných polských silnicích s Bérem v kufru. Navíc naše spojení je příliš zjevné.

„Ještě se ozvu.“

„Tino, budu spát,“ vyjekne zoufale.

„Pošlu ti esemesku, to tě nevzbudí.“

„No...“ dvakrát nadšený není.

„Kam?“ manévruju hovor do praktičtějších oblastí.

„Sopoty. Loď je vždycky bezpečnější.“ Bogdan o tom ví své, zaživa podřezával krky jedna radost. Přemýšlím o tom, kdo je dostatečně spolehlivý, aby mohl Béra odvézt. Dostatečně spolehlivý, a přitom snáší světlo.

„Pošli mi adresu, prosím tě, a já tam pošlu Béra.“

„To mě opravdu těší,“ odpoví Bogdan způsobně. „Potřebuješ ještě něco, kochanie?“

„Spát,“ zavrčím.

„To já taky,“ souhlasí Bogdan.

„Maž spát,“ popřeju mu závistivě.
„Czesc,“ zašišlá na mě a položí telefon.

„Nechtěl jsem tam, co?“ Bér na sebe natáhl rezervní šaty a vypadá teď s rozbitým nosem jako laciný bouchač z polosvěta.

„O to nejde. Jen nevím, jak se do Sopot dostaneš.“

„Ty...“

„Já mám jinou práci,“ odseknu a pak mě osvítlí nápad. „Mám jinou práci, ale vím o někom, kdo tě tam hodí rád.“

* * *

Z kabelky jsem vystrachala drobné na parkování a klušu k Darkovu domu. On může, ten vždycky může od té doby, co se mu jedna žárlivá manželka postarala o novou existenci. Snad je jako vlkodlak i šťastný.

Mám klíče od jeho bytu a zbytečnými ohledy se nezatěžuju. Vstoupím do chodby, rozhlédnu se a pak poslouchám. Bylo by legrační přistihnout ho s milenkou, ale nic tomu nenasvědčuje. Darek docela obyčejně spí. Skloním se k němu a jazykem se dotknu jeho krku. Svraští víčka.

„Tino,“ zašeptá a já mu dopřeju pěkné probuzení.

Jsem sytá a Darek si mne krk.

„Přišla jsi.“ Je nadšený.

„Jo,“ utřu si krev z koutků, „mám pro tebe práci.“

„Jakou?“ zaraďuje se.

„Vejlet do Polska. Jeden z vašich potřebuje pomoc.“

„Z našich?“ Přece jen si na novou identitu ještě nezvykl.

„Bér. Má problém s policií.“

„On sám je policie, ne?“

Vrtím hlavou a tvářím se tak, že Darek pochopí.

„Mám vzít své auto?“

„Jo. Na tohle je ideální.“

„Ideální střep.“

„Odvezeš ho do Sopot, potřebuju ho odsud dostat. Kdyby ho zašili...”

Darek se na mě tiše dívá, oči mu svítí v pohublé tváři. Všichni mí muži jsou kost a kůže. Moje palivo.

„Vím, co by se stalo, kdyby ho zašili,” usměje se na mě. „Stává se mi to samý skoro každou noc.”

„Ale...”

„Každou noc, kdy tu nejsi,” natáhne ke mně ruku.

„Hele, kotě,” přehlédnu ji, „už jsi někdy uvažoval o tom, jak by dopadlo, kdyby ses chytil s Kayem?”

„Mockrát.”

„A?”

„Jsem obyčejněj int’a, bojím se do toho jít,” nakrčí nos. Rozesměju se. Mutace mu prospěla, pomyslím si a přetáhnu si triko přes hlavu. Darek polkne.

„Budeš ještě pít?” zeptá se s nadějí.

„Ne,” syкну, i když mi zuby v dásních trnou. „Musíš to odřít do Sopot,” přitáhnu ho k sobě. Darek upírské vášni podlehne rád.

* * *

„Jak se jede do Ústí, víš?”

Darek žvýká kus šunky a zoufale listuje v autoatlasu.

„Do Ústí jo, ale do Sopot netrefím.”

„Navigaci nemáš?”

Darek na mě vrhne pohled plný údivu.

„Já?”

„Tak si ji po cestě kup,” poradím mu dobrosrdečně a položím na stůl šest pětistícovek.

„To je na benzín a tak, zbytek cáluje Konrád.”

„Je to o hubu?” zeptá se Darek.

„Ani ne. Honí jeho, ne tebe. Jo a mimochodem, dostaneš zapláceno, tohle je zakázka!”

Muž zrozpačití. „Hele...”

„Účet máš vybraněj,” zarazím diskusi.

„No...”

„Tak se oblíkni, natankuj a švihej do Ústí,“ doporučím mu přátelsky.

„Co bych si počal bez tvé podpory,“ ukloní se legračně.

„Zašel bys,“ špitnu a shrábnu z křesla kabelku.

5.

Voda mi stéká po tváři. Mám to ráda, stát v proudu vody a nemyslet na nic. Aspoň chvíli... protože potom mě čekají lidi z firmy. Policajt mi teď chybí jako sůl. Potřebovala bych je proklepnout, protože jediné, co mohu udělat sama, je pustit z boudy honící psy Googlu a proklepnout si onu obskurní společnost na netu.

Scheisse, řekl by Kay.

Nahá si sednu k počítači, začnu a hned jsem na svém. Lépe řečeno, na jejich webu. Moc tam toho není... Obvyklé vyretušované fotografie profesionálek, které se snaží tvářit jako amatérky, a amatérek, které se snaží tvářit, že nemají celulitidu. Povzdychnu si a přejdu do rubriky O nás. To, že firma hledá finančního společníka, mě ani nepřekvapí. Špatné péčko už netáhne tak jako kdysi.

Tupě civím na obrazovku a snažím se sama sebe přemluvit k akci. Než začne Záležák fungovat, chvíli to potrvá, a já nechci ztrácet čas. Sáhnu po telefonu, a když vytáčím číslo Sexyfairy, něco mě napadne. Úsměv mi nadzvedne koutky. Když nic, aspoň si užiju trochu legrace.

* * *

„Haló?“ pokouším se odhadnout majitelku hlasu, který se mi ozval, a nemůžu se ubránit představě ušmudlaného spodního prádla.

„To jsou Sexyfairy?“

„Hm,“ nadšená ze mě není.

„Četla jsem váš inzerát na bdsm.cz. Prý hledáte společníka do firmy.“

„Hm, nó...“

„Kdo volá,“ ozve se mužský hlas v pozadí a majitelka ušmudlaného prádla nedbale zakryje mluvítko rukou.

„Nějaká holka. Jestli prej hledáme toho společníka.“

„Olino, ty jsi kráva,“ rychlé kroky a facka, skoro určitě facka. Pak si telefon bere vítěz.

„Ahoj, kočko...“ zahlaholí a já od boku tipuju vzdělání v pastřáku.

„Měli jste na bdsm.cz inzerát, že...“

„No jasně, kočko. A co bys jako chtěla? Zahrát si? Jsme v pohodě, zajdi, vyzkoušíme tě a...“

„Nechci hrát,“ vložím do hlasu výhrůžku, kterou nepřehlídne ani zfetovaný oligofrenik, „chci investovat peníze.“

„Jo tak to jasně,“ zablekotá.

„Kdy se můžeme sejít?“ Na jejich řeči už nemám náladu.

„Dneska?“ sonduje půdu muž, který už mi nenabízí kvalitní sex.

„Kde?“

„Kus od Synkáče je taková herna...“

„Pokud máte o tu investici zájem, tak ve dvě v Barakudě. Je to v Žitný. Jestli nemáte, řekněte to hned.“

„Budu tam,“ slíbí mi ten týpek horlivě.

„Tak nashle,“ rozloučím se studeně a pozorně poslouchám, jak se ve sluchátku začíná rozvíjet domácí hádka. Bohužel zavěsí, ještě než to začne být zajímavé.

Rozvažuju, co dál. Darek už, jak doufám, uhání směr Ústí a někde se z mlh upířských kousanců hrabe Záležák. Potřebuju ho nutně, uvědomím si a znovu vezmu do ruky telefon. Kay spí, jak mu velí jeho kocouří přirozenost. Spí, ale všeho do času.

* * *

„To jsem já.“ Odpovědí je mi nezřetelné mumlání. Zdá se, že v poslední době se nedovolám nikomu, kdo je při smyslech.

„Liebchen, co se děje?“ Ve sluchátku rachotí němčina, jak se rozespálý upír ještě nestačil přeorientovat.

„Kde jsi?“

„U Timoteje. Sama jsi přece řekla, že tu mám zůstat.“

„Potřebuju toho chlapa.“

„Chlapa?“

„Záležáka.“

„Tino...“

„Kdy bude k něčemu.“

„Tino, nechali jsme ho tam na zemi. Dneska bude rád, když vstane.“

„Do řiti. Potřebuju informace o jedný firmě.“

„Nikoho jinýho u policajtů nemáme?“

Nejradši bych hodila telefonem o zeď. Ty blátošlapky z dopravky mi těžko pomůžou.

„Večer za ním zajdeš.“

„Zajdu.“

„A urychlíš to.“

„Urychlím.“

„Kayi, ty spíš.“

„Hm,“ broukne. „Tino, já jsem hrozně ubitej.“

Podívám se na přístroj ve své ruce a pak zmáčknu tlačítko s červeným telefonem. Nemá to smysl.

* * *

V Barakudě je prázdnó, lidi se tu začnou scházet až po páté, ale to mi nevaďí, právě naopak. Sednu si k jednomu ze stolků a barman na mě vyvalí oči.

„Dala ses k mafii, Tino?“

Pro tuhle příležitost jsem se totiž navlékla do kalhotového kostýmu, ba dokonce jsem vytáhla i kabelku od Vuitona.

„Ne, mám tu jednání.“

„Ale můžu se tvářit, že jsi mafoška, ne?“

Usměju se. „Klidně. Těm, co na ně čekám, to přijde k duhu.“

Barman na mě mrkne a přinese mi panáka rumu.

„Nová zásilka, patnáctiletý Metusalem. Dej si.“

Kopnu do sebe panáka a ohlédnu se po zvuku otvíraných dveří. Do baru vstoupí chlápek v mikině Dolce Gabana, která smrdí tržnicí, a za ním ucouraná bloncka v nesmyslných botách na platformě. Zabodnu do nich pohled. O tom, že jsou to mí hosté, vůbec nepochybují.

Muž se rozhlíží a olizuje si rty. Feťák. Bezostyšně si prohlížím blýskavý nápis na jeho hrudi. Pak zvednu hlavu.

„Sexyfairy?“

Chlápek sebou trhne, ale pak ke mně vyrazí se strojeným úsměvem a napřaženou rukou. Přehlédnu ji.

„Posaďte se,“ kývnu k židlím. „Nemám moc času.“

Šplhají na židle a já cítím jejich pot, jejich krev. Kořist. Rychle se napiju studené koly, ale málem se mi zvedne žaludek. Mám hlad a tihle dva jsou kořist... S námahou polknu a obrátím se k nim.

„To je bezva, že do toho chcete jít s náma.“ Feťák se zubí a víčko mu zběsile cuká. Holka neříká nic.

„O co jde? Přiblížte mi to, a mimochodem, jmenuju se Kristina.“ Ani teď jim ruku nepodám.

„Ota,“ chlápek se mi pokusí ruku políbit, ale odstrčím ho. Neříká mi nic nového, jeho jméno jsem si našla v Aresu během minuty.

„Jde o peníze, řeči mě nezajímají. Tak co nabízíte?“

Barman mi uctivě servíruje další kolu a tváří se u toho, jako by mi chtěl vyčistit boty. Kašpar, ale na příchozí to dělá dojem. Až příliš velký dojem.

„Natáčíme filmy, máme na to firmu,“ ozve se kupodivu děvče. Vypadá vystrašená, ale příčetnější než její druh.

„Jaké filmy?“

„No, péčko, jak jsme psali.“

„To chápu,“ usměju se chladně a vidím, jak se holka rozpačitě vrtí na židli. „Ale jaké péčko? Přinesli jste ukázky?“

Blondýna se obrátí k partnerovi a ten mi předá igelitku. Nahlédnu dovnitř. Stříbrné kotouče počmárané fixou. Vezmu jeden z nich do ruky. Jsou pálené.

„Vy žádné filmy nevyrábíte?“

„Tohle jsou nejnovější kousky, ještě jsou ve fabrice,“ mlží zdatně Ota.

„Podívám se na ně potom. Teď chci vidět, kde natáčíte, co máte za techniku, katalog holek a tak. Mám volných pět milionů, pokud máte co nabídnout, možná že se dohodneme.“

Položím na stolek pětistovku a mířím ke dveřím.

„Mám tu auto,“ řeknu suše. „Pojedeme hned.“

* * *

Zmateně mě navigují do Michle a já se nemůžu zbavit dojmu, že ten, kdo chce Béra dostat, si nedal ani dost práce, aby vybral věrohodné svědky. Možná si myslí, že tenhle demoralizovaný párek zoufalců bude před soudem stačit. Možná počítá s tím, že uplatí soudce, možná...

„Tady doprava.“

„Tam je zákaz vjezdu,“ mírním potíciho se Otu, který zběsile gestikuluje.

„Tak doleva,“ motáme se v síti jednosměrek. Snažím se představit si tohle stvoření při chladnokrevné vraždě. „Tohle jsem naposled viděl za války,“ řekl Konrád. Tenhle chlap na to nemá žaludek, pomyslím si a pak sjedu pohledem na jeho předloktí. Píchá si, ale ani tak... Blondýnka za mnou těžce dýchá. Není na dojezdu, má prostě jen strach a připadá mi čím dál méně pravděpodobné, že by se bála policie.

* * *

Suterén v téměř vybydleném domě. Nakrčím nos.

„V téhle špíně točíte? Jo, poptávka po domácím videu ještě úplně nezmizela, ale není to oblast, do které bych chtěla investovat.“

Ota rukávem otře vypínač. „Chystáme rekonstrukci,“ blekotá, „ale chybí nám ještě tři sta tisíc na klimatizaci.“

S námahou otevře dveře a mě napadne, že jim chybí spíš tři sta tisíc na deratizaci. Místnost vypadá, jako by se v ní léta skladovaly odpadky.

„Tady?“

„No,“ blondýna má pocit, že se musí ujmout role hostitelky, „nebylo to tu vždycky tak hrozný, ale teď se tu stala nehoda a...“

„Nehoda?“

Ota na ni gestikuluje, ale blondýna se už nemůže vykroutit.

„No, jedna holka se tu zranila,“ eufemisticky opíše tu ugrilovanou nešťastnici. „Ale my u toho nebyli,“ dodá rychle. „Občas to tu taky pronajímáme jako privát, víte?“

„Police tu byla?“ zeptám se.

Ota se ošije. „My s tím nemáme nic společného, jen jsme to pronajali.“

„Policajti jsou jako nákaza,“ poučím ho. „Jen tak je z baráku nedostaneš. No, co tu máte dál?“

Otevrou další dveře a s pýchou ukážou dovnitř. Dva monitory, na zemi počítač.

„Co to je?“

„Střížna,“ Ota se dme pýchou, ale je vidět, že mu už dochází topivo. Potí se čím dál víc a já stěží bojuju s pocitem, jaký má dravec při pohledu na bezbrannou zvěř. Olíznu si rty. Kdepak, v tomhle případě nic nepřirozeného být nesmí, stačí, že v tom vězí Bér.

„Kdo stříhá?“

„Já,“ Ota nenápadně střílí očima ke dveřím. Potřebuje si šlehnout, je to jasné.

„Odskočím si,“ řekne omluvně, a když se podívá na blondýnu, je v jeho očích výhružka.

„Dáte si kafe?“ Ženská se bojí, ale nervozně se pokouší to zastírat.

„Ne,“ pohrdavě přehlédnu špinavé hrnky. „Co se tu stalo?“

„Nehoda,“ vyhrkne blondáta. Nakloním se k ní.

„Doufám, že si rozumíme, zlato. Já ve svém kšeftě policajty nechci,“ syкну jí do tváře. „Nemůžu si to dovolit.“

„To je jasný,“ blekotá.

„Takže mi vyklop, co se tu stalo, jinak jdu.“

„Umučil tu holku, nějakaj polda prej to byl.“

Dveře se otevrou a Ota vrazí do místnosti.

„Co to meleš, ty kundo.“

Lhostejně se k němu obrátím. „Obchodujeme, a ty drž hubu. Pokud chcete vidět byt jen korunu, vyložte karty na stůl.“

„My ty tvý prachy nepotřebujem, kočička, my je umíme vydělat i jinak.“

Narkomani mi v zásadě nevadí, když moc nežvaní, jenže tehle žvaní.

„Jak?“ zeptám se klidně.

„To bys chtěla vědět, ty namistrovaná čubko.“

Uhodím ho dvakrát a snažím se mu neroztříštit kost. Bloncka ječí a Ota padne na zem, zjevně otřesený. Kosti, zdá se, vydržely.

„Jak?“ opakuju znova.

„Odkud jsi?“ zajíkne se.

Otova krev teče na světlou mikinu a já dostávám hlad.

„To tě nemusí zajímat, důležitý je, že jsem vám chtěla dát peníze. Jenže do tmy, do tmy já neskáču. Až budete chtít hrát na rovinu...“

Zamírím ke dveřím. Viděla jsem dost, dost na to, abych věděla, že tady se dá koupit celkem cokoli, dokonce i svědectví proti policajtovi. Na prahu zaváhám.

„Ještě jedna věc,“ obrátím se k dvojici. „Jsou i nebezpečnější hry než s policajtama. Myslete na to. A sem,“ hodím na zem „pracovní“ vizitku bez adresy, jen s číslem telefonu, „mi můžete volat, kdybyste si to rozmysleli. Za určitých okolností,“ zabodnu oči do Oty, kterému už tvář bobtná otoky, „bych pořád měla zájem o spolupráci.“

6.

Tuhle past nastražil někdo, kdo v tom umí chodit. Kdo má peníze a umí v tom chodit. Našinec? Začínáš být paranoidní, holka, okřiknu se. Dyre? Myšlenka na otce mi nejde z hlavy, i když ze snů se mi už vytratil. Proč by to dělal? Ze zlomyslnosti, našeptává mi vnitřní hlas. Prostě ti chce komplikovat život. Dojdu k autu. Můj život je dost komplikovaný i bez otce.

Proč musím mít tři telefony? Otráveně se hrabu v kabelce. Tajný, ještě tajnější a nejtajnější, ten, co do něj každý měsíc kupuju novou simku. Pochovám ho v dlani. Musím telefonovat, musím nastartovat a vypadnout, musím... Najednou dostanu strach z toho, co uslyším od Darka. Nepříjemný pocit mi stoupá páteří. Mí vlastní démoni.

Stojím v zácpě, minuty utíkají... Beru telefon, z povinnosti i proto, že s takovou bych nakonec mohla zalehnout do rakve a nevstávat. Znáám takové.

„Darku,“ telefon zvonil dlouho, než ho někdo zvedl, „jak to jde?“

„Jsme v Německu,“ informuje mě.

„Dej mi Béra,“ nechci se vybavovat. Přes clonu praskotu slyším, jak si muži předávají telefon.

„Konrád,“ zarezonuje sluchátkem hluboký hlas.

„Peněz máte dost?“ kontroluju. Víím dobře, že v poslední době Darek nehnul prstem.

„Já jo.“

„Tak Darkovi zaplat'. Tyhle náklady jsou na tebe.“

„Jo,“ Bér chraptí a kašle, ale možná že je to smích. „Jo, tohle auto, to není zrovna na dlouhý cesty.“

„Nevydržuju ho,“ odpálím narážku, „auta si kupuje sám. Mimochodem, jak jsi na tom s Polákama?“

Konrád zafuní. „Nesnáším Poláky a nesnáším upíry, co ti mám na to říct?“

„Čeká na tebe Bogdan, srovnej se s tím.“

„Srovnám jeho.“

Nechám Konráda chvíli snít. I on dobře ví, že na Bogdana by dlak nestačil, ať už v lidské nebo ve zvířecí podobě.

„Ještě pořád zbývá Jelena,“ připomenu mu ruskou upíří „carevnu“.

„Ne,“ odmítne rychle. Rozesměju se. Ne že bych si na Jelenu potrpěla, ale tolik výhrad jako Bér k ní nemám. Snad se v něm jen bouří jeho národnostní cítění, těžko říct.

Vezmu si na chvíli k telefonu Darka, vyslechnu kupu lichotek a zavěším. Odbočuju vlevo, bok emka pět centimetrů od jakési dodávky, která se vehementně cpe přede mne. Vztekle stočím volant a dodávkař zatroubí. Bezděčně vycením zuby a ohlédnu se po něm. Stojí na brzdě a civí na mě jako na zjevení. Ta chvíle mi stačí. Vklouznu do uprázdněné mezery a vlídně mu pokyvu.

* * *

Takhle to muselo vypadat u Šípkové Růženky, napadne mě, když vejdu do Timova domu. U Šípkové Růženky s vyhraněnou sexuální orientací, ale poněkud drsným vkusem. Maizen spí na pohovce v obýváku, Kaye najdu až v patře. Spící, s bílou příkrývkou přes slabiny, vypadá jako neinvenční reklama na deodorant.

„Vstávej,“ strhnu z něj peřinu a vidím, že některé z jeho tělesných partií mě poslouchají lépe než jiné.

„Je den, liebchen,“ zaúpí Kay.

„Odpoledne.“

„Je světlo.“

„Potřebuju toho zatracenýho policajta. Kde je?“

Upír na mě zamžourá.

„Kde?“

„Kurva, pil jsi z něj. Hrabal ses mu v hlavě, a nevíš, kde je?“

Kay se ukřivděně vysouká zpod příkrývky.

„Jdu se osprchovat,“ oznámí mi, „a pak se po něm podívám.“

Olíznu si rty. „Osprchuješ se potom,“ řeknu chraplavě, vstanu, obejmu ho kolem pasu a jazykem se dotknu jeho hrudi.

„Chci pít,“ žízeň ve mně zpívá svou rudou píseň. Kay si odhrne vlasy a přitiskne mě k sobě.

„Já vím,“ šeptne, „tak rozespalej zas nejsem.“

Vycením zuby a uvědomím si, že krev miluju. Moje prsty běží Kayovi po žebrech a jeho tělo se vzpíná proti mému. Možná že on zas miluje tohle.

„Děti,“ neochotně otevřu oči a vidím Timoteje, který stojí nad námi a zvědavě nás pozoruje, „co že tak časně?“

„Potřebuju Záležáka,“ sklouznu z Kaye.

„Opravdu? Chvilí jsem vás pozoroval a vypadalo to, že momentálně potřebuješ něco jiného.“

Můj partner si odkašle a zvedne se ze země.

„No, já jdu do sprchy.“ Na krku má krvavou ránu.

Utřu si pusu a přesunu se k posteli.

„Něco nového?“ Timo si sedne vedle mě a obejmeme mě kolem ramen.

„Vypadáš utahaně.“

„Taky jsem. Darek veze Béra do Sopot.“

„Takže je medvěd v tahu.“

„Hm.“

„Tušíš motiv?“

Mlčím. Co na to říct?

„Uspořádám večeři a pozvu našince,“ rozhodne se Timo. „Na počest návratu. Třeba něco vyplave.“

„Dík,“ stisknu mu ruku. Obrátí se ke mně.

„Vypadáš líp než dřív,“ řekne vážně. Není to lichotka. „Stárneš.“

„To my všichni.“

„Ty ale jinak. Děcko se z tebe vytrácí, Tino, a za pár desítek let budeš dokonalá a smrtelně nebezpečná.“

Je skleslý a já nevím, co na to říct, proto ho jen dloubnu do boku a udělám legrační grimasu.

„Nechci vládnout, chci jen vydělat prachy,“ mrknu na něj. „Moc dlouho jsi líhal s Gothel, máš z toho deprese.“

„Možná,“ usměje se nevesele Timotej a vstane.

„Nech ho vzpamatovat a pak přijďte dolů, promluvíme si o tom chlupatým.“

Maizen roznáší sáčky s krví, já si hovím v tureckém sedu na sedací soupravě.

„Tak co bude s tím chlapem?“

Timotej přivře oči. „Je doma. Čeká.“

„Tak se dočká,“ zachmuřím se. „Potřebuju na pitevnu, a navíc pořád nemám motiv. Timo, kdo mohl Béra chtít dostat?“

„Kdekdo,“ pokrčí rameny. „Dlaci, našinci... Dobře víš, co za války nadělal svinstev.“

„Našinec by ho odpravil. Tohle je moc komplikovaný.“

„Je to policajt, dítě,“ ušklíbne se Timotej. „Nedělá jen pro nás.“

„Myslíš, že člověk?“ zeptám se. S lidmi bůhvíproč počítám vždycky až v druhé řadě. Míjejí nás v rychlém sledu tak, jako se stromy míhají při pohledu z auta. My zůstáváme.

„Možná.“

„Proklepnu jeho známé a známé jeho známých,“ odhodlávám se nerada. „Milenky, děvky...“

„To se hodně nachodíš po Václaváku,“ konstatuje Kay. „Bér nemá na ženské vkus.“

Vztekle se po něm podívám a vtom na stole nadskočí můj mobil. Natáhnu se po něm.

„Darku?“

„Tino,“ mluví trochu přiškrceně, „máme trochu problém.“

„Policajti?“

„Ne, ale sleduje nás nějaký auto. Neuvedu mu v týhle plečce.“

„Co Konrád?“

„Co by?“ Konrád zřejmě vzal Darkovi přístroj z ruky. „Sedím tu, krochnu za sedadlem a čekám.“

„Má to auto černý skla?“

„Cože?“

„Černý skla,“ křičím do telefonu a Kay se na mě znepokojeně dívá.

„Vypadá to tak.“

„To jsou našinci. Promluvím s Bogdanem.“

„Promluv,“ tón Konrádova hlasu napovídá, že nemá náladu na diplomacii. „Táhnou se za náma už dvě hodiny. Nelíbí se mi to.“

„Ozvu se za chvíli, nezastavujte,“ rozloučím se a sotva ukončím hovor, kývnu na Timoteje.

„Zavolej Polákům, Timo, nějak divně se to tam vaří.“

Timotej mluví do sluchátka úsečně. Pozoruju linii jeho čelisti a přemýšlím o tom, kde končí jeho touha po klidu. Zlobí se.

„Udělej si tam pořádek,“ štěká na Bogdana, „Bér je pro nás důležitý. Ne, nezajímají mě vaše mindráky z války... Tak jsi to neměl Tině slibovat. Vem si ho,“ hodí mi prudce svou nokii, jako by byla horká. „Vyříd' to s ním sama.“ Zuby se mu blýskají a já se připravuju na potíže. Zdá se, že se jich zase urodilo.

„Co se děje?“ nesnažím se skrývat špatnou náladu.

„Kochanie...“

„Bez keců, Bogdane.“

„Neděje se nic,“ odsekne znechuceně.

„Kdo je sleduje?“

Upír si odkašle. „Možná někdo od Zarici, Tino, ale jistě to nevím.“

„Národnostní bojůvky?“

„Tino...“

„Uděláš si tam pořádek?“

„Je den, teď jim nic nehrozí. Někoho pro ně pošlu.“

„Bogdane,“ dám si záležet, aby všechno, co jsem poslední dobou prožila, bylo slyšet v mém hlase, „na obou těch chlapech mám zájem, na každém jinak, ale mám. Ten, co řídí...“

„Ano?“ Bogdan ironicky předstírá servilitu.

„Z Darka piju.“

Bogdan polkne. „Chápu. Otrok.“

„Ne, je to vlkodlak.“

Polkne ještě jednou.

„Neusnadňuješ mi to, Tino.“

„Darka v pořádku pošli domů a Béra udrž naživu, víc nechci. Nepotřebuju další komplikace.“

„Tak.“ Bogdan se odmlčí.

„Ty jsi teď v Čechách představenou?“ zeptá se pak.

„Já ne, Timo.“ Zvednu k Timotejovi oči a zaklepu si na hlavu.

„Chápu,“ řekne. Nic víc než „chápu“ a znovu mlčí.

„Takže?“

„Pošlu tam Jarenu a Radeha. Vyřídí to. A přijed' někdy, kochanie, dlouho's tu nebyla.“

„Pořád mám práci,“ vysvětlím po pravdě. „Blbou práci.“

„Já vím,“ sykne a zavěsí.

Čekáme na tmu. Timotej si beze spěchu rovná své nové hračky z Berlína, černé latexové rukavice, nebzučící pistoli.

„Budu potřebovat obtáhnout ten ornament v tříselech,“ připomenu mu. „A Kay rameno.“

Maizen chce taky něco říct, ale ostýchá se, evidentně mu už dochází, jaké jsou mezi upíry rozdíly. Mrknu na něj. Ještě pár desítek let bude ve společnosti našinců převážně držet hubu. I mládí má své nevýhody.

„Mladej chce taky něco říct,“ slituju se nad ním.

„Já jen, že taky tetuju.“

Kay nakrčí čelo. On je ten, který na mlčení mladých lpí.

„Máš fotky?“

Vystartuje pro portfolio, šťastný, že se o něj zajímá aspoň někdo. Slyším ho, jak běží po schodech.

„Doufám, že to Bogdan zvládne,“ pronesu neurčitě.

„Musí, pokud se chce udržet u moci, tak musí, Tino,“ starý upír se na mě zadívá s úšklebkem. „Mimochodem, ptal se, jestli tu šéfuješ, co?“

„Je to idiot.“

„Ale ne.“

„Nešéfuju tu. To bych se musela starat o peníze, o nemovitosti, o milion věcí, na který kašlu.“

„Jednou to přijde.“

„Ne nutně,“ odbudu ho a přejdu k oknu. „Hele, venku je tma, jdem.“

„Poslalas toho kluka pro fotky,“ upozorní mě Kay.

„Zkouknu je, než se sbalíte,“ vycením na něj zuby. Stojí přede mnou a já uvažuji, jestli ten, kdo mu vadí, je Maizen, nebo Darek. Nejspíš oba, usoudím.

„Budu tu hned,“ šeptne a zmizí. Když na schodech mímí Maizena, dotkne se ho jen lehce, fotky v lesklých průhledných deskách létají, jak se Maizen kulí ze schodů.

„Nelepší se to?“ obrátí se ke mně starý upír.

„Lepší,“ pokrčím rameny, „zatím mi žádného milence nezabil.“

7.

Stojíme u Zálezákových dveří.

„Jakej má zámek?“ mrknu na Tima.

„Po naší včerejší návštěvě neměl žádnéj, ale zřejmě si tam už něco dal,“ ukáže starý upír na šrámy na dveřích.

„Znova?“ usměju se a položím ruku na dveře.

„Nejdřív zazvoníme,“ zašklebí se Timo. „Už by měl bejt hodnej.“

Zálezák není „hodnej“. Je to ramenatý chlap středního věku, v tváři trochu šedivý, kolem krku má obvaz a v ruce čezetu. První promluví Timo.

„Sedni si,“ řekne muži laskavě. „Přišli jsme si jen popovídat.“ Usmívá se, mírně a všemi zuby. Policajt se zapotácí a Kay si olízne rty.

„Jen popovídat,“ při jeho německé výslovnosti to zní obzvlášť pikantně.

„Můžeme si povídat tímhle,“ zvedne čezetu.

„Začni,“ ušklíbnu se na něj. Zatne zuby a položí prst na spoušť.

„Ne,“ ozve se Timotej a jeho hlas zní, jako když udeříte kladivem do těla zvonu.

Zálezák padne do křesla.

„Tak je to správně,“ pokračuje Timo zvonovým hlasem. „Nechceme tě zabít, a ty, chlapče, nás zabít nedokážeš.“

Zálezák si sevře krk. „Co jste za divnou sebranku?“

„Našinci,“ řeknu bez úsměvu. Na můj vkus to trvá moc dlouho.

„Tak našinci?“

Vrazím mu levé předloktí pod bradu a pravačkou mu sevru ruku s pistolí.

„Poslední možnost, poldo,“ zadívám se mu do očí. „Včera z tebe pili oni, dneska se napiju já. Nezbývá ti zas tolik krve, zlato. Tolik života...“ Vycením zuby, aby si je mohl prohlédnout.

„Vezmu to zkrátka,“ stisknu mu krk, až zachrčí. „Máš dvě možnosti. Jedna je, že tě vypijem a tělo ještě dneska zmizí na Ukrajině, druhá...“

„Jaká je druhá možnost?“ Už je v obraze. Ohlédnu se po Kayovi, čekala bych od něj jiný výkon, ale pak si všimnu, že má oči zamžené touhou po krvi. Odkášlu si. Budeme rádi, když Záležáka udržíme naživu.

„Druhá možnost je, že to na chvíli vezmeš za Béra.“

Civí na mě skelnýma očima.

„Co?“

„Potřebujeme jen pár informací, nic zásadního.“

„Vždycky jsem věděl, že Konrád bere.“

„To není přesně to, co Konrád dělá, ale teď to neřešme. To přijde časem... Chceš, abych z tebe pila?“

Zalapá po dechu. Jasně že chce. Chlapi se včera snažili, a když ne jeho vědomí, tak jeho tělo si to pamatuje dobře.

Zívnu a chlapovi se postaví. Už vím, že se napiju, jen málo a bude to stačit. Skloním se k němu, nedbale zuby protnu tepnu a loknu si. Pak uhnu a muže „políbí“ Timo. U Kaye se nedá o polibku mluvit, ale podaří se mi ho odtrhnout.

„Neblni,“ syčím mu varovně do ucha. „Víc by nevydržel.“

Mám pravdu. Záležák se malátně stočil do embryonální polohy a zřejmě tak miní zůstat. Rozsádně se po křeslech jako návštěva. Bude mu chvíli trvat, než se sebere.

Netrvá to chvíli, trvá to dlouho a mí společníci jsou netrpěliví. Kay se roztržitě hrabe v papírech na psacím stole.

„Něco o Bérovi tu nemáš?“ houkne na Záležáka, který se potácí na rozhraní mezi bděním a mdlobou.

„Nemám,“ odpoví těžce muž. „Mám to přinést?“

„Jo,“ vyskočím z křesla. „A taky bych se potřebovala dostat do márnice.“

„Co?“ nechápe.

„Do márnice, podívat se na mrtvou. Ještě potřebuju informace o lidech ze Sexyfairy.“

Už zas má nepřítomný pohled. Zatřepu s ním.

„Vy je přece znáte. Ota je feťák a ta jeho...“

Zachrčí.

„Kotě, tohle nemá smysl,“ kývne na mě Timo. „Za chvíli bude svítat a já chci spát ve své posteli.“

„Já v tvý,“ obrátí se ke mně Kay. Pak lehce kopne Zálezáka do podrážky.

„Ozvěme se.“

Muž se s trhnutím probudí a s hrůzou si uvědomí, že nejsme postavy ze sna.

„Hele, co bys dělal, kdyby se ti chlap v cele předběžného zadržení proměnil v medvěda?“ zkusím na závěr kontrolní otázku.

„Jsou to drogy?“ zeptá se mě zoufale.

Pomalů zavrtím hlavou. „Kdepak, to jen krev je zcela zvláštní šťáva,“ neodpustím si citát. „Tak, chlapi, a padáme.“

* * *

Doma je doma, slyším sprchu a Kaye, který si prozpěvuje jakýsi velmi dávný a velmi sprostý popěvek. Německy. Začínám věřit, že je tu šťastný. Možná Gothel opravdu používá bič příliš často, když odtamtud zdrhnul i Timotej.

Těším se do postele, ale nakonec mi to nedá a vytočím Darkovo číslo. Telefon zazvoní jen jednou.

„Tino...“

„Co je?“

„Snad nic.“

„Snad nic?“

„No, už jsme tady na té lodi. To auto se pak pustilo.“

„Jistě.“

„Tys to nějak zařídila?“

„Dá se to tak říct. Co Bogdan?“

„Delší hnědý vlasy, přeraženéj nos?“ upřesňuje Darek.

„Jo,“ ušklíbnu se jeho popisu Bogdana.

„Je tu s námi, ale není zrovna nadšenej. Bér... No, víš, nevím, jestli bylo rozumný ho sem posílat. Řeší tu nějaký starý spory.“

„Druhou světovou?“ Ano, byla to poslední velká válka, ale tuhle posedlost historií opravdu nechápu.

„Ne, Prušáky,“ řekne Darek nejistě a já mám co dělat, abych se nerozesmála.

„To myslíš vážně?“ Darek mlčí, a kdo mlčí...

„Máš někde poblíž Bogdana?“ zeptám se konverzačně a očekávám stejnou odpověď.

„Ne,“ zachraptí do sluchátka. „Tino, moc zdejší situaci nechápu a docela rád bych pryč.“

„Tak jdi,“ pobídnu ho otráveně.

„Odrázili jsme od břehu,“ namítne.

„Cože...“

„Od břehu.“

Pak telefon zmlkne a já můžu jen doufat, že to je ztrátou signálu.

* * *

Soužití s upírem přináší problémy a jedním z nich je, že vás nikdy nevzbudí slunce. Šero mě nutí zůstat v posteli. Není to tma, která láká k lovu, není to slunce. Zívnu. Je na čase kontaktovat Záležáka za denního světla. Koneckonců, z Bartolomějské to sem není daleko.

Sedím na vysoké židli u baru, který přetíná kuchyň, a snažím se do sebe nasoukat svou porci tataráku. Čeká mě dlouhý den a je lepší mu čelit s plným žaludkem. Už první „quest“ je nepříjemný. Vytočím Darkovo číslo a sluchátko vyplivne obvyklou hlášku o nedostupnosti.

Volím podruhé a doutná ve mně vztek.

„Bogdane,“ neskrývám zuřivost.

„Tino...“

„Jsou Darek a Bér v pořádku?“

„Jistě,“ má to znít lehce, ale nezní to tak.

„Oba mají telefony mimo signál.“

„Blbne to tu,“ vysvětlí Bogdan přiškrceně.

„Tobě ne,“ syкну. „Řekni, chceš se důvěrně, velmi důvěrně seznámit s Kayem? Má pár novejšch věcí, rád ti je předvede.“

„Tino...“

„Přestaň mě oblbovat. O co jde?“

Mlčí.

„Čekej návštěvu,“ řeknu chladně a odložím telefon.

Dvě tři vteřiny a ozve se vyzváněcí tón. Sepnu ruce pod bradou a čekám. Strach, to na našince platí. Strach ze stříbrného nářadí, kterého má Kay plné kufry, strach ze smrti po smrti. Telefon zmlkne, aby se za okamžik ozval znova. S úsměvem k němu natáhnu ruku.

„Prosím?“ protáhnu znuděně.

„Já prosím, kochanie, za prominutí.“ Bogdan si nejspíš v duchu prošel seznam Kayových oblíbených praktik. „Dám ti tvého, eh, přítele k telefonu.“

Nadzvednu koutky. Jde to rychle.

„Tino, to jsem já...“ Darek je udýchaný, jako by odněkud běžel.

„Co se tam děje?“

„Je to tu trochu složitý.“

„Co se tam děje?“ opakuju.

„No, jsme na moři a nefungují nám telefony.“

„Rušička?“

„Nevím. Konrád se tu hned s polovinou lidí, no, vlastně s polovinou upírů, pohádal kvůli druhé světové a polsko-ruské a kdejaké válce.“

„Hele, kdo tu loď řídí?“ napadne mě. Zatemněnou kormidelní kabinu si při nejlepší vůli představit neumím.

„Jsou tu námořníci, lidi, aspoň předpokládám.“

„Pokousaní?“

Zasměje se. „To zas předpokládáš ty.“

„Dej mi Bogdana,“ poprosím ho. „Řeknu mu, aby co nejrychleji zakotvili, potřebuju tě tady.“

„Tino,“ zapřede upír, „nemůžeme zakotvit. Tedy, můžeme, ale není to zrovna rozumné.“

„Ale...“

„Konrád tu má víc nepřátel, než jsem tušil.“

„Možná má víc nepřátel, než tušil sám. Proč nemůžete ke břehu?“

„Lydia...“

„To si nedokážeš poradit s jednou hysterkou?“ Matně si vybavuju éterickou krásku, která se občas někde dekorativně vlnila.

„Dokážu, jenže teď to táhne s Fryderykem Winogrodzkým a...“

„A s tím už si poradit nedokážeš, chceš říct.“

I na Fryderyka si pamatuju, upír tak v mém věku se zřejmě zhlédl v Kayovi.

„Dokážu,“ Bogdan má v hlase neobvykle vysokou koncentraci nenávisti, „dokážu, ale bez dvou dlaků na palubě.“

„Měls mě odmítnout, Bogdane, vyřešila bych to jinak.“

„Nechci tě odmítnout, Tino. Všichni mluví jen o tom, že se tvůj otec vrací. Nemůžu si dovolit...“

Pochopím.

„Pleteš se,“ řeknu bezvýrazně. „Nejsem s otcem v dobrých vztazích a má přímluva by znamenala maximálně tak kupon na vrchovatou dávku průserů. Co chceš dělat?“

Bogdan mlčí. Uvažuje.

„Říká se, že piješ z našinců,“ ozve se potom.

„To není tvá věc.“

„Není,“ souhlasí se mnou, „ale každý, kdo pil z našinců, se dřív nebo později stal důležitým. Počítám, kochanie, a plánuju.“

„Možná budu důležitá, možná mrtvá,“ odbydu ho. „Dostaň Béra do bezpečí a Darka mi pošli, potřebuju ho tady.“

„To chápu.“

„Hovno chápeš. S váma upírama je problém, že přes den neuděláte nic.“

„Je den a jsem vzhůru,“ ohradí se.

„Zalezlej v podpalubí. Já potřebuju někoho, kdo bude běhat po městě. Zkrátka, vyřeš to rychle.“

„Tak jest!“

„A dej mi ještě na moment Darka.“

„Jak poroučíš, zlato.“ Bogdan trochu šaškuje, ale už vím, proč mi vyhověl. Dyrehů stín na mně ulpívá, jako by megalomanský plán mého otce žil vlastním životem.

Darek se ozve znovu, unaveně.

„Mrzí mě, Tino, že s tím máš starosti.“

„To neřeš a snaž se co nejrychleji dostat zpátky. Mám tu spoustu práce a chybí tu Bér.“

„Chápu.“

„Darku,“ volím naléhavý tón, „co Bogdan blbne?“

„Víš,“ zvolí Darek diplomatický tón, „ono to vypadá, jako by tu šlo o střet mafiánů.“

„Upíři,“ utěším ho, „jsou o hodně horší.“

* * *

Vykopla jsem se z domu a prodírám se davem cizinců. V kapse mě pálí klíč od bytu umučené.

Zuzana Ondráková, dvacet čtyři let, narozená v Novém Městě na Moravě, v současné době bytem na Praze 4, Brandlova 1380/20, čtu z displeje pédéáčka. Podívám se tam, rozhoduju se, hned jak si promluvím se Záležákem.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ oznámím mu, když zvedne telefon.

„Kdo volá?“ zeptá se chraplavě. No, každéj chraptí, když mu rozervete krk.

„Noční návštěva.“

V telefonu je slyšet jen jeho dech. Touží se setkat s upírem, s jakýmkoli upírem, to vím dobře. Vždycky to tak bývá a neexistuje proti tomu žádná obrana. Nakonec přijde, příběhne, kdyby se měl plazit po střepích. Bér měl pravdu, není to zrovna férový postup.

„Kdy?“

„Hned. Jsem už skoro tam.“

„Jdu ven,“ vyhrkne a v hlase má dychtivost. Zašklebím se. Ještě neví, že ho zklamau. Kdybych z něj znovu pila, nepřežil by to, rozhodně ne moc dlouho. Volným krokem dojdou na roh Bartolomějské a zastavím se. Záležák ke mně míří rychlým krokem, na krku obvaz. Usměju se na něj a popadnu ho pod paží. Udiveně se na mě zadívá.

„Kolegové, synku,“ švitořím s koketním úsměvem. „Mít ženskou je normální,“ vleču ho z dohledu bezpečnostních kamer. Křečovitě vycení zuby v parodii úsměvu.

„Co potřebuješ?“

„Na pitevnu. Podrobnosti o svědcích z Bérova případu, no a pak motiv.“

„Co?“

„Motiv. Je to tvůj kolega, dávali jste si spolu kafe, chodili na pivo. Kdo ho může chtít dostat ze hry.“

„Kdo? Kdejaký drban,“ pokrčí rameny. Už se trochu uklidnil.

„Bér se s nima nepáral, kolikrát jsem mu říkal, aby si dával pozor. Uměl v tom chodit. Až doteď.“

„Uměl,“ přikývnu. „Takže potřebuju tip na pár vlivnějších drbanů, hm?“

Ted' přikývne on. „Ale nevím, jestli vám to k něčemu bude. K těm, kteří mají opravdu dlouhý prsty, se člověk jen tak nedostane.“

„Člověk ne,“ mrknu na něj. „Co ta pitevna?“

Pitevna není problém. Záležák kývne na muže u psacího stolu a ten nás vede známou cestou dozadu k boxům. Policajt vedle mě těžce dýchá. Cítí mou přítomnost a možná i přítomnost mrtvých. Stisknu mu loket.

„Neslož se tady,“ syčím na něj. „Ber železo a najdi si jídelníčky pro dárce krve, to pomáhá.“

Lapiduch otevře jedny ze dveří a na železných kolejnicích vytáhne jednu ze zásuvek.

„Dál už si poradíte sami?“ zeptá se spíš konverzačně a zamíří ke dveřím.

„Hm,“ Záležák je v tváři bílý jako žalem zlomený pozůstalý. Za mužem zapadnou dveře.

„Pomáhá to?“

„Co?“ Nadzvednu plachtu, která kryje mrtvé tělo, a zadívám se do seškvařené tváře.

„Ten jídelníček.“

„Pomáhá. Tohle dělal profík,“ ukážu Záležákovi mrtvou. Stiskne rty.

„Možná. Mafie?“

Spekulovat nemá cenu. Zatnu zuby a dlaně přiblížím ke spánkům mrtvé. Netěším se na to, co uvidím.

Nejdřív jen nepohodlí, podobné vyšetření u lékaře. Elektroda ve vagině ji studí, svorky na bradavkách jsou nepříjemné. Ostré světlo zářivek řeže v zatemněné místnosti do očí, je tu dusno a muž, který se na ni takřka nepodívá, má jisté ruce zručného řemeslníka. Druhý, s kamerou na rameni, vypadá spíš do počtu. Zahlédne nářadí, vyrovnané v kufru, a napadne ji, že musí nechat přezout pneumatiky. Pak jí jisté ruce nasadí roubík. Nemá to ráda, ale peníze jsou za to slušné, a tak... Elektroda nejdřív brní, pak řeže, nakonec přijdou křeče... Snaží se vyprostit z pout, křičet, ale gumový míč v jejích ústech tomu spolehlivě brání. Bolest, svaly se nekontrolovatelně škubou a srdce to nakonec nevydrží. Naštěstí. V posledních okamžicích ustoupila i panika, zůstalo jen temné, žhavé prázdno.

„Ten obličej jí zohavili až po smrti,“ řeknu.

„Kdo? Bér?“

Podívám se na něj, jako by právě spadl z višně.

„Jasně že ne Bér. Ten na elektro fakt není. Profíci, jak jsem řekla. Kdo ten případ vyšetřuje?“

„Kolega,“ strne na chvíli při myšlence, že by jeho podřízeného mohla čekat stejná procedura jako jeho. Kryje ho? Žárlí?

„Můžu udělat identikit, jestli chceš. Ten, který přinesl to nářadíčko, je nejspíš Rus nebo Ukrajinec.“

„Co jste to vlastně dělala?“ Vyká mi. Je spousta důvodů, proč lidi zotročené upíry nemusím, a tohle je jeden z nich. Otrocká duše.

„Viděla jsem konec,“ zavrčím unaveně. „Pojďme. Chci si prohlídnout její byt.“

Veze mě domů, pobledlý a zamlklý. Pozoruju jeho ruce na volantu, třesou se. Je zesláblý ztrátou krve, oslabený šokem.

„Koukej na cestu,“ volím laskavý tón. Prásknout to teď někam by se mi zrovna nehodilo.

Zazvoní telefon. Sáhnu pro něj do kapsy a na displeji na mě mrká Darek.

„No?“ ozvu se.

„Jedu domů.“ Je udýchaný.

„Všechno v pořádku?“

„Moc ne,“ připustí. „Ale ten Bogdan, nebo jak se jmenuje, mi řekl, abych jel.“

„Co není v pořádku?“

„Nevím, přiřazili ke břehu jen na chvíli, abych vystoupil. Upřímně řečeno, když začnou mluvit polsky rychle, vůbec jim nerozumím.“

„Nojo. Co Bér?“

„Konrád sedí v kajutě s revolverem na klíně.“

„Má nabito stříbrem?“ ušklíbnu se.

„To se nesvěřil.“

„Co ten tvůj kráp?“ Slyším ze sluchátka řev motoru.

„Jede.“

„Zkus se dostat do Čech za světla,“ poradím mu.

„Myslíš, že mě honí?“

„Jistota je jistota.“

Nervozně si odhrnu vlasy z čela. Chtěla jsem mít Béra bezpečně schovaného, takhle to spíš vypadá na další komplikace. Do řiti.

„Těším se domů,“ přizná Darek.

„Tak koukej, ať sem dorazíš celej,“ rozloučím se s ním.

„Mám vás doprovodit do toho bytu?“ zeptá se Záležák po chvíli.

„Jo. Ale do jinýho bytu. Navštívíme spolu nejdřív Béra.“

* * *

U Béra je uklizeno, alespoň mně se byt jeví stejně uklizený, jako je ten můj po odchodu Oksany. Rozhlédnu se. Byla jsem tu jen jednou, a to se Konrád ani neobtěžoval pozvat mě dál. Dva pokoje a kuchyň, postarší nábytek, plazmová televize a velký mrazák. Za peníze, které od nás Konrád dostal, si nepořídil nic zvláštního. Opatrně, pomyslím si, ale asi ne dost. Hrabu se v jeho psacím stole. Pár složek s věcmi z práce, pravítka a tužky (Konrád má rád všechno pečlivě podtrhané), staré noviny, ještě starší noviny, opravdu hodně staré noviny. Ohlédnu se po Záležákovi, který přičinlivě prochází knihovnu, a pak natáhnu ruku k nejtlustší složce. Otevřu ji a hvízdnu.

Listuju zažloutlými fotkami i výjezdy z barevné laserovky. Porno. Raritní porno, řekla bych. Zoofilní. Taky bondáž, ženské

svázané do kozelce, žeroucí z misek... Nakrčím nos. Ne že by mě to šokovalo, ale v očích Béroových kolegů to nepochybně nebylo plus. Chudák Konrád, pomyslím si, když si prohlížím fotku jakési pubescentky se širokým kovovým obojkem na krku.

„Tohle jste našli?“ ukážu složku Záležákovi. Zatváří se upjatě.

„Vypadá to divně, ne?“

„Ne tak divně, jak si myslíš,“ vstanu ze země. „Konrád je arkanthrop.“

„Co?“ Záležák se evidentně ještě nesrovnal ani s existencí upírů a dalším anomáliím se brání.

„Co to je?“

„Medvědodlak. Prokletý. Nějak si to udělat musí.“

„Takže ji zabil?“ zeptá se mě s úlevou.

„Jasně že ne.“

„Objednal tu vraždu?“

„Ne, proč? Nic by z toho neměl.“

„No,“ probudí se v něm policajt, „třeba se dozvěděla, že...“

„Že se v noci mění v medvěda, a vydírala ho tím? Blbost. Co bys dělal, kdyby za tebou přišla nějaká dorota a řekla ti, že se tvůj kolega v posteli mění v medvěda, hm?“

„Poslal bych ji na téčko, přinejlepším,“ připustí Záležák.

„Přesně tak. Víš, Konrád určitě udělal v životě spoustu věcí, které bys do něj neřekl, ale tohle ne. Je v tvém zájmu, aby se to co nejdřív prokázalo.“

„Nejdřív ho musíme najít. Utek. Taková pitomost.“

Pobaveně se usměju. „Není to pitomost. Začít se měnit v cele by bylo, hmmm, nerozvážné a nemůžeme vás pokousat všechny.“

Záležák semkne rty.

„Jsou v tom drogy, že? Přiznejte, že jsou. Tohle přece není Blade.“

„Není,“ souhlasím a dál listuju Konrádovým péčkem. „Tohle je reálný svět a ty,“ ukážu na něj, „už nikdy nebudeš žít docela bez nás. Tedy, dokud ti bude sloužit paměť.“

Shodím z klína desky a zamířím k peřináku. Potřebuju se o Konrádovi dozvědět víc, než je mi on sám ochoten říct.

Byt už není uklizený. Řádím tu jako uragán a Záležák mi oddaně pomáhá. Nenašli jsme toho moc. Vybavení na strap-on, pouta, dámský kožich s podezřelými skvrnami, několik pornografických knih, dost starých, aby se jejich cena na aukci vyšplhala k desítkám tisíc, a notebook, u kterého neznáme heslo. Nepředpokládám, že by tam bylo něco zvláštního, to už by tu neležel.

Sepnu ruce pod bradou a zamyslím se. Je mi Béra líto, ne snad proto, že je sám, ale proto, že jeho cesta k ukojení je tak složitá. Záležák dává věci zase na místo a bezradně se rozhlíží po místnosti. Půlka knihovny je na zemi.

„Dej to tady do pořádku,“ zavelím a seberu ze země rozházené barevné tisky. Nechci být škodolibá, ale Timotejovi to ukázat musím.

„Odvezu vás,“ nabídne Záležák. Vlastně je mi líto i jeho. Svět, který se mu otevřel, je pro člověka s jeho přístupem málo potěšující.

„Vezmu si tágo,“ zavrtím hlavou. Policajtů jsem si už pro dnešek užila dost.

8.

Prapodivný svatostánek Matky Terezy mě vítá v Hájích. Zadívám se na mladou jeptišku v pružovaném šlojíři a dásně mi zatrnou. Už je to dávno, co jsem byla na návštěvě v klášteře. Ústa mám najednou plná slin. Kuš, holka.

Před domem chvíli hledám ten správný klíč ke dveřím a pak chytnu paní s podvratákem, který se se štěkotem dere ven.

„Hledám Zuzanu Ondrákovou, nevíte, ve kterém patře bydlí?“

V třetím boxu odleva, odpovím si sama, ale důchodkyni nechám vzpomínat.

„Mladá, tmavovlasá?“

„Jojo.“

„Tak ta bydlí v pátém, na levý straně.“

Žena si mě kriticky prohlédne a já odhadnu, že si Zuzana občas vodila někoho domů. Jojo, sousedské vztahy už dnes planou i v panelácích.

Proklouznou k výtahu a dopravím se hrkajícím zařízením do pátého, pak prozkoumávám dveře, a když se dostanu k těm správným, vsunu klíč do zámku a strnu. Někdo je uvnitř. Pomalu klíč zase vytáhnu. Policie? To by Záležák věděl. Možná nějaká spolubydlící, nebo... odemknu rychle a tak tiše, jak to jen jde.

Chlap, který se po bytě pohybuje, není amatér. Ať už hledá cokoli, postupuje stejně efektivně jako Záležák, a zbraň, kterou má vzadu zastrčenou za opaskem, taky vypadá opravdová. Zakašlu.

„Co tu hledáš, zlato?“

Obrátí se, na člověka dost rychle. Usměje se.

„Kamarádka si tu něco zapomněla.“ Evidentně mě považuje za Zuzaninu kolegyni, jinak by se nešklebil tak debilně.

„Ty tu bydlíš?“ zeptá se mě. Pokrčí rameny.

„Občas. Co hledáš?“ Nonšalantně pověším tašku na věšák, jako bych tu byla pečená vařená.

„Moje holka si tu zapomněla svetr.“

„Hm. To máš klíče od Zuzany?“

„Jasně,“ usměje se zářivě a začne zpátky stlát rozházenou postel. Kriminálník nebo voják, odhadnu.

„Jakej byl ten svetr, pomůžu ti.“

„Modrej,“ odpoví bez úsměvu. Teď vytáhne kvér, odhaduju.

„Modrej?“ rozhlédnu se. Popadne mě za rameno. Spíš voják, usoudím. Povalí mě na postel.

„Moc se ptáš,“ pod bradu mi tlačí dýku. Mohla bych ho odhodit, ale zajímá mě, kam až zajde, a tak ho nechám.

„Blbý děvky se vždycky moc ptaj.“

Pochopím. Zdá se, že chlápek chce vyhrát bonus v podobě šukačky. Položí mi ruku na břicho a jede dolů. To mi vadí. Odkopnu ho skoro sentimentálně.

Klečím u bezvědomého muže a svazuju mu ruce za zády. Už tolikrát na mně takhle někdo ležel... Jenže dětství skončilo, dokonce i to upírské je pryč. Přitisknu bezvědomému prsty na krční tepnu. Žije, ale do hlavy se praštil pořádně. Nechám ho ležet. On evidentně ještě nenašel to, pro co přišel, já to najít musím. Prohmatávám oblečení v šuplících, pak se přestěhuju do koupelny a hrabu tam. Má situace je o to horší, že nevím, co vlastně hledám... ale hledám poctivě a nakonec to i najdu. Dvaatřicet tisíc, omotaných papírovou páskou a pečlivě zasunutých do krabičky od tamponů, zahrabané v kosmetické tašce. Zuzka zřejmě nedůvěřovala bankám nebo neměla čas je uložit. Prohlížím si bankovky pečlivě. Buď je na nich něco neobvyklého, nebo jsem jen našla životní úspory, vydělané tvrdou dřinou v posteli i jinde. Z vedlejšího pokoje se ozve zasténání a já si tam pospíším.

„Ty nejsi děvka,“ obviní mě blábolivě chlap, který se ztěžka probírá k vědomí.

„Ne,“ usměju se na něj. „Možná jsem tvá kolegyně, hm?“ Kopnu ho do boku, až zasténá.

„Cos tady hledal?“

„Vylíž si prdel.“

Seberu ze země nůž, který mu při letu z postele vypadl z ruky.

„Prdel, jo?“ Ukazovákem zkusím ostří a pak mu rozříznu tvář. Krev se vyvalí a připomene mi, že je čas k obědu. Polknu a vzpomenu si na jeptišku.

„Jak k jídlu, tak k dílu,“ zacituju bezmyšlenkovitě a svázaný se na mě vyjeveně podívá.

„Tak povídej,“ pobídnu ho a dotknu se nožem jeho kůže pod obloukem obočí.

„Víš, že když ti to přeříznu tady, nebudeš už moct mrkat?“ ukážu ke koutku oka.

Mrskne sebou a pokusí se mě kopnout. Pomalu, tak pomalu. Zasáhnu ho botou na solar a nakrčím nos, když začne dávit. Okno otevřít nemůžu, bůhví kdo bude kouřit na balkoně. Pohodlně se opřu a čekám, nikdo nemůže zvracet věčně.

„Tak ještě jednou, hledal jsi tu tohle?“ zamávám mu před nosem vějířkem pětistícovek. Trhne hlavou, jako by po nich chtěl chňapnout.

„Dobře, tohle, a co ještě?“

Mlčí a mně dochází trpělivost. Vezmu jeho bradu do dlaně a stisknu, obvykle to netrvá dlouho, než sanice praskne. Prsty přiblížím k uzlinám a muž to nevydrží.

„Nech mě,“ vypraví ze sebe. „Měl jsem jen přinést prachy, najali si nás, úplně normálně.“

„Úplně normálně?“ šklebím se na něj.

„Hele, vymáháme peníze a tak. Je to legální.“

„Sedíme v bytě holky, kterou někdo ugriloval proudem, kotě. Asi taky legálně.“

„Kecy.“

„Byl by z vás hezkej párek, na pitevně.“

Podívá se na mě a uvidí... vlastně nevím, co lidé vidí, když se na mě dívají. Možná všechny ty roky, možná všechny mrtvé. Má teď strach a já mám málo času.

„Co dalšího jsi hledal? A dělej, nechce se mi vrtat v tvém trojklanným nervu.“

„Zápisník, nebo tak.“

Podívám se na něj, jako by spadl z višně.

„Která holka má dneska zápisník?“

Pokrčí rameny.

„Kam's to měl odnést?“

MLčí. Rozkývám v ruce nůž a pak ho zprudka hodím. Zasekne se mu jen vlas od krku.

„Na Kladno, na střelnici. Je...“

„Vím, kde to je. Tyhle věci člověk obvykle ví. A ta tvá firma?“

Ted' už je opravdu nervozní. Zavrtím hlavou.

„Jsem profík, hochu. Třeba si vás chci najmout.“

„Armorika.“

„Telefon?“

„Chceš tam volat?“

„Hm?“ Jen tak mezi řečí sáhnu po jeho pistoli.

„Náboj je v komoře?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou.

„Fakt ne?“ namířím mu na koleno.

„602 711 811,“ diktuje napjatým hlasem. Už mě definitivně zařadil mezi psychopaty.

Vytočím číslo.

„Armorika,“ ozve se ženský hlas.

„Vymáháte pohledávky?“ zeptám se.

„Poskytujeme širokou paletu služeb,“ dívka vrčí jako kolovrátek, „pokud máte konkrétní dotaz, sjednejte si schůzku.“

„Díky, ještě zavolám.“ To by odpovídalo. Paleta jejich služeb je asi opravdu široká, ale takových firem je hodně. Zadívám se na spoutaného. Krev mu pořád teče z tváře a sákne do trika. Mám žízeň, hroznou, a koneckonců, mě si přece pamatovat nemusí. Skloním se k němu, dlaněmi mu stisknu ramena a zakousnu se do krku. Lokám horkou krev a přemýšlím přitom, co za stimulanty asi bere. Zmítá se mi v rukou jako podřezávaný beran, najednou mám představu pokojné ohrady někde na venkově a potřebuju veškeré sebeovládání, abych ho pustila.

„Dobrá sváča,“ mrknu na něj a položím dlaně na jeho spánky. Zbytečně se brání, z dneška si nebude pamatovat vůbec nic. Pohledem ještě přejedu byt a pak ho zbavím pout. Až se probere, nebude ani vědět, co tu dělal, natož s kým. Vyklouznu z bytu a seběhnu po schodech dolů. K metru je to pár minut chůze kolem jeptišek. Natáhnu krok a oddám se snění.

* * *

„Vstávat.“ Zase mám pocit, že jsem jediná, kdo pracuje. Jediná práce, kterou koná Kay, je každodenní čištění jeho arzenálu. Ne, to se taky nedá nazvat prací, to je obsese. Vztekle s ním zalomcuju a upřím otevře oči.

„Ještě není tma,“ namítne obligátně a já stěží potlačím chuť ho praštit.

Není tma, ale přiměřené násilí nakonec dostane Kaye z postele.

„Navštívíme jednu vymahačskou firmu,“ snažím se ho potěšit.

„Hm,“ melancholicky ucucává krev ze sáčku.

„Jeden chlápek se mě pokusil znásilnit,“ snažím se ho vyburcovat z letargie.

„Jak chutnal?“ zeptá se dychtivě.

„Fajn.“

Kay si drásavě povzdychne. „Kurva, já bych tak pil ze živýho.“

„Jo?“

„Jo, ale kdybych začal, povraždím půl Prahy,“ povzdychne si a jde hledat slipy.

Ještě pořád není tma, ale Kay už je dokonale oblečený a provádí svou obvyklou mantru s čištěním hlavní a přehazováním sumek.

„Kam pojedem?“ zeptá se mě a já vidím, že mu pomalu stoupá nálada. Možná žije jen pro tyhle chvíle, v dnešní době řidší a řidší.

„Na Kladno.“

„Tvým, nebo mým?“ šklebí se. Ví, že nesnáším, když řídí.

„Na mým novým koni, souhlas?“ Timova neochota dál mi půjčovat jeho stroj mě donutila ke koupi triumpha. Ale bylo v tom i něco jiného. Mám snad právo udělat si občas radost.

„Co si mám s sebou vzít?“ zaraduje se Kay.

„MP5k, třeba?“

„Vrhací nože?“ Konečně je šťastný.

„Taky.“

„Strunu?“

„Klidně i strunu, zlato.“

Sama vystačím s nožem. Kdyby se něco dělo, beztak dojde na křik, a proč se zbytečně tahat s nesmysly.

Naklepu v Aresu nalezenou adresu Armoriky do navigace, nazuju boty na motorku a vykouknu z okna. Na Prahu padá tma a pro nás nastává čas lovu.

* * *

Kay se raduje, a dokonce i já cítím, jak se mi žaludek stahuje vzrušením. Lovit, zabíjet... motorka sviští silnicí, proplétám se mezi auty, pak Kladno s rozsvícenými okny hospod a konečně přijedeme k nevzhledné ohradě. Zrušené dílny, řekla bych, zděná jednopatrová budova a kolem unimobuňky. Místo, kde mohou poměrně početně přespávat stavební dělníci.

V kapse mi zavibruje telefon.

„Prosím,“ ohlásím se.

„Záležák,“ ozve se ze sluchátka. „Můžete hned přijet do Michle?!“

„Hned ne, proč?“ Mám jakousi předtuchu, ale nechci propadat vlastní jasnozřivosti.

„Máme tu mrtvého a těžce raněnou,“ zahučí.

„Oto a bloncka?“

„Zřejmě. U muže není snadné poznat, jak vlastně vypadal, a žena má šok.“

„Kurva.“

„Přijedete?“

„Až budu mít čas,“ slíbím a gestem přivolám Kaye, který právě tlačí triumphu mezi skruže, „musím si ještě něco vyřídit.“

Skoro si myslím, že nemá smysl váhat. Oběhli jsme ohradu a přes plot se dostali do dvora. Ostatný drát není pro upíra zas takový problém. Nablízku zazní štěkot psa.

„Přátelská firmička,“ usměje se Kay a vytáhne miniaturní kuši.

„Takovouhle ostrahu má každý autobazar,“ namítnu a zadívám se do očí opelichaného německého ovčáka. Zmlkne. Otupělé instinkty ho varují alespoň natolik, že přestane štěkat, složí uši a čenichem se dotkne mé dlaně. Pohladím ho po hlavě. Když odcházíme, leží na zemi, ocas má stažený pod břicho a tlumeně kňučí.

Do nosu mi stoupá vůně noci, pach tmy, čpavý a rozněcující jako krev. Kay vedle mě se sune dopředu rychle a tiše. Žízň, cítím jeho žádostivost a jen stěží s ní bojuju.

Unimobuňky jsme zatím nechali být. Ti, kteří něco vědí, v nich skoro určitě nebydlí, víc mě láká přístavek na střeše. Je obtížený rozměrnou anténou a světlo z jeho oken padá na dvůr. Hlídač, pokud tu někdo takový je, psa ještě nepohřešil, a tak v klidu vyšplháme po odrolené zdi až nahoru. Přístavek oprýskaný není, v oknech bezpečnostní systém, v rozích kamery. Plížíme se s Kayem z jejich dosahu, ale vlastně se ani nesnažíme být příliš ostražití. Když vtrhneme dovnitř, stejně si nás všimnou.

No ano, všimli si. Dva muži středního věku sedí v kožené sedačce a civí na nás. Třetí, v maskáčích a triku, se vrhl proti nám a měl tu smůlu, že narazil na Kaye. Ted' leží na zemi a podivně chrčí.

„Nezabíjej je,“ okřiknu svého společníka německy. „Chci si s nima promluvit.“

„Není mrtvej,“ ohradí se Kay. „Zatím.“

Společensky se usměju na muže, který se snaží nenápadně napsat SMS.

„Není potřeba volat artilerii,“ uklidním ho a při té příležitosti mu z ruky vykrouťím telefon, „přišli jsme se jen zeptat na pár věcí.“

„Na pár věcí?“ Má nehybnou tvář a já ho tipuju na mafiána okresního formátu.

„Přesněji řečeno na Michli a na Háje,“ pokračuju. Podívá se na mě bezvýrazně.

„Co by se tam mělo dít?“

Čekají. Je mi jasné, že čekají, až sem vtrhne dělostřelectvo.

„Dobrá, tak jinak... Jde o kauzu Konrád Bér a jediné, co od vás chci, je jméno objednatele. Řekněte ho a pak si můžete dát v klidu zasklít okno.“

„Jinak?“ ušklíbne se druhý z mužů, podsaditější a svalnatý. „Vyřiď doma, že najímat feťáky je blbost.“ Poposedne si, zaslechl na schodech kroky, já je slyším taky. Mrknu na Kaye a ten mi pošle polibek. Snažím se nevycenit zuby. Možná je necháme naživu, možná... Podle toho, kolik „mužstva“ je na schodech.

„Byla to hloupost, někoho volat,“ upozorním chladně mafiána. „Mohli jsme to vyřídit po dobrém.“

„Nemohli,“ obrátí se ke mně Kay. „Přišli bychom o všechnu legraci.“

Legrace právě začíná. Parta ve stylových černých hadrech vykoplá dveře, hlavouni sebou hodili na zem a další stín vidím v okně. Zakřičím, ještě než se ozve Kayova MP5k. Koupit to nechci, ne že by mě kulky mohly zabít, ale bolí to stejně. Vlna křiku vyrazí zbytky skla, které po našem vstupu oknem ještě zbyly, a zasáhne muže, který se krčil za okenicí. V té chvíli začne Kay střílet.

Místnost naplnil hluk palby, ale to mi nepřekáží. Skrčím se, prosmyknu se za sedací soupravou a přitisknu jednomu z hlavounů nůž k podbradku.

„Už žádný další nápady, bratříčku,“ napomenu ho mile. „Až se to uklidní, promluvíme si vážně.“

Muži v oblecích šokovaně přihlížejí, jak Kay dokončuje práci. S praktičností dobré hospodyně zlomí jednomu ze zraněných vaz, pak stejně obslouží druhého.

„Nepřežili by,“ vysvětlí mi a levičkou zvedne ze země krvácející postavu v kukle.

„Tenhle to možná ještě rozchodí,“ kývá zraněným. „Dostal to jen do ramene.“

„Ne, když s ním budeš takhle třepat,“ upozorním Kaye a obrátím se k hlavounům.

„Takže znova... Michle, Háje, ugrilovaná Zuzana Ondráková... Svižně, pánové, svižně, nemáme tolik času.“

„O co vám jde?“ Oba jsou v tváři šedí strachy a ve vzduchu čpí jejich pot. Pot a krev. Kay se neklidně ošije.

„O informace,“ ošiju se taky a s lítostí si vzpomenu na divoká léta po třicetileté válce. Tenkrát bychom si nemuseli dělat násilí. Naposledy obrátím hlavu k muži, který tiše krvácí na podlahu, a polknu.

„Nemáme s tím nic...“ Dál se nedostane. Kay líně natáhne ruku, sevře mužovo zápěstí a prsty se zaklesne za jeho prostředníček. Ozve se křupnutí. Pak druhé. Nesmyslně se mi vybaví slané tyčinky. Muž sípe.

„Michle, dobrá. Co chcete vědět?“ zeptá se jeho kolega v zoufalém pokusu o věčnost.

„Objednatele, ostatní víme. Nebo chcete dostat Béra vy sami?“ zvednu obočí.

„Jakýho Béra?“

„Ser na Béra, jsou to zfetovaný magoři.“ Muž se zlámanými prsty nadobro ztratil smysl pro humor.

„Tak kdo?“

Chlapi mlčí.

„Kdo si objednal tu vraždu?“

Pohrdavý výraz z tváře pořeza se ztratí, jako by ho vygumoval.

„Co?“

„Vlastně dvě, možná tři vraždy.“

„Měla to být jen prohlídka bytu...“

„A?“ zeptá se Kay mile a jen tak cvičně zlomí svému vyvolenci další prst.

„Nevíme, kdo to byl, šlo to přes prostředníka. Chtěl, abychom si promluvili s lidmi z nějaké firmy, co točí péčko.“

Laškovně na něj zahrozím. „V takovém případě máte zaměstnance na hovno. Jeden z té firmy je mrtvý, druhý na cestě do špitálu.“

„Kdy?“ jde mu to těžko přes zuby.

„Vy neposloucháte policejní vysílačky?“

„Fízlové už tam jsou?“

Pomalů kývnu.

„Ještě něco zajímavýho mi povíš?“ Kay přehmátne a vezme muže za druhou ruku. Zvednu se. Postřelený na podlaze začal vydávat podivné zvuky. Buď se dusí kuklou, nebo umírá. Strhnu mu kuklu z hlavy, tmavé oči se mu zakalily, tipuju jeho rodiště někde na Dálném východě, a koutkem oka si měřím pobledlého chlápka v péči Kaye. Mají docela široký repertoár, pomyslím si a přiložím chroptícímu prsty ke krku. Nejspíš to taky zabalí. Stojím uprostřed mrtvých a přestává mě to bavit.

„Byla to nehoda,“ zablekotá pořez. Uhodím ho. Mlátím ho rytmičky a s rozmyslem.

„Kurva, proč bysme to dělali? Mrtví jsou vždycky komplikace,“ vykašle.

„To jsou,“ rozhlédnu se kolem sebe. „Ale je to s nima jako s kočkama, nehraje roli, jestli máš jednoho, nebo deset.“

„Hm,“ Kayovi zazáří oči a zatočí nožem v prstech.

„Jde o peníze?“

Mlčím a Kay si dál hraje s nožem.

„Chcete jen tenhle případ?“ snaží se pořezek.

Pokrčím rameny.

„Něco tady k tomu máme...“ zvedá se ze země.

„Opatrně,“ japonská ocel v mé dlani se blýská.

Pomalů se kolébá k mazanině tak příšerné, že musí skrývat sejf. Kay se přesune k němu, tichý a tmavý jako stín. Muž volí kombinace na číselníku a Kayovi v šeru září oči. Konečně zámek povolí, ruka chvíli loví v přihrádce, tápe a pak se zastaví. Můj společník pořezovi drtí rameno.

„Tu hračku tam nech, nebyla by ti na nic,“ odhodí ho a shrábne ze sejfu dokumenty.

„Vybereme si jen to, co potřebujem,“ řekne tónem skoro úředním a kývne na mě.

„Jdeme, liebchen, jdeme, nebo...“ V tu chvíli pořez vyrazí, řítí se ke dveřím a na to, že jsem mu zastoupila cestu, nedbá. Jeho chyba.

Sražím ho k zemi, prsty sevřu jeho krk a tisknu tak dlouho, až znehybní.

„Dýchá,“ konstatuje Kay.

„Tak je to správný,“ usměju se na něj a pak se obrátím k druhému muži, který nehybně sedí na zemi vedle křesla a po tváři mu crčí stružky potu.

„Ten bordel tady už uklidíte sami, že? Pokud bude všechno v pořádku, možná něco z toho dostanete zpátky,“ ukážu bradou na desky, které Kay pečlivě rovná do batohu.

„A nehledejte nás,“ napomenu ho ještě, „mohli byste najít něco, co by se vám nelíbilo. Něco...“

„Něco kurva hladovýho,“ zahučí Kay. „Zlato, pojď už.“

Naposledy zamávám pobledlému muži a důstojně vylezu oknem na střechu. Noc je ještě mladá a pach krve silný.

9.

„Víc,“ přitáhnu k sobě Kaye a znovu přitisknu ústa k jeho krku.

„Víc,“ moje stydká kost narazí do jeho. Zem je vlhká, vždycky je vlhká, když na ni padnete v žádosti. Kay něco nezřetelně mumlá a usilovně mi mačká zadek. Kalhoty na motorku jsou pro sex velmi nevhodné.

„Mám hlad,“ ozve se prozaicky po tom, co já svou žádost dokonale ukojila.

„Hm.“

„Měli jsme si jednoho z nich vzít.“

„Hm.“

„Tino, já vím, že ty teď hlad nemáš, ale já...“

„Nojo, furt,“ zvednu se ze země. „Jedeme domů. Nebo, co tak navštívit Gaspara?“ napadne mě.

„Jo, a kdyby nás náhodou někdo sledoval...“

„Nojo...“

Gaspar s Gutou se nepochybně dokážou ubránit, ale jsou tu koně a těm je snadné ublížit.

„Tak domů?“

Přikývne. Obejmu ho a jazykem hledám už téměř zacelenou ránu na jeho krku. Nechci pít, jen... blízkost. Dlaněmi bloudím po jeho zádech, a tak mi neujde, že mi svaly pod rukama náhle ztvrdly.

„Je tady,“ šeptne.

„Kdo?“

„Tvůj otec.“

* * *

Když jsem Dyreho viděla naposled, ležel polomrtvý na Gasparově dvoře. Měl rozervanou hrud' a hrdlo nadranc. Víím to, sama jsem mu to udělala. Teď se na něj neupřímně usměju.

„Jak se máš?“ zeptám se společensky.

„Skvěle,“ odpoví konvenčně a přistoupí blíž. Kayova ruka sjede dozadu. Jestlipak má nabito stříbrem?

„Lovili jste,“ obviní nás a i v jeho hlase slyším touhu po krvi.

„Pracovali, proč tě to zajímá?“

Je hubenější, než si ho pamatuju od minule, a vlasy má skoro bílé. Hojení mu dalo zabrat, odhadnu škodolibě.

„Rodiče se obvykle zajímají o životy svých dětí.“

„Nesnažil ses snad ten můj ukončit?“

Dotčeně si mě změří bezbarvýma očima.

„Ty víš, že ne.“

„Proč jsi přišel?“ jdu rovnou k věci. Kay je nervozní a já po střelbě v Armorice nemám náladu na dlouhé řeči.

„Jsi moje dcera, moje krev.“ Zní to pateticky. „A po tom, co jsi udělala...“

„No?“ Vlastními zuby jsem mu vykousla kus masa z hrudníku a vypila krev. Jsem zvědavá, co z něj vypadne.

„Po tom, cos udělala, jsem přesvědčený, že jsi ta pravá pro úkol, který jsem ti vybral.“

„Kayi, jdem.“ Kecy o vybraných úkolech nejsem ochotná poslouchat.

„Ty nechceš vládnout nesmrtelným po celém světě?“ Dikcí mi připomene kněze, ty jsem vždycky nesnášela.

„Ne,“ obrátím se k němu. „Chci se osprchovat, najíst a vlézt si do postele. Možná si před spaním dát s Kayem ještě jedno číslo. To je to, co chci. Ne vládnout smečce namyšlených, sebestředných, flákačských pijavic, ať už je to kdekoli. Dyre, smiř se s tím, že tenhle projekt mě nezajímá.“

Konečně si dopnu kalhoty a očima najdu triumpha.

„Ráda jsem tě viděla, otče, ale radši zas pojedem.“

„Neutečeš tomu,“ sykne.

„Moc chodíš do kina,“ mávnu rukou a vykročím k motorce. Čekám, že se nadechne ke křiku, čekám, že se na mě vrhne, čekám... Neudělá nic.

„Možná jsi na to ještě moc mladá,“ připustí nečekaně smířlivě.

„Vynasnažím se mladá zůstat,“ odseknu, ale když se obrátím, abych se mu podívala do tváře, už tam není.

* * *

„Doufejme, že je pryč.“ Kay tlačí motorku k silnici.

„Bojíš se ho?“

„Jo,“ připustí. „Dobře víš, co dokáže.“

Dívám se na Kayova záda a uvažuji o tom, že připustit si strach je v naší branži vrchol profesionality.

„Zeslábnul.“

„Dá se zase dohromady, uvidíš,“ obrátí se ke mně. „Našincům to nikdy netrvá dlouho. Dá se dohromady a zase začne dělat problémy.“

„Zajdu za Simeonem,“ rozhodnu se a zívnu. Chce se mi spát.

„Brzo bude svítat,“ upozorní mě Kay.

„Nojo,“ přehodím nohu přes sedlo. „Tak dělej, ať ještě chytím prázdnou Prahu.“

* * *

„Nejsem rád, že je zpátky,“ Kay si v garáži sundává helmu.

„Vždycky tu bude,“ namítnu. „Nechci ho zabít.“

„To chápu,“ zakření se kysele. „Taky bych máti nezabil.“

Když vejdu do bytu, uvědomím si, že tam někdo je, a za okamžik i to, kdo tam je. Darek je stočený v křesle v obývací místnosti.

„Co ten tu dělá?“

Kaye sice trochu upokojila proměna Darka ve vlkodlaka, ale smířený se situací není ani náhodou.

„On má klíče?“

Vztekl mi zatopí pod kotlem. „Jasně že má klíče, ty je taky máš. Mimochodem, tohle je můj byt.“

„To vím,“ odsekne Kay tiše a shodí bundu, „ale jestli vlez do ložnice, zabiju ho.“

Semknu rty a dívám se na něj.

„Dobrá, je to tvůj byt,“ kapituluje a za chvíli slyším šumět sprchu.

„Tino?“ Darek otevře oči.

„Co že ses utábořil tady?“

Rozkašle se suchým namáhavým kašlem kuřáka.
 „Strach?“ pokračuju ve vyptávání.
 „Něco takovýho. Možná že jsem paranoidní.“
 „Možná. Sledovali tě?“
 „Scheisse,“ křikne Kay ze sprchy. „Je nervní jako všichni čokli.“
 „Jestli tu překážím...“
 Kay stojí nahý ve dveřích obývacího pokoje.
 „V časech, kdy já jsem byl mladý, nelezli psi pánům do postele.“
 Založím ruce na prsou. „Chlapi...“
 Darek se zvedne. „Chtěl jsem jen, abys věděla, že jsem zpátky.
 Říkalas...“
 „Spi dál,“ strčím do něj lehce. „A ty taky,“ obrátím se ke Kayovi.
 „Svítá.“
 „A ty?“ opře se upír o veřej.
 „Umeju se, vyčůráám a jdu spát.“
 „Nemáš...“ začne Darek.
 „Žízeň nemám, pila jsem z Kaye,“ poděkuju. Je zklamaný.
 „Mimochodem, Dyre se zase objevil.“
 Vlkodlak strne. Můj otec ho málem zabil.
 „Co chtěl?“
 „To, co vždycky. Abych se stala korunní princeznou,“ zapitvořím
 se. „Magor.“
 „Co budeme dělat?“
 „Ty nic,“ sekne po něm Kay.
 „Nikdo nic,“ usadím oba. „Třeba ho to přejde.“
 Kay se šklebí, dokonce i Darek se šklebí. Otřesu se. Nebýt tohle
 můj byt, jdu spát jinam.

* * *

V šeru se pohybují nezřetelné postavy, něco nesou, možná koš,
 tělo nebo rakev. Zvědavě se nakloním dopředu a... otevřu oči.

V místnosti je tma, ale zpoza zavřených dveří se ozývá šramot.
 Vyletím z postele ještě dřív, než si uvědomím, že je to zřejmě Darek,
 který hledá něco k jídlu.

„Vzbudil jsem tě?“

„Ani ne,“ odpovím nesmyslně.

„Děje se něco?“

Zavrtím hlavou.

„Chceš se nasnídat?“ zeptá se tak samozřejmě, jako by mi chtěl vařit kafe a vejce naměkko.

„Hm.“

Odhrne si vlasy z krku a usadí se pohodlně do židle. Jako ženská při kojení, napadne mě, když mu otevírám žílu. Hustá krev mi vystříkne na jazyk.

Jsem sytá a nechce se mi nic, ale zahálku si nemůžu dovolit. U dveří se pořád válí Kayův batoh. Taky mám sejf, když na to přijde, ale jsem moc líná, než abych do něj něco zavírala.

Rozepnu přezky, zip a vytáhnu drahocenné složky. Pár lidí kvůli nim včera zařvalo, napadne mě. Co se asi stane s mrtvými? Odvezou je přes hranice, jak se to občas dělá, nebo je hodí do Orlíku? Mávnu rukou a zalistuju spisy. Po chvíli si odfrknu. Pěkné věci, jen co je pravda, jenže já do vydírání nedělám.

„Chceš se podívat?“ nabídnu desky Darkovi a vstanu. Otevře je, zalistuje a strne.

„Tino, mít doma tohle, to je...“

Posupně se usmívám.

„Budou tě chtít zabít...“

Usměju se ještě posupněji.

„Prakticky už mrtvá jsem.“

„Tino...“

„Ty taky. Jako člověk bys to, co se ti stalo, nikdy nepřežil,“ vpálím mu se sadistickým potěšením.

„Co s tím chceš dělat?“

„Vezmu si, jen co potřebuju, a zbytek...“ zamyslím se, „zbytek dám Timotejovi, poradí si s tím.“

„Je to bomba.“

„Jo, ale mně je energetika lhostejná a s pozemky taky nekšeftuju.“ Sklapnu stránky.

„Navíc, tohle bylo vždycky.“

„Jak, vždycky?“

„No za třicetiletý třeba. A hlavně potom.“

„Tohle? Víš vůbec, kolik je to peněz?“

„Válečný reparace byly taky hodně peněz,“ utru ho. „A divil by ses, kde skončily.“

Na to už odpověď nemá a já oddělím z kupky jedny z desek.

„Zavolám Záležákovi,“ zívnu.

„To je kdo?“ Darek se ještě nevzpamatoval ze zjištění, že přesuny desítek milionů ze státních účtů na soukromé mohou být pro někoho denním chlebem.

„Policajt.“

„S tímhle chceš jít za policajtem?“

„Je pokousanej,“ řeknu suše.

„Upír?“ vyjeví se Darek.

„Ne, upíří poskok.“

Muž, který před tím, než se stal vlkodlakem, desítky let docela obyčejně vegetoval v Praze, se na mě dívá v tichém usebrání.

„Takový věci se občas stanou,“ popleskám ho po tváři.

„Často?“ zeptá se s obavou.

„Jen občas.“ Je slyšet zvon z Týna. Pohodlně se opře do židle. Mám ráda věci, které se po staletí nemění.

* * *

„Tak teď můžu,“ ohlásím se Záležákovi.

„Už tam nejsem,“ zanaříká. Podle hlasuje doma v posteli.

„To je jedno, řekni mi jen, co víš, a...“

„Po telefonu?“

Povzdychnu si. „Návštěva je ještě nápadnější,“ připomenu mu.

„Nesmysl.“

„Sežeň si čistý číslo.“

„Dobře.“

* * *

Potulujeme se s Darkem městem. Jarní slunce se opírá do zad a já se schovávám za obří brýle od Diora. Světlo mám ráda, ale tohle je trochu moc.

„Tak co v tom Polsku?“

Darkovi, který si až doteď vychutnával pocit, že nic nemusí, potemní tvář.

„No, Bogdan určitě nemá Kayovy kvality, ale...“

„Navážel se do tebe?“

„Ani ne... Jen tak, jak to upíři dělají pořád.“

Nakrčím nos. Před pár měsíci by každého, kdo by mluvil o existenci upírů, pokládal za blázna, dneska je málem blazeovaný.

„Tak v čem byl problém?“

„S Bérem. Tino, je pravda to, co o něm říká Martin?“

„Co o něm říká Martin?“ Zdá se, že Darek je teď u Gasparovců víc než já, která je neviděla od chvíle, kdy jsme Gutu vzbudili v hrobce v malém kostelíku.

„Že to byl fašista, gestapák.“

„No byl.“

„Pak je asi přirozené, že ho nenáviděj, ne?“

Zamyslím se.

„Jo, je,“ řeknu pak. „Hele, tys hodně chodil se školou na ruský filmy, vid’?“

„Proč?“ zarazí se.

„A nikdy jsi nechtěl bejt Němec, když jste si hráli, co?“

Povzdychne si.

„Je to v tobě jako v koze. Nezastávám se ho, ale... nevytáhnul z díry jenom Wolfa. Je ve hře dlouho,“ vysvětlím potom. „Poznáš to sám, za pár desítek let.“

„Proč to nepoznají oni, jsou přece taky dlouho ve hře?“ namítne opatrně.

„Poznají, ale je jim to jedno.“ Mávnu rukou. „To neřeš.“

„Není tam zrovna v bezpečí,“ upozorní mě.

„To není nikde. A nebude, dokud nezačne mluvit pravdu,“ syкну krvelačně. „Konrád si rád nechává něco pro sebe, ale možná že k tobě byl upřímnější, když jsi dlak.“

Obrátím k Darkovi hlavu a ten rozhodí rukama.

„Tino... já přece nejsem...“

„No to teda jsi.“

„Já vím, ale není to tak, jak si myslíš.“

Rozesměju se a Darek usrkne presa.

„Bojím se tě,“ odtáhne se dotčeně. „Někdy jsi opravdu jako...“

„Jako kdo?“ namířím na něj brčkem.

„Ty víš...“

„Nenavázej se do mého otce,“ zvýším hlas.

„To bych si nedovolil,“ zděsí se Darek a já mu věřím.

Sedím na soše Piety na Karlově mostě, Darek vedle mě a koukáme do vody. Tisíckrát jsem tu takhle seděla a voda se valila pode mnou, kalná, studená a zvoucí jako peřina, kterou si člověk může přetáhnout přes hlavu.

„Špína, co?“ řekne tiše Darek a já se můžu jen dohadovat, na co myslí.

„Pořád,“ souhlasím.

„Co budeš dělat s těma papírama?“ Pořád mu to leží v hlavě.

„Jak jsem řekla... Timo bude vědět, a když ne on, tak někdo jiný. Ranko nebo Gothel... našinci pořád potřebují peníze a tohle se hodí.“

„Neměli bysme to někde hlásit?“

Útrpně se usměju. „Darku...“

„Jsem vůl, já vím...“ zajede si prsty do vlasů.

Mlčím. Tohle je důvod, proč je to s Kayem nakonec jednodušší, důvod, proč upír nakonec zůstane s upírem. Za ta staletí jsme ztratili potřebu to „někam hlásit“. Rezignovali jsme.

Chvíli bojuju s obvyklou chutí odrazit se od kamenného kvádrů a nechat se obejmout Vltavou a jako obvykle svůj boj vyhraju.

„Jdeme,“ strčím do Darka. „Dáme si někde panáka a vzbudíme Timoteje.“

10.

Mám klíče od Timova domu, a tak pokojně vejdu dovnitř. Nespí. Sedí u kreslicího prkna a soustředěně cosi překresluje na pauzák.

„Máš chvílku?“ začnu.

Upír roztržitě zvedne hlavu. „Chvilku? Jo, ale ne teď. V klidu se posad', v lednici je krev i pivo pro návštěvy.“

„Nepiju krev z ledničky,“ ušklíbnu se.

„Tak nech ležet,“ ani nezvedne oči. „Opravím ti dneska ty záda.“

Sklouznu do sedačky. Tohle jsem v plánu neměla, ale když jinak nedá...

Pozoruju Timoteje, Darek usrkává pivo, klamná idyla. Rozespálý Maizen se k nám přidruží, neobratně upíjí krev z nemocničního pytlíku a mlčí. Nudí se, odhaduju.

„Chceš něco dělat?“ obrátím se k němu.

„Jasně.“

„Něco vymyslím. V Praze se nevyznáš, co?“

Zavrtí hlavou.

„Vezmem tě ven, až bude čas.“

„S touhle se nepaktuj,“ houkne na Maizena Timotej. „Vysaje ti všechnu krev.“

„Upírovi?“

„Jasně,“ ušklíbne se Timotej. „Podívej se na toho jejího. Hubenej jak lunt. Ty bys nevydržel ani tejdén.“

„Neboj, Maizene,“ plácnu ho po zádech, „děti šetrím.“

Konečně se Timo zvedl, ale místo aby si sedl k nám, rozkládá lehátko.

„Ty záda ti udělám, mluvit můžeš při tom.“

Když záda, tak záda, přetáhnu si triko přes hlavu a složím se na chladný potah lůžka.

„Co s tím chceš dělat?“ podepřu si bradu rukou.

„To není tvoje starost,“ odbude mě Timotej. „Ty mi řekni, co se zas stalo.“

Líčím mu návštěvu v Armorice velmi střízlivě, jehla se mi zapichuje do kůže, jako by mi Timotej na záda stenografoval, a Darek vraští obočí.

„Jsou to velký věci,“ vmísí se do mého vyprávění trochu úzkostlivě. „Velký průsery.“

Timotej na chvíli přestane tetovat, utře mi záda papírovým ručníkem a narovná se.

„Ne větší než obvykle. Dáš mi to, Tino?“

Vím, na co se ptá. Existují pojistky, páky, dohody, o které se nezajímám. Nikdy jsem se nepletla do politiky, ale Stašek a Ranko ano. Možná budou mít pro mé informace použití.

„Proč ne? Budou ti stačit kopie?“

Timo pomalu zavrtí hlavou. „Stejně bys těžko hledala ty, kterým to patří.“

„Těžko?“

„Nebylas ráno na netu?“

Zavrtím hlavou. „Měla jsem fofr. Mimochodem, Záležák funguje docela dobře.“

Timo mi znova přitiskne jehlu k zádům. „Měla sis udělat chvíli. Areál kladenské firmy Armorika,“ recituje, jako by četl, „dnes v ranních hodinách zcela zničil požár. Z plamenů se nepodařilo nikoho zachránit.“

Stisknu rty.

„Nikoho? Ti dva, co jsme je zmáčkli, klidně už můžou bejt někde zašitý.“

„Můžou, nebo taky ne.“ Timotej mi uvážlivě objíždí obrys tetování.

„Jistě, mohl přijít někdo další a odmáznout je. Tahle hra mě nezajímá.“

Upřímně řečeno, zajímá mě úplně jiná hra.

„Co Bogdan blbne?“

Timotej si hvízdá. „Blbne?“

Darek si odkašle.

„Spíš si trochu moc fouká,“ setře mi Timo znovu záda. „Myslel si, že má Polsko pevně v ruce, tamější staří nemají chuť handrkovat se.“

„Aristokracie,“ zapitvořím se.

„Sebranka. Jenže se jim splašila ambiciozní děcka, Fryderyk se rve s Bogdanem a nějaké poběhlíce, pokousané včera, je v tom ještě podporují. Jsem rád, že se tady mladí drží zpátky.“

Povyťáhnou obočí. Jak by se nedrželi, když jsme tu Kay a já.

„Takže v podstatě chtějí odpravit Béra jen proto, že ho má pod ochranou Bogdan,“ odhadnu.

„Jo. Kdybys ho šoupla Fryderykovi, půjde po něm Bogdan. Záminek mají dost.“

Nelíbí se mi to a taky to Timotejovi řeknu.

„Tak tam jed’,“ pobídne mě.

„Nechci.“

„Vem Kaye a jed’, staří ti budou vděční.“

„Timo, uvědomuješ si, že tohle je přesně to, co chce Dyre?“

Moc se mi to nezdá.

„Slyšela jsi v poslední době o svém otci?“

„Dneska v noci jsem s ním mluvila,“ protáhnu se. „Už to máš hotový?“

„Cože?“

„Hotový.“

„Ne. To o Dyrem. On je tady?“

Posadím se na lehátku. „Jo. Potkali jsme ho v polích u Kladna, když jsme... Prostě otec.“

„Když jste co?“ Timotej pečlivě skládá nádobíčko.

„Šoustali, Timo. Proč bych jinak trčela s Kayem někde v poli?“

Upír obrátí oči v sloup. „Chtěl tě zabít, mě, Kaye, jeho taky,“ ukáže na Darka, „a když ho potkáš, ani se neobtěžuješ mi to říct.“

„Zase otravoval,“ ohrnu rty. „Když spráskám Fryderyka, bude jásat.“

Timotej beznadějně zavrtí hlavou. „Co máš teď v plánu?“

Vypočítávám na prstech. „Záležáka, márnici, Simeona, tuhle špínu...“

„Tohle zatím vynech,“ zvedne starý upír hlavu. „Podívají se na to jiní a případně...“

„Nerada bych, aby se mi někdo hrabal v bytě.“

„To chápu, proto ty věci,“ vezme desky a kývnutím přivolá Maizena, „radši předám kompetentnějším. Ty na to nemáš trpělivost.“

„To ne,“ souhlasím ochotně. Už tak toho mám dost.

„Jste si jistý, že se to dá zvládnout, Timoteji?“ zeptá se Darek stísněně.

„Všechno se dá zvládnout,“ mávne rukou Timo. „Vem ho ven, dítě, ať přijde na jiné myšlenky.“

Usměju se na starého upíra a zvednu se. Vyhodil nás víc než elegantně.

Stojíme na ulici a šero se pomalu rozlévá teplým večerem.

„Je ti mizerně?“ zeptám se. Darek má ztrhanou tvář a neklidné ruce.

„Jo, brzo bude úplněk.“

„A to je zlý?“

Mírně se usmívám. Párkrát jsem ho viděla ve vlčí podobě a upřímně řečeno, vypadá líp než v lidské.

„Samo o sobě ne, jen...“

„Je to krátce?“

„Asi tak.“

Uvědomím si, že je to jen pár měsíců, co se mu změnil život, a projednou jsem ochotna slabost tolerovat.

„Měním pořadí priorit,“ rozhodnu se. „Nejdřív jdem za Simeonem.“

Je už skoro tma a žena v koutě pod betonovým soklem hystericky vzlyká. Polknu. Z nějakého důvodu se ve mně vzbudí chuť lovit. Když přijdu blíž, pochopím proč. Plačka má rozbitý nos a krev, smíšená se slzami, z něj kape na špinavé tričko.

„Simeone,“ řeknu tiše.

„Vím o tobě, Tino,“ odpoví mi jemně křehký starý muž, „jen tu něco vyřeším a...“

Potácí se k nám zarostlý muž s opálenou tváří bezdomovců a napuchlým rtem.

„Nech ji bejt, dědku, dostala po hubě, protože je kráva.“

Darek se ošije. Připadá mu, že on je ten, kdo by měl zasáhnout, minimálně že na to vypadá. Zadržím ho, spíš ze zvyku. Jistě že by opilce zvládnul, je přece vlkodlak, jenže zrovna teď nejsem na metamorfózy zvědavá a při rvačce u dlaků jeden nikdy neví.

„Nech ho,“ šeptnu, ale než dořeknu, vrhne se chlap na Simeona. Není dost rychlý, žádný smrtelný není rychlejší než našinec. Držím ho dřív, než se Simeona stačí dotknout, a drží ho i Simeon. Ženská přestala brečet a teď pro změnu ječí.

„Odejdi a nech mě udělat mou práci,“ zabodne stařec pohled do očí bezdomovce a ten couvne. Pořád ho držím a on se zmateně škube v mém sevření.

„Běž,“ pohne Simeon hlavou a já muže pustím. Uvažuji, jestli by mi stačilo Simonovo „běž“. Spíš ne, takovou sílu nemá.

Stařec mě pohladí po rameni. „Nenapadlo by mě říct to i tobě, Tino. Nejen že si tě vážím, já tě taky dobře znám.“

„Proč chodíš mezi takovouhle lůzu?“ ošklíbám se, když odcházíme z Anděla. „Nejsou jiní, kteří potřebují tvou pomoc?“

„Jsou,“ odpoví mírně, „jenže ty přece do nemocnic moc často nechodíš.“

Zatnu zuby. Možná že to nebyla výtku, ale znělo to skoro tak.

„Chodím do nemocnic častěji, než si myslíš.“

„Transfúzní stanice se nepočítají,“ věnuje mi jeden ze svých vzácných úsměvů a na okamžik vypadá mladě.

„Dyře je tady,“ nadhodím, aby řeč nestála.

„Jistě, neopustí tě.“ Simeon ke mně udiveně obrátí vybledlé oči, jako by Dyreho chování bylo ta nejpřirozenější věc na světě.

„Co mám dělat?“

Pokrčí rameny. „To se ptej sama sebe. Nenávidíš ho?“

„Ty víš, že ne.“

„Bojíš se ho?“

Potřesu hlavou.

„Tak je nejrozumnější si s ním promluvit, Tino. Nemám lepší radu.“

„Ani pro Darka?“ dloubnu vysloužilého novináře do žeber.

Simeon se usměje. „Pro toho radu mám, ale raději mu ji řeknu, až budeme o samotě.“

„Protože jsem našinec?“ ušklíbnu se.

„Ne, protože jsi žena, kterou miluje, Tino.“ Stařec to vysloví tak lehce, že ho ani nemůžu obvinít z patetičnosti. Darek si prohrábne vlasy.

„Není to snadný ani teď, co...“

„Ale je to lepší,“ spíš konstatuje Simeon.

„To jo, o hodně,“ souhlasí muž.

„To, co je pro mnohé prokletí, je pro tebe dar. Lidem se ve společnosti, eh, našinců nevede dobře. Žádná snaha to nezmění.“

Lidem se nevede dobře, vzpomenu si na Záležáka.

„Bér má problémy,“ oznámím Simeonovi.

Ještě víc se schoulí do svého dlouhého kabátu. „Já vím,“ připustí tiše. „Pro něj jeho úděl darem rozhodně není.“

„Co děláš, Tino?“ stojíme u Vltavy a Simeon mě zlehka objímá kolem ramen.

„Pracuju. Na tom Bérovi, víš.“

„Nejde to dobře, že?“ Jemu není nutné nic dlouze vysvětlovat.

„Vůbec to nejde dobře. Navlíkli na něj vraždu a v případu už je spousta dalších mrtvých.“

„V Kladně?“ V jeho hlase slyším výčitku.

„Kdo čím zachází, tím taky schází. Byli to mafiáni, Simeone.“

Odvrátí hlavu. „Lidský život má svou cenu,“ povzdychne si. „Myslel jsem...“

„Jsem upírka,“ usměju se na něj. „Vždyť víš.“

„Nejsi mrtvá.“

„Skoro.“

„Ne skoro... člověk je, nebo není mrtvý, nic mezi tím neexistuje, věř mi.“

Mluví tak trpce, že se zarazím. Zamne si ramena a zas je to ten vlídný moudrý stařec. Role, uvědomím si, je to jeho role, úděl, kříž... Očima najdu Darka, který opodál sedí na lavičce a kouří. Simeon sleduje můj pohled.

„Ani tohle nejde dobře?“ zeptá se soucitně.

„Chytli se s Kayem,“ odpovím neurčitě.

„Hodně?“ Chtěl říct smrtelně, ale pak to spolknul.

„Ne hodně, jen... Podívej, Simeone, z mnoha důvodů je pro mě snazší žít s upírem. Darek...“

Přemýšlím, jak popsat pocit, který mám. Darek je příliš křehký, vyžaduje příliš mnoho ohledů, moc pozornosti a častěji, než si můžu dovolit.

„Jistě, vy máte vždycky na všechno dost času. Upírské vztahy se vyvíjejí v desetiletích, lidské v týdnech, Tino. To nedokážeš změnit.“

„Vím, proto bych ráda, abys...“

„Ano, promluvím si s ním. Jdi, kam potřebuješ, a já si s ním promluvím.“

* * *

„Záležák.“

Telefony náš policajt bere spolehlivě.

„Salo. Potřebuju do té Michle.“

„Jistě.“

„Vyzvednu tě v Radhoštské.“

„Budu připravený.“

Odpovídá mi takovým tónem, že skoro čekám, že dodá „provedu“. Ale co, možná byl takový už před pokousáním, pohodím hlavou a rozběhnu se. Z Anděla je to ke mně kus cesty, ale to mi nevádí. Vzduch voní jarem a do mě vstoupí radost, jakou už jsem dlouho nezažila. Znenadání si uvědomím, jak jsem ráda za poslušné, výkonné tělo, odolné a tvrdé jako tlumič z nákladáku. Z tohoto pohledu si Darek polepšil, ukonejšil své svědomí a vyskočím na obručník.

* * *

„Jedeš se mnou?“

Kay zívne.

Budu muset pozvat Gothel, napadne mě při pohledu na upíra, který sedí nahý na terase, jako by se opaloval v měsíčním světle, a upíjí přitom krev z mého památečního hrnku.

„Asi ne. Ted' jsem se vzbudil.“

Vztekl ve mně vykvete neobyčejně rychle.

„Zvedni ocas ze země a ať už jsi oblečený, nebo se pakuj. Kayi, chápeš vůbec, že poslední dny neděláš vůbec nic? Nic? Jsi už línej i oblíct se.“

Obejme si holeně rukama.

„Možná jo. Odpočívám, liebchen.“

„Trochu dlouho.“

„Ne.“

„Všechno máš už dávno zahojený,“ založím ruce v bok.

Konečně vstane.

„Nechápeš to,“ namítne jemně.

„To teda nechápu.“

„Víš, po jaké době zas žiju bez matky?“

„A to je důvod, proč shnít v zatemněný ložnici?“ odpovím otázkou.

Povzdychne si. „Dobře, jdu se oblíct. Strunu?“

„Hlavně si vem slipy, zbytek je na tvé libovůli,“ zavrčím a loknu si z jeho hrnku.

„Tfuj.“

„Ledově vychlazená nulka,“ usměje se na mě, „co proti ní máš?“

Kdyby šálek nebyl dvě stě let starý, hodila bych mu ho na hlavu.

V Radhoštské nabere Záležáka, ten nás naviguje k Michli.

„Jak je blondýně?“ zeptám se konverzačně.

„Má povrchová zranění.“

„Pořezaná?“ Kay mluví hlasem tak hlubokým, že mi málem rezonuje přístrojová deska. Má žízeň. Zkoumavě se na něj obrátím. Zuby se mu blýskají. Pokud budeme ještě chvíli mluvit o řezných zraněních, má to Záležák spočítané.

„Pořezaná. Nejsou to pěkný jizvy, někdo...“

„Vím, kdo,“ přeruším policajta. „Potkala jsem jednoho chlapa v bytě tý Zuzany. Jsou v tom peníze a profesionálové.“

„Nevyšetří se to,“ zafuní chlap.

„To je mi jedno, ale Bér se musí k policii vrátit,“ připomenu mu.

„Bude to těžký.“

„Peníze nejsou problém.“

Nahne se dopředu. „Peníze můžou být ten problém.“

„Co?“

„Měl jich moc, Konrád. U policie nemůžete jen tak vlastnit dům a byt a dvě historický motorky a... No prostě, všichni věděli, že nemá zrovna hluboko do kapsy.“

„Blbost,“ vyštěknu. „Copak by někdo najímal mafiány, jen aby odstavili Béra kvůli pár drobněm?“

„Mafiány?“

„Armorika,“ nadhodím a Záležák se opře do sedadla. Všechno mu došlo. Jistě, je pokousaný a těžko se může vzepřít naší vůli, ale taky je to pořád policajt.

„Jestli je to tak...“

„No...“ povzbudím ho.

„Tak to musí mít Konrád mnohem delší prsty, než jsem čekal.“

Rozesměju se. „Nějak málo toho o těch svejch mládencích víš. Co s tím budete dělat?“

„Nic. Seberou nám to,“ zahučí.

„Až najdou souvislost.“

„No jo.“

„Takže ji najít nesměj,“ zapře upír. „Pokud to ti dva náhodou přežili, tak...“

Kay si vzal mé výtky k srdci, zdá se. Nebo má prostě takovou žízeň, že ho představa lovu přitahuje.

„Ivan zjistí, jestli přežili,“ mírním ho. „Ivane...“

Policajt nadskočí.

„Potřebujeme vědět, kolik se našlo po požáru Armoriky těl.“

„Zastavte.“

Překvapeně se k muži obrátím.

„Proč?“

Zalomcuje klikou.

„Zamčeno,“ oznámím mu. „Co se děje?“

Těžce dýchá. Kay, který sedí vedle mě, mi stiskne ruku.

„To nic, liebchen, to mu prostě jen došlo, že jsme ty chlápky odmázli my.“

Zamračím se a otočím se dozadu.

„Máš tam červenou,“ škodolibě mi hlásí Kay.

„Mám v autě policajta,“ odseknu.

„Tak takhle to v Čechách funguje,“ pošťívá mě dál upír, ale už mu nevěnuju pozornost.

„Neboj, nezabijeme tě,“ hodím přes rameno a chladně si Záležáka změřím. Nevěří mi, ale to není podstatné. V Michli ho dám na hraní Kayovi. Cesta, kterou pokousaný urazí od prvního šoku k hluboké závislosti, je dlouhá a náš polda je teprve na začátku. Nutně ho potřebujeme, tak nutně, že nemám na vybranou a navíc, když si představím chuť chlazené nuly, cítím, že aspoň tohle jsem svému druhovi dlužná. Kay bude vědět co a jak, koneckonců, z lidí pil často, jenže ty časy už jsou dávno pryč.

Vejdeme do domu, kde se ve vzduchu vznáší pach vlhké omítky.

„Odemkni,“ syknou na policajta, který nerozhodně cinká klíči. Pach omítky vystřídá pach krve a Kay mi stiskne rameno.

„Musím, Tino.“ V očích má stejnou touhu, jakou člověk vídá u abstinujících notoriků. Možná by si neměl ani líznout, napadne mě. Možná to nedokáže zvládnout. Záležák se po nás neklidně ohlédne. Páchne strachem. Chytím Kaye za rukáv.

„Musí nám vydržet, tak se krot'. Už tak máme starostí nad hlavu.“

Krátce na mě pohlédne a já věřím, že svazek krve, který se Záležákem máme, obnoví rád. Zběsile rád. Otevřu dveře do místnosti, kde už jsem jednou byla. Za mnou se ozve tlumené zasténání, ale nevšímám si ho. Občas je nutné dělat, co je třeba, bez ohledu na pohodlí zúčastněných.

* * *

V ostrém světle zářivek mi suterénní místnost víc než cokoli jiného připomíná popraviště. Sadomasochistické rekvizity, vystavené na policích, vypadají v kontextu dvou násilných smrtí bizarně nevinně a zaschlá krev v křídou obkreslené siluety ležícího těla dostatečně jasně ukazuje, co se tu stalo. Přikleknou ke skvrnám. Nechtěli ho zabít, usoudím, nebo to nebyli profesionálové. Utlouct chlapa k smrti je nesmysl, leda by chtěli donutit blončku mluvit.

„Ivane,“ křiknu do chodby. Neozve se nic. Příliš dlouho, pomyslím si a vtrhnu do chodby.

Ano, trochu dlouho to je. Kay svírá policajta v objetí téměř milostným, ale Zálezákovi už divně padá hlava.

„Nech ho, kurva. Potřebuju, aby ještě mohl mluvit.“

Kay mi věnuje náměsíčný pohled vyrušeného milence, ale rty neodtáhne. Nečekám na nic a chlapa mu prostě vytrhnu. Bože, upíři jsou někdy jako děti.

* * *

„Jak je?“

Opřela jsem Zálezáka o zeď a lehce ho pleskám po tváři, aby se probral. Je mrtvolně bledý a ani stopa po mé dlani na jeho tváři nezrudne.

Sípavě se nadechne, aby mi odpověděl.

„Je mi dobře.“

Začíná se usmívat a můj dojem, že to Kay poněkud přehnal, sílí.

„Potřebuju tě vedle.“

Přikývne. Z rány na krku mu vystříkne krev a já ji mimovolně setru prstem. S ukazovákem v puse ho postrčím do dveří a čekám, jestli náhodou neupadne. No, neupadl.

„Musím do márnice,“ informuju Zálezáka, který se nejistě komíhá uprostřed místnosti.

„Jistě.“ Z krku mu pořád teče krev a znervózňuje mě.

„Ovaž si to,“ přikážu a rozhlédnu se po policích. Dezinfekci a obvaz tu možná někde mají, zvednu se a štrachám v malé zaneřáděné koupelně. Nakonec najdu aspoň vatou a velkou náplast. Vrazím ji policajtovi do ruky.

„Utloukli ho?“ ukážu na obrys postavy, když si ránu zalepí.

„Jo.“ Mluvení mu dělá trochu potíže.

„Jaký jsi z toho měl dojem?“

Podívá se na mě a oči se mu lesknou. „Mlátičkám se to občas stává. Nebyli to odborníci, myslím.“

„Chtěli je nechat naživu,“ odhadnu. Možná že se jen doslechli, že s někým jednají... Zamračím se. Nerada bych se dozvěděla, že v Barakudě mám práskače.

„Nejspíš je měli jen zastrašit. Ten chlap měl u sebe pistoli.“

„Ota?“ To bych do něj neřekla.

„Jo, podle mě...“ Do místnosti vstoupí Kay a Záležák zmlkne. Lpí na upírovi zbožňujícím pohledem, to se někdy stává.

„Když si z něj budeš dávat takhle, je do týdne na prkně,“ upozorním Kaye, který dělá, že mě neslyší, a pečlivě si prohlíží místnost.

„Ta holka byla přivázaná?“

Podívám se na něj, jako by spadl z višně.

„Proč myslíš?“

Ukáže na krev, která zůstala na ondřejském kříži, upevněném na zdi.

„Idioti.“

„Ani ne,“ namítne Záležák. „Předběžně policie podezírá Béra, protože čin nese shodné znaky s tou předešlou vraždou,“ zacituje úředně.

„Aha,“ vydechnu. „Pro tvou informaci, Bér je mimo republiku už pěkně dlouho.“

Kývá.

„Takže teď potřebuju mluvit s blondýnou.“

Kývá.

„Je to problém?“

Kývá.

Zkoumavě si ho prohlédnu, jestli jeho souhlasné gesto není jen nějaký tik.

„Je ve špitále?“ vrazím do něj, ještě než stačí znova kývnout. „Kde?“

„V Motole,“ vypraví ze sebe konečně.

„A hlídají ji, předpokládám.“

Zase kývne a já nemám sílu mu to vytýkat.

„Předpokládám, že to dokážeš nějak zařídit.“

Obrátí oči ke Kayovi, těžko říct, jestli od něj čeká pobídku nebo ochranu, ale nedostane se mu ani jednoho.

„Pojďme pryč, tady už nic ne vykoukáme,“ ukáže bradou ke dveřím.

„Moment.“ Něco mě napadlo a nechce se mi tu myšlenku opouštět. Lehnu si na zem a zkroutím se tak, abych jakž takž vyplňovala nakreslený obrys. Zavřu oči. Mrtvý už tu není, ale je tu jeho krev, je to to místo... Do márnice můžu vždycky, pomyslím si a pak všechno potemní a nad mou hlavou švihne dlouhý obušek.

Mám pocit, jako bych ležela uvnitř nějakého fantomu, slyším ženský křik, chroptění muže a tupé rány. Nohy ve vojenských botách se přibližují a vzdalují, v zorném poli mám jen černé kalhoty kombinéz. Muži nade mnou se domlouvají jazykem, který češtinu jen připomíná. Žena se nepřítelně rozječí, fantom se nadzvedne a pak... Další rána směřující na hlavu, rudo. Rudo a pak černo.

11.

„Liebchen, co to vyvádíš?“ Kay u mě klečí.

„Nejspíš to udělali ti z Armoriky,“ vrčím, když se chabě snažím oprášit z černých kalhot špínu.

„Ti mrtví?“

„Hm.“

„To je špatný.“ Záležák už se sebral natolik, že zase začal uvažovat jako policajt. „Takhle se bude mnohem hůř dokazovat, že to Bér nebyl. Zvlášť pokud ta holka nebude chtít vypovídat.“

„Nepotřebujeme nic dokázat,“ připomenu mu. „Stačí, když se podezření na Béra nepotvrdí a on se bude moci vrátit na svý místo. Po jeho cti mi nic není. Koneckonců, jsi jeho šéf.“

Mlčí.

„Jdem.“ Najednou se mi nechce v té místnosti zůstat. Některé smrti nejsou špatné, ale tahle byla špinavá a ubohá.

„Jdem,“ souhlasí Kay. Nejspíš to tu už nebaví ani jeho. Záležák mlčí a drží se mu v patách. Přemýšlím o tom, jestli je dost užitečný na to, aby s ním Kay mohl pracovat. Upřímně řečeno, přemýšlím taky o tom, jestli Kay vůbec pracovat chce.

* * *

Vyhodím Záležáka u Olšanských hřbitovů a jedu domů. Mám ráda noční Prahu, v Žitné svítí odstavené taxíky a po chodníku šňerují opilí turisté. Mám ráda i opilé turisty, někdy, když mám žízeň.

Právě zamykám auto, když mi zazvoní telefon. Neznámé číslo. Neznámá čísla většinou neberu, a tak ho bez milosti típnu. Ve výtahu, zrovna když se rozhodnu, že se budu ke Kayovi trochu vinout, břinkne esemeska. Sáhnu do kabelky, taková urputnost v noci se nedá přehlédnout.

„Vezmi to, Konrád.“

Volám dřív, než telefon stačí znova zazvonit. Něco se děje.

„Konráde...“

„Dobře, že voláš.“ Jeho hlas zní, jako by Konráda někdo zavřel do plechovky.

„Kde jsi?“

„V Sopotech.“

„Kde?“

„V jedné lodi. Tino, strhla se tady upírácká zabíjačka.“

„Zabíjačka? Kdo koho?“

„Jak se zdá, tak každé každého. Bylo jich tam snad dvacet.“

Kay na mě gestikuluje, takže přepnu na hlasitý odposlech.

„Křičeli?“

„Většina z nich ne, našťestí.“

„Takže jsi zdrhnul.“

„Jo. Bogdan se hodně snažil, abych to přežil.“

„To mě nepřekvapuje.“

Hledám klíče od bytu a telefon si přidržuju ramenem. Nakonec odemkne Kay.

„Podívej, jestli víš něco, co já ne, mohla bys mi to říct...“ Bér není pod zámkem a je to poznat. Rvavost v něm propukla naplno.

„Vím jen to, že Bogdan a Fryderyk bojujou o post vůdce smečky. Sice zbytečně, ale to tě nemusí zajímat. Jsi trofej.“

„Měl jsem zůstat doma.“

„To těžko.“ Nechce se mi popisovat Bérovi složitou situaci, ale něco mu říct musím.

„Jak si vůbec stojíš s vyšetřováním?“ No, řekl si o to sám.

„Blbě, Bére. Ten chlap, co proti tobě svědčil, už to má taky za sebou.“

Bér zamručí.

„Musím se odsud dostat.“

„Může do Německa,“ Kay odkopl boty a uvelebil se na křesle v obýváku.

„To může,“ myšlenka, že by Gothel měla přístup k někomu, kdo ví o každém šustnutí v Praze, se mi moc nelíbí.

„Tak co?“ Bér ztrácí trpělivost.

„Přijedu pro tebe.“

„To jsem chtěl slyšet. Když po mně půjdou, dostanou mě, nemám tu žádný kontakty.“

„Metamorfuj,“ poradím mu.

„Medvěd běžící centrem Sopot? Chceš se mě zbavit?“

„Ne. Vypadni někam, kde je les, a metamorfuj. Nenajdou tě.“

„Jak mě najdeš ty?“ zeptá se logicky.

„Dáme si někde sraz.“

„Kde?“

Těžce dýchá. Zvykl si na snadné živobytí, pomyslím si, tolik let od poslední války... Všichni jsme změkli.

„Tucholské bory?“ nadhodím.

„Nějaká prdel, ne?“

„Prdel,“ usměju se a sklouznu do křesla. Kay si sedne proti mně a pozorně se na mě dívá.

„Je to rezervace či co, tedy dneska, dřív...“ Dobře si vzpomínám, jaké to tam bylo dřív. Lesy, jezera a nikde ani noha. Lov a krev. Chýše uhlířů. Jazykem si navlhčím rty. Nějak jsem se v těch vzpomínkách ztratila.

„Jak je to odsud daleko?“ vrátí mě Konrád do reality.

„Dvě stě kiláků? Máš peníze, ne?“

„Jasně že mám peníze.“

Přikývnu, i když mě nevidí. Bér není typ člověka, který by se nechal prošacovat. Nejspíš má u sebe spoustu peněz, spoustu peněz na spoustě nepravděpodobných míst.

„Tak tam dojedeš. Vem si tágo. Jdi před nějaký hotel a vem si tágo.“

„Do lesa?“

„Je to turistickej ráj, naivko. Aty jsi turista, co touží vypadnout do přírody.“

„Takže kde. Nemám čas se vybavovat.“

„Moment...“ Kde, to je těžko říct, naposled jsem tam byla před dvěma stovkami let. Zasednu k internetu a mlátím do klávesnice.

„Cekcyn,“ zaraduju se a zabodnu ukazovák do monitoru. Vesnička nabízí klid a barevné přehozy na postel. Bezva.

„Tak Cekcyn,“ zopakuju.

„Cekcyn,“ zamručí Bér a pak se v jeho plechovce začnou ozývat podivné zvuky.

„Co to je?“ zpozorním.

„Možná krysy,“ sykne, „a možná taky ne. Cekcyn.“

Potom je ticho a já cítím prudkou vděčnost, že za chvíli půjdu pod sprchu a do postele.

„Má staženej zadek,“ konstatuje Kay.

„Ty bys neměl?“ mrknu na něj.

Mrkne na mě zpátky. „Ne. Přede mnou by Fryderyk i se svou courou stáhl ocas.“

„Jedeš se mnou?“ Únava mě nutí zívat.

„Jedu,“ usměje se. „Mám si vzít strunu?“

* * *

Kay si balil jen strunu, ale stejně jsme pod peřinou až za svítání, já s nepříjemným pocitem, že musím za chvíli vstát. Chlápek v márnici neuteče, ale bloncka by mohla. I v hlídaném nemocničním pokoji může dojít k nepříjemnostem.

„Liebchen,“ ozve se Kay. Zvednu hlavu z polštáře, obvykle je v limbu, sotva ho vytáhne.

„Co je?“

Odkašle si. „Víš, liebchen, může se stát, že...“

Posadím se na posteli, tohle se Kayovi nepodobá.

„Že?“

„Prostě můžu mít s pitím ze živého trochu problémy. Míval jsem je už dřív.“

„Neboj.“

„Tino, není to tak jednoduchý.“

Zoufale se zadívám na polštář. Tohle může být dlouhý.

„Jasně. Chceš mi něco říct? Dřív jsi pil, a co se stalo?“ Možná na to jdu moc zhurta, ale snažím se věc co možná uspišit.

„Pil jsem.“

Kay leží na zádech a kouká do stropu.

„Podívej, dřív to bylo jiné,“ snažím se ho uklidnit. „Lovila jsem jeden čas ve Svatý zemi v Londýně. Co ti mám povídat.“

Obrátí se ke mně.

„Kolik jsi jich zabila?“
„Nezabíjela jsem je, napila jsem se a šla jsem dál.“
„Právě.“
„V čem je problém, kurva?“ Odpírání spánku je užitečné mučení.
Začínám být vzteklá.
„Já jo.“
„Co jo?“
„Zabíjel jsem je. Prostě jsem jim zlámal vaz, páteř nebo rozdrtil
hrudník.“
„Úmyslně?“ Moc ho nechápu.
Pokrčí rameny. „To snad ani ne.“
„Hele,“ nakloním se k němu výhruzně, „je ti jasný, že Záležák
musí přežít. Bez něj se nehнем.“
„Ja.“
Přechází do němčiny, to je neklamná známka ospalosti.
„A mou uklízečku taky necháš na pokoji.“
„Klar.“
Na tváři mu raší tmavé strniště, a jak si nedá pozor, špičáky
přečnávají úzký spodní ret.
„Bojíš se, že budeš vraždit.“
„Lovit,“ opraví mě tiše.
„To je to samý. Když nemáš důvod, je to vražda. Zabíjel jsi i ty,
ze kterých jsi nepil?“
Mlčí. Taky odpověď. Položím mu ruku na rameno.
„Zajdu do toho špitálu a pak vyrazíme. Bude tam dost zábavy pro
oba.“
„Tino,“ Kay mi zaboří tvář do klína a nezřetelně mumlá.
„Co? Nerozumím ti.“
„Mělas pravdu. Nemůžu takhle hnít.“
Pořád mu tisknu dlaň na rameno.
„Protože se neudržíš?“
Lehce mě kousne do stehna a zvedne ke mně hlavu.
„Protože potom se ani moc držet nechci.“

* * *

Plánovala jsem, že zvládnou vstát před polednem, ale když se proberu, jsou už tři. Čas... takových let už se potuluju po světě a pořád jsem ve skluzu. Se zíváním bezmyšlenkovitě vytáhnu z prádelníku černé triko s výstřihem až k pupku. Hm. Přetáhnu si ho přes hlavu, vyhrabu kalhotky a džíny. Mám žízeň, ale budit kvůli tomu Kaye se mi nechce. Piju teď tolik... zamyšleně pozoruju milence. Lovit... ne, nebudu lovit, pomyslím si, když tak se zastavím u Darka.

„Tak co bude s tím špitálem?“ Nechce se mi zachovávat ani ty nejmenší společenské ohledy. Sloužit upírům není pěkná práce, ale to Záležákovi nikdo ani nesliboval.

„Je to zařízení,“ v hlase se mu chvěje horlivost. „Chcete se sejít tady u nás, nebo...“

„Tam,“ budu mu muset připomenout, že jemu možná schůzky s upíry už přijdou normální, ale jeho kolegům by tak připadat nemusely.

„V kolik?“

„Kdy tam můžete být?“

Vykouknu z okna. Prší.

„Za třičtvrtě hodiny, když to někde bude stát.“

„Budu tam taky.“ Hlas se mu chvěje.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se. Tak přece, aspoň nějakou empatii jsem vykřesala.

„Je mi dobře.“

„Ztratil jsi hodně krve,“ připomenu mu. Na obvyklé školení o jídelníčku teď nemám čas.

„Jedu,“ připomenu ještě a po paměti si obuju boty.

Praha je šedá, mokrá a studená. Pustila jsem topení a teplotu vyhnala k pětadvaceti stupňům. Jednou se přestěhuju někam do tepla a budu celé dny trávit v patiu, zasním se. Teď mě ale nic takového nečeká, jen špitál a pak dlouhá cesta do Tucholských borů. Do tmy tu musím mít všechno zařízení. Z apatie mě vytrhne až zatroubení. Zelená... Pch. My upíři jezdíme i na červenou, to je historicky doloženo.

V Motole se snažím tvářit jako policajtko, takže mi dodatečně dojde, že byla blbost brát si vystřižené triko. Blýsknu průkazem, kterých mám pro různé příležitosti bohatou sbírku, a nechám se poslat do pavilonu B, kde se motám tak dlouho, dokud se nerozhodnu zavolat Záležáka. Měla jsem se nasnídat, vyčítám si. Všude tu voní krev.

„Už tu čekám,“ hlásí se horlivě, když ho konečně najdu na chodbě. Je bílý jako stěna a vypadá nezdravě. Oči mu září.

„Kde leží?“

Ukáže na konec chodby, na židli tam sedí uniformovaná policajtko. Má plavý ohon. Olíznu si rty, k Darkovi budu muset zajet rovnou odsud.

„Pane kapitáne,“ policajtko potěšeně vstane ze židle.

„Jak jí je?“ Záležák se tváří komisně spíš z vyčerpání, ale uniformovaná se uraženě stáhne.

„Podívejte se sám. Tohle je návštěva?“

„Jo,“ podívá se na mě náhle cize. „Příbuzná. Doufáme, že nám Pecinová řekne aspoň něco.“

Policajtko kývne a pak důležitě odemkne dveře. Pod židlí leží srolované Yellow. Prohlédnu si její náušnice a zašklebím se. Zřejmě sbírá dárky z časopisů.

Bloncka taky nasbírala dost dáreků. Hlavu má zafačovanou, předloktí také a to, co je vidět, hraje všemi barvami. Když mě uvidí, rozklepe se. Pokusím se na ni usmát tak, abych ji nevyděsila.

„Brzo tě pustí?“

Celá se schoulí.

„Nevím, jestli k propuštění dojde tak brzo,“ namítne Záležák.

„Dojde. Mluvil jsi s doktorem? Jak dlouhá hospitalizace je nutná?“

Nerozhodně rozhodí rukama. „Den dva. Zranění nejsou vážná, spíš ten šok.“

„Šok,“ přikývnu. „Jakže se jmenuje?“

„Olga Pecinová,“ odrecituje policajtko a já se, jak se na návštěvu sluší, posadím na postel.

„Tak to vyklop, Oli.“

Má slova se proderou přes clonu sedativ, která milosrdná medicína do holky narvala, a ona se rozbřečí.

„Udělali jsme, co nám řekli,“ vzlyká a patlá si slzy po obvazech. „Nevěděli jsme, že Zuzku zabijou. A pak jste přišla vy a my si zas mysleli, že by to mohlo bejt dobrý, když se zajímá ještě někdo jinej. A pak přišli zas voni...“

Záležák se to pokouší zapisovat. Zadržím ho.

„Napíšeš, co ti řeknu já. Olina se sebere, ne?“

Bloncka ke mně zvedne hlavu. Skrz obvaz prosvítají odrostlé vlasy.

„Vy jste policajtky?“

„Ne tak docela,“ zívnu. „Jsem detektiv.“

To ji ohromí.

„To taky existuje? Jako že třeba vozíte peníze z banky a tak?“

„Ne, to je zas ozbrojený převoz peněz, ale to je jedno. Oli, jsi v pěkným maléru, takže se soustřed’.“

Poslušně nakrabatí čelo, aby dala najevo, že se snaží.

„Nejdřív mi popiš ty chlapy, co ti to udělali. Viděla jsi je, ne?“

„Jo.“ A mlčí.

„Budu hádat, řekli ti, že jestli cekneš, zabijou tě, ale ne hned. Nejdřív...“

„Říkali, že mě pošlou do Iževska a že tam...“

„Nojo.“ Nevím, co je zrovna v Iževsku, ale vím dost, abych Jelenu neměla ráda. Násilí mi nevadí, jen mi prostě nevyhovuje ten slovanský přístup.

„Co je Iževsk?“ Záležák klímá vestoje, ale teď se trochu probral.

„Město.“

Olžina kůže má teď kolem modřin podivný olověný odstín.

„V Rusku,“ dodám ještě. „S tím si nemusíš lámat hlavu a Olga taky ne. Postarám se. A teď ten popis.“

„Jak se postaráš?“ Olga nemíní riskovat a ani se jí nedivím. V Iževsku nebo jinde jsou lidé, kteří jsou ochotni dívat se, jak takovou Olgu stahují z kůže, a co víc, jsou za to ochotni i platit.

„Až tě odsud pustí, nastěhuješ se k jednomu známému. Ten už se postará...“

„Ale oni...“

S úsměvem zavrtím hlavou. „Kdepak, na tohle nemají.“

Olga se posadila na posteli, rty semknuté.

„No tak.“

Zavrtí hlavou. „Ne.“

„Jak chceš,“ obrátím se ke dveřím. „Nemusíš nic říkat, stačí pustit ven, žes řekla, a jedeš na vejlet.“

Záležák se na mě vyčítavě dívá, ale neříká nic. Jak by taky mohl. Bloncka taky mlčí. Chvíli. Pak spustí nelidský jek. Povzdychnu si, pečlivě najdu místo, kam se ještě netrefili ti přede mnou, a praštím ji.

* * *

Právě když se nad ní nakláním, abych ji zvedla ze země, kam po ráně sklouzla, vstoupí policajtkka se sestrou.

„Kapitáne, slyšela jsem, že křičí. Má zase záchvat?“

Popadnu Olgu a posadím ji na postel. „Jo, najednou začala ječet. Vždycky byla trochu hysterická.“

Významně se zadívám na Záležáka a ten pochopí.

„Možná by měla dostat něco na uklidnění.“

„Vy jste ji vyslyšeli?“ zatváří se podezíravě sestra.

„Ne,“ policajt zatlouká chladnokrevně a s praxí. „Chtěl jsem jen, aby si s ní tady slečna promluvila. Slečna Pecinová není v dobrém stavu a myslel jsem, že by to mohlo pomoci.“

Sestra pochybovačně semkne rty a ten, kdo se ozve, je kupodivu sama Olga.

„To je dobrý, sestři,“ huhlá. „Jen mi to všechno přišlo líto.“ Křečovitě mi tiskne ruku.

Zdravotnice jí autoritativně natře polštář.

„Přinesu vám prášky,“ vyštěkne komisně a vyjde ze dveří, následovaná policajtkou.

„Hele, Oli, nemám moc času. Jo, nebo ne.“

Bloncka si zápěstím utře nos. „Byli tři. Měli černý hadry, černý kukly jako policie, víš. Nejdřív jsme si mysleli, že to i policajti jsou, ale pak...“

„Takže nevíš, jak vypadali.“

„No... o jednom to vím. On mě víš co...“

Při Olžině úrovni vyjadřování je zázrak, že z ní vůbec něco dostanu.

„Znásilnil?“

„Jo. A sundal si tu čepici.“

„No a jak vypadal?“

„Jako Rusák. Taky tak mluvil.“

Povzdychnu si. Mám dojem, že kruh se tady uzavírá.

„Jsou ti uhořelí z Armoriky trochu k poznání?“ obrátím se na Záležáka.

„Pro někoho, kdo je neznal dobře, asi těžko.“

„Fotky v dokladech?“

„Všechno shořelo.“

„I ty unimobuňky?“

Zadívá se na mě výmluvně.

„No dobře. Olgo,“ bloncka sedí na posteli a nešťastně si objímá kolena, „až tě odsud pustěj, zastaví se tu pro tebe někdo a odveze tě ke známému. Timotej se jmenuje. Postará se o tebe.“

„Nechci šlapat,“ vyjekne holka.

„Co?“ podívám se na ni udiveně.

„Já, já chci normálně žít. Prodávat třeba, nebo tak.“

Jo, teď, pomyslí si skepticky, ale znovu si sednu na postel.

„Nebudeš šlapat, jen na chvíli zmizíš, abys neskončila v tom Iževsku. Tam snad nechceš.“

Když má velký strach, vypadá skoro oduševněle. Ach jo. Vrtí hlavou.

„Kdyby něco, řekneš všechno tady kapitánovi, je ti to jasný?“

Smrká. „Jo.“

„Timotej se ti bude líbit.“

Rozpačitě se na mě usměje.

„Jen abych se mu líbila já.“

Položím si ruku na žaludek. Už je toho na mě moc. Pach krve, dezinfekce, tahle nanyňka s vyšukaným mozkiem a s poukázkou na pobyt v Iževsku...

„To uvidíš,“ řeknu krátce a zamířím ke dveřím.

„Ivane...“ tupě civím na Záležákův šátkem omotaný krk. Kdybych se z něj napila, zabije ho to.

„Půjdem.“

Poslušně mě následuje a Olga na nás kouká zpoza ob vazů. Zvednu ruku na pozdrav a s úlevou vyklouznu za dveře. Policajtká zahodí Yellow a znovu vstane.

„Dávejte na ni pozor,“ Záležák se znovu vzchopil k úřednímu tónu. „Zdá se, že po ní někdo jde.“

12.

Kurva, ten čas letí, hodina v tahu. Opřu se o auto a zachmuřeně pozoruju čůrky deště, které stékají po kapotě.

„Ivane...“

Mírně se ukloní.

„Potřebuju vědět, kolik jste v Armorice našli mrtvých. Hned.“

„Můžeme někde jinde?“

Přikývnu, nastoupím do auta a čekám, až on vleze do erární fabie. Pak vyjedu z areálu nemocnice.

Zastavím v jedné z motolských uliček a Záležák ke mně doklouže se svým vozem. Pak vezme staromódní aktovku a složí se do sedačky vedle mne. Vyndá úhlednou složku plnou papírů a fotografií, pak mi ji podá a já zalistuju. Má pravdu. Na identifikaci toho moc nezůstalo.

„Kolik mrtvých?“

„Osm.“

„Osm lidí tam ani nebylo.“

„Bylo,“ mluví teď velmi tiše. „I v buňkách spali lidé.“

Pochybovačně se na něj zadívám.

„Opravdu.“

„Jak se to bude vyšetřovat? Jako nehoda?“

Teď se zadívá on na mě. „Nejdřív jako nehoda a potom vůbec.“

„Bezva.“

Zatne zuby. Jednou polda, vždycky polda. S Bérem je to to samé.

„Pro nás je to ta lepší varianta,“ upozorním ho.

„A pro Pecinovou?“

Pokud se pokouší obracet na mé lepší city, plete se.

„Pro tu taky. Je bezvýznamná a u soudu by nevypadala moc dobře. Nedůvěryhodná svědkyně.“

Snad chtěl něco říct, ale spolkl to. Spolkne to ještě mockrát, padl na něj špatný los a nemá na výběr, tak už to chodí.

„Zařídíš to?“

Má problémy udržet hlavu.

„Odvézt Pecinovou k Timotejovi. Znáš ho,“ ušklíbnu se, ale Zálezlák nereaguje.

„Musíš,“ zasyčím. „A teď jdi domů spát. Mám tě odvézt?“

„Co auto?“

„Někoho pro něj pošleš, mohlo se ti udělat zle, ne?“

„Tady? A samozřejmě zařídím, aby se Pecinová dostala na místo určení, spolehněte se.“

Potácivě odchází k fabii. Vykloním se ven.

„Odjíždím,“ křiknu za ním. „Do Polska.“

Dívá se na mě zcela bez výrazu. Když nastartuju, ještě pořád se opírá o kapotu svého vozu, pak malátně natáhne ruku a zhroutí se na sedadlo.

* * *

Hlad, to teď musím řešit, Timotej stejně spí, Kay spí, Gaspar, Guta, celá moje krvemilná rodina, jen já se tu vleču jako vyvrženec. Kdybych si aspoň mohla dát zmrzlinu, zasním se, ale vím, že to nemůže být. Hrozně bych blila.

„Kurva.“ Letnou mám ráda, když není rozkopaná. Teď je a sít' jednosměrek mě vodí sem tam. Nakonec zaparkuju před technickým muzeem. Naposledy jsem tady byla na Gigerovi. Ty jeho zrůdy mě uklidňují. Seberu z předního sedadla tašku. Možná bych si měla nějakého Gigera koupit domů. Uklidnit potřebuju.

Za deset minut potřebuju duševní klid ještě víc. Darek doma není. Zuřím, protože mám hlad a protože se nemá co courat venku. Rozhlédnu se po bytě. Haldy knih o historii, notebook, prstem klepnu do mezníku a z obrazovky na mě zamrká text o zvířeti v nás. Zašklebím se. No, chlapče, když si myslíš, že tohle prodáš. Skončí to v Levných knihách, zaprorokuju pomstychtivě a pak vyhrabu telefon.

„Kde jsi?“

„Tino...“ raduje se uměřeně, protože si všiml vzteku v mém hlase.

„Kde jsi?“

„Zakecal jsem se v sadech.“

„Pojď domů!“ Zní to jako rozkaz a taky jsem chtěla, aby to tak znělo.

„Jistě, Tino, ale...“

„Mám žízeň.“

„Budu tam hned.“

Ukončím hovor a padnu do křesla. Není tu, stisknu hněvivě područky a pak se překvapeně podívám na své dlaně. Brzdí, holka, napomenutí, nebo skončíš jako Gothel.

„Tino...“ klíč v zámku a Darek se protáhne do místnosti. Zlepšilo se mu držení těla, po metamorfóze, pomyslím si a vstanu z křesla. „Tino...“

Vycením zuby a obejmu ho, svaly mu škubou jako před vyvrcholením, ale já tentokrát nemám na sex ani pomyšlení. Není čas. Do úst mi teče hustá teplá tekutina. Zavřu oči. Slyším bušící Darkovo srdce a zpěv jeho žil. Je mi fajn.

„Hu.“ Darkovi moc fajn není.

„Bylo to hodně?“

„Akorát,“ ale pro jistotu si sedne.

„Měla jsem žízeň.“

„Já vím, promiň,“ zazubí se kajícně. „Pořád teď courám v parku.“ Ukážu na nožas. „Myslíš, že to prodáš?“

„No,“ začne rozpačitě, „doufám. Musím se něčím živit.“

Od doby, co se stal vlkodlakem, už mu rentu nedávám.

„Bér ti nezaplatil?“

„Ale jo. Dal mi padesát tisíc, je to skvělý, ale stačí to tak na dva měsíce. Brzo budu na suchu.“

Zlomyslně se usměju. „Nebudeš. Pomůžeš totiž Timovi s jednou záležitostí. Já jedu do Polska, a ty...“

„Mám jet taky?“

„Ani náhodou. Ty se postaráš o jednu zmatenou holčičku, kterou chvíli potřebujeme držet stranou. Koneckonců, jsi vlkodlak.“

„Je to práce pro vlkodalka?“ svraští čelo.

„Je to práce pro někoho, kdo je schopnej hodně vidět a slyšet. Víš něco o mafiích?“

„Jsem novinář, Tino, tedy, byl jsem novinář. Leccos vím.“

„Tak to teď použiješ. Ta mutace přece nepřináší jen kožich, ne?“

Složí ruce mezi kolena. „Jak to myslíš?“

Zasyčím netrpělivostí. „Nezbystřuje to smysly třeba, nebo tak něco.“

Usměje se na mě nevinně a v tu chvíli opravdu připomíná vlka.

„Jistě. Hlavně sluch a čich. Je to, no, hodně zvláštní.“

„Jasně, takže se couráš po parku. Máš na Timoteje telefon?“

„Tino,“ ošije se.

„Nějak se živit musíš, chlapče. Když se ti nezdá tohle, vždycky můžeš u Gaspara kydat hnůj.“

Polkne. „Chápu.“

„Aspoň že tak. Hele, dítě,“ brnknu mu prstem přes nos, „možná budeš žít dlouho a bez nás bys byl sám.“

„Bez tebe bych byl sám,“ odpoví a není to lichotka, je to úzkostné konstatování někoho, kdo právě nahlédl za oponu.

„Jdi za tím Timem,“ doporučím mu. Přikývne.

„Ty víš, že udělám všechno, co řekneš. Vždycky.“

„Tohle je důležitý. Timo je důležitý.“

„A Simeon?“ Jméno vysloví tak tiše, že mu málem nerozumím.

„Ten taky. Co ti vlastně řekl?“

„Řekl, abych se snažil dělat, co je potřeba. Taky mluvil o tom, že láska sama už je odměnou, no a tak...“

„Je sentimentální,“ zašklebím se.

„Ne, není, Tino. Upřímně řečeno, bylo to spíš děsivý než sentimentální. Mluvil o údělu. O tom mluvil dlouho.“

Pohled mi padne na hodiny.

„Darku, musím.“

„Co se děje v Polsku?“ vstane ze židle.

„To co všude. Upíři se rvou.“

„Budeš opatrná?“

„Ne, nakopu jim prdel. Už mám toho jejich kočkování dost.“

„Je to v Polsku,“ namítne.

„No a co?“

„Nic.“

„Cos tím myslel?“

„No, že bys to třeba nemusela řešit.“

„Je tam Bér.“

Vezme mou ruku do dlaní a pak si ji přiloží na obličej.

„Zajdu k Timotejovi hned večer,“ slíbí skrz moje prsty. „To už tu asi nebudeš, co?“

„Ne, nebudu,“ se zívnutím se zvednu ze židle.

„Hodně štěstí.“

„Jo, a ,výš číše do pěstí‘,“ líbnu ho na čelo.

„Kdy se vrátíš?“

„Najdu si tě,“ přejedu mu dlaní po krku a zachrastím klíči v kabelce. Že bych ještě stihla márnici?

* * *

Nestihnu márnici. Když volám Zálezákovi, telefon zvoní tak dlouho, že dostanu strach, možná v autě zkolaboval. Pak se konečně ozve.

„Prosím...“

„Zvládneme tu márnici?“

Ze sluchátka slyším jen namáhavý dech.

„Nechci šoupnout do boxu tebe,“ upozorním ho.

„Radši bych to odložil.“

Chápu ho. Jeho hlas zní, jako by v tom penále už ležel.

„Dobrá, budu teď pár dní pryč. Timotej se ti ozve.“

„A pan Kay?“

Zvedne se mi žaludek. Pan Kay. Takhle to se služebníky dopadne vždycky, závislost se prohlubuje. To jsme chtěli, připomenu si a poprvé mám pocit, že to nemůže dopadnout dobře. Opřu se do sedadla. Na seznamu položek k odškrtnutí zbývá už jen Timotej a pak ven. Nastartuju. Timo je starý a tolik spánku nepotřebuje, aspoň doufám.

* * *

K Timovi chodím jako domů a jako doma si tam i připadám. Zavřu za sebou dveře a s mírným údivem se rozhlédnu. Dům je tichý.

„Timo,“ křiknu. Pak projdu bodovými reflektory nasvícenou halou až ke schodům na galerii.

„Jsem tady,“ upír má na sobě šedý župan a se všemi svými tetováními vypadá jako vysloužilý rváč.

„Stalo se něco?“

„Nic neobvyklého. Maizen trochu vyváděl. Ta izolace mu leze na mozek.“

„Začátky jsou vždycky těžké,“ pokrčím rameny. „Chybí mu světlo.“

„Chyběj mu lidi, Tino. Vem ho s sebou ven.“

„Až se vrátím, tak klidně.“ Víím, co po mně Timo chce. Vodit mladý za ručičku je otravná práce, nikdy nevíte, kdy v přeplněném baru přestanou zvládat žízeň.

„Pošli ho do Bloody Mary, ne? Tam na něj dají pozor.“

Nemám ráda Bloody Mary, nemám ráda žádněj čistě upírskej podnik, ale pro mladé je to spása. Mít kolem lidi a nenapít se je někdy těžký.

„Vezmi ho s sebou,“ opakuje Timotej.

Naježím se. „Jak to myslíš, s sebou?“

„Jedeš do Polska, ne? S Kayem. Tak vezmi i Maizena.“

„Blázníš?“

„Mlč, dokonce mi ani nepřipomene, že on je tady ještě pořád ten, kdo dává rozkazy.“

„Ne, Timo.“

Zatne zuby. „Nechtěl jsem ti připomínat Raisu.“

„Tos nemusel.“

„Musel. Nechceš ho vzít.“

Posadím se na stůl. „Jdeš na to diplomaticky, to ti není podobný.“

„Poučil jsem se u Gothel. Nechci se hádat, zlato, chci mu pomoci.“

Povzdychnu si.

„Kay ho bude šikanovat. Kay je...“

„Spal jsem teď skoro rok s jeho mámou, víím, kdo je Kay. Sobeckej, pedatnickej, egocentrickej parchant, ale to není moje starost. To už musí mladej zvládnout sám.“

„To byl pernej rok v Gothelině posteli,“ zašklebím se na něj.

„Jsi drzá na starého muže,“ dojde až ke mně a prohrábne mi vlasy vzadu na krku. Zvednu k němu oči.

„Nepodrazila bych tě, Timo, to si pamatuj.“

Je u mě tak blízko, že slyším jeho krev. Z náhlého popudu ho políbím na krk, špičáky se dotknu jeho kůže...

„Nepodrazila bych tě.“

Zatřepe hlavou jako někdo, kdo přebíral.

„Takže Maizena vezmeš na vejlet?“

„Jo. Ať se sbalí, zastavím se večer.“

Pokývá hlavou.

„Zmlátíš ho?“ zeptám se konverzačně. Když na to přijde, není ani Timotej úplný pacifista.

„Ne tak, aby večer nemohl jet.“

„Takže blbnul? Neohlídám ho, Timo, venku ne. Když bude chtít na světlo, najde cestu.“

„Jeho boj.“

„Pak je tu ještě jedna věc,“ hrabu se v kabelce. „Pošlu ti sem Pecinovou.“

„Co?“

„Pecinovou. Svědkyně proti Bérovi, původně.“

„Přesvědčilas ji, aby si to rozmyslela?“

„Přesvědčili ji ti, co si ji najali. Zabili jí chlapa, ji znásilnili a docela slušně zmlátili. Je trochu prostší, ale nebudou s ní problémy. Záležák ti dá vědět.“

„A ty tu nebudeš...“

„A já tu nebudu. Darek ji případně pohlídá.“

„Myslíš na všechno.“

„Snažím se ti to nekomplikovat.“

„Jsi po otci.“

„To ani náhodou,“ odtáhnu se.

„Tak co jedeš dělat do Polska?“ vpálí mi přímo.

„Jedu tam pro Béra.“

Zničehonic mě obejmě, tak jak se objímají děti.

„Tak jed', kotě. Jed', ale nezapomeň se večer stavit pro mladýho.“

Líbnu ho znovu a vyrazím k autu s pocitem, že je život nespravedlivý. Všichni se válí, všichni, jen já kmitám promočenou

Prahou. Déšť mi teče za límec a klika emka je studená a slizká jako kost utopence.

* * *

Podcenila jsem Kaye. Tentokrát nespí. Balí a podle toho, co chce vézt s sebou, to vypadá, že chystáme guerillovou válku.

„Jedeme autem,“ upozorním ho. „Můžou nás kontrolovat.“

Září. „Když pojedem mým, tak klidně. Jezdím tak vždycky.“

„Co to je,“ ukážu na samopal, pečlivě rozložený na plátně.

„G 36,“ řekne něžně. „S dvojitým bubnem.“

„Tenhle?“ Připadám si jako ve snu. Skutečnost, že Kay do bytu natahal celý arzenál a neobtěžoval se mi to sdělit, mě přinejmenším pěkně nadzvedla.

„Saiga 12,“ zamilovaně obejmeme zbraň.

„A ta snajperka?“

„To není snajperka,“ urazí se. „Barrett M-82A1 je protihmotová. Udělá pěkný bordel i v upířském organismu, uvidíš.“

„Uvidím. Tahle?“ zvednu z podlahy pistoli a přitisknu mu ji k břichu.

„P3000,“ sykne. „Liebchen, liebchen, jestli vystřelíš, bude tu hrozný bordel.“

Přitisknu mu zbraň pod bradu.

„Nejradši bych ti ustřelila čelist, ty idiote. Kdykoli sem mohli přijít policajti, kdykoli. A my tu máme dost železa, abychom začali třetí světovou. Tohle je můj byt a až na další si sem smíš přinést jen kartáček na zuby. Sbal to a vypadnem,“ štěknu na něj a skloním zbraň k podlaze.

„Nemačkej spoušť,“ poprosí mě mírně. „Je to nabitý.“

Ležím ve vaně a přemýšlím, co se mi nechce. V první řadě se mi nechce do Polska. Taky se mi nechce táhnout s sebou Maizena. Nechce se mi hlídat Kaye, aby mu nerozbil hubu. Nechce se mi nic.

Kay zaklepe na dveře.

„Tino...“

„Bal a nežvaň.“

Vejde dovnitř.

„Nemyslel jsem to zle. Mám pro tebe dárek.“

Změřím si ho.

„Nechci dárek,“ odseknu trpce. „Chci tu dál bydlet. Nemůžu si dovolit o to tady přijít, Kayi. Tohle je domov a ty, ty jsi rozmazlenej spratek. Egocentrickej parchant,“ opakuju Timotejova slova. Kay mě poslouchá a ve tváři se mu nehne ani sval. Gothel ho nejspíš servávala rázněji a často, má slova po něm kloužou jako voda po labuti. Když se na něj zadívám, uhne pohledem, přesně v duchu příruček „Jak se vyhnout konfliktu“.

„Tenhle byt je nebezpečnej,“ nadhodí. Vylitnu z vany, doslovně. Klouby prstů ho tluču do obličeje, z vlasů mi teče voda do očí a na Kayovo triko.

„Vypadni odsud, hned. Do Polska jedu sama.“

Mlčí.

„Vlastně ne sama, slíbila jsem Timotejovi, že vezmu Maizena na vzduch.“

Svaly na čelistech se mu napnou.

„Odkrouhnou ho.“

„To není tvoje starost.“

Tiše vyjde z koupelny a ještě před tím si v zrcadle srovná nos. Podívám se na hřebety svých rukou. Je na nich krev, slíznu ji a znova si vlezu do vany. Pak klapnou dveře. Je pryč. Zakloním hlavu a na chvíli se ponořím pod vodu. Je pryč. Pomalými tahy si holím nohy a pozoruju přitom své tělo, kterého se čas dotýká poněkud perverzně. Jsem jako kytky v glycerinu. Na kotníku mě štípne bolestí a krev teče do vany. Tupě sleduju úzkou rudou stružku, která se rozplývá v pěně. Vydrží jen chvíli, než se rána zacelí.

„Tino, ty nemáš sbaleno?“ Trhnu sebou. Usnula jsem? Nade mnou stojí Kay, oblečený v bundě.

„Musíme jet.“

„Kdes byl?“

„No, v garáži, dával jsem do auta věci.“

Vyhrabu se ze studené vody. „Seberem Konráda a jedem domů.“

„Jistě, ale vem si radši věci na tejden.“

„Konráda a...“

Mobil začne vyhrávat „Cry for Love“. Timotej.

„No co je?“

„Tys toho Maizena nevzala? Slíbilas to.“

„Teprve lezu z vany, usnula jsem.“

„Holka nešťastná, pospěš, nebo se do svítání přes hranici nedostanete.“

„Vždyť jo...“ Natáhnu se po fénu.

„Co to je?“ řve Timo na druhém konci.

„Suším si hlavu...“

Zvuk, který starý upír vydá, zaúpění jen připomíná, ve skutečnosti je to nadávka.

„Dělej,“ vyštěkne na mě a zavěsí.

* * *

Nakonec mi částečně zabalil Kay, což mě nenaplnuje velkou důvěrou. Jedeme jeho autem a já nostalgicky vzpomínám na své emko. Kay má samou nemožnou muziku.

„Jak můžeš poslouchat Rammstein? Taková stupa.“

Když to zopakuju počtvrté, rezignovaně zapne rádio.

Když konečně dorazíme k Timotejovi, stojí už Maizen přede dveřmi a vypadá, jako by mířil na CzechTek. Kay obrátí oči v sloup a já vystoupím.

„Jedem?“ zeptá se Mlad'as dychtivě a já se za jeho zády ksichtím na Tima.

„Pokusím se ho dovézt zpátky celého, ale nic neslibuju.“

„Ani nemusíš,“ utěší mě. Maizen se nedůvěřivě dívá na Kayova miláčka.

„To pojedem tímhle?“

„Jo. Jediný, co je ještě v nabídce, je moje emko. Lez dovnitř.“

Snaží se nasoukat do prostoru, který není projektován na převoz objektu většího, než je tenisová raketa.

„To udělal Kay schválně?“ neudrží se Timotej. Obrátím se k němu.

„Ne, jenže já nevím, kde v emku schovat deset samopalů, pancérfaust a jadernou hlavici. To je famílie.“

Němě přisvědčí, obejmou ho a zapadnu do sedadla.

„Startuj,“ pobídnou Kaye. „A šlápní tomu na krk, máme fofr.“

13.

„Já už to nevydržím.“

„Tak si vystup.“

Maizen se zoufale mele na zadní pseudosedače. Nedivím se mu, nevešla bych se tam ani já, a to jsem víc než o hlavu menší.

„Nemůžu si to na chvíli vyměnit?“

„Nein,“ tón Kayova hlasu zdařile vyvolává představu esesmana.

„Už budu na hranicích,“ utěším Maizena.

„Jo, a z hranice je to do Tucholy jen pět set kiláků,“ připojí se Kay.

„To nedám, vystupuju.“

Kay dupne ve sto dvaceti na brzdu a všechno, co není přišroubované, se dá do pohybu.

„Ven.“

„Nemůžu, kurva, jeden z vás musí otevřít dveře a vylézt.“

Vystoupím. Bílý medvěd stojí u krajnice jako přízrak.

„Tak co bude, za chvíli to do nás někdo napere.“

Mladý upír se souká ven a táhne s sebou i bágel.

„Je to na tobě,“ pobídnu ho mile. „Tak za hodinu za dvě bude svítat, tak si někam zalez.“

Polkne. „Co když nezalezu?“

„Tak to bude rychlý,“ Kay už si sedá zpátky do auta. „Možná to ani neucítíš, ucítěj to ti, co tě najdou. Škvarek. Liebchen, jedem?“

Vezmu za kliku u dveří, ale Maizen je tam dřív než já.

„Tohle je tu jako normální?“ zeptá se s těžko tajeným vztekem.

„Teď bohužel jo,“ povzdychne si Kay. „Za svých mladých let bych tě za to žvanění nechal spráskat stříbrným prutem a potom...“

„Koukej na cestu a drž se vlastních rad,“ napomenu ho.

„Potom,“ ignoruje moje naučení Kay, „bych ti kolem kotníků a zápěstí omotal provazy a pacholci by tě kolíky přitloukli k zemi. No a pak by svítalo...“

Bývalou celnicí jsme jen prolétli a bílý přízrak se řítí dál po rozbité silnici. Ručička tachometru líže číslici sto dvacet.

„Odděláš podvozek.“

Kay se ke mně s úšklebkem obrátí a mrkne na mě. Maizen vzadu úpí a Kay, snad aby civilizovaným způsobem zvýšil jeho utrpení, znovu pustí Rammstein.

„Můžeš tu debilní muziku vypnout?“ řekneme s Maizenem jedním dechem. V uzavřené kobce auta roste napětí.

Noc se kloní k ránu. Kay zneklidní a mercedes plachtí nad rozbitou okreskou. Pasažér vzadu mlčí, já klímám. Nemá smysl se rozčilovat, pokud selžou Kayovy reflexy, moje rychlejší nebudou. Pak se ozve siréna.

„Policajti.“

„Seru na policajty, spěcháme.“

Položím mu ruku na rameno. „Kayi, chtěj jen prachy a my, ne, vy si potřebujete někam zalézt. Honit se někde, kde to neznáš, se smečkou policejních aut je zábavný, ale ne za svítání. Máš hotovost?“

„Jasně.“

„Juráše?“

Zabočí na polní cestu a zastaví.

„Vyřídíš to s nima? Umíš polsky. Já bych je...“

Stisknu mu rameno pevněji. Vidím v jeho ústech blýskající se zuby. Není to dobrý začátek.

Vystoupím z auta, ještě než hlídka dorazí, za mnou se z auta hrabe Maizen. Kay sedí za volantem a k ničemu se nemá. Tuším, proč. Noc zdaleka nepozbyla všechnu sílu a pro posádku policejního auta bude bezpečnější, když Kay zůstane, kde je. O hodně bezpečnější.

„Milicja, stójcie!“ Policajti jsou všude na světě stejní.

„Stojíme,“ odpovím jim s úsměvem.

„Ręce do góry!“

Maizen se po mně nejistě podívá. Nedělám nic a pokojně na sebe nechám mířit jejich šplíchačkami.

„O co jde?“ zastoupím cestu muži, který se evidentně snaží dostat ke dveřím řidiče.

Pokusí se mě odstrčit, ale nejde mu to. Nevinně se na něj dívám.

„Překročili jste povolenou rychlost a nereagovali na výzvu k zastavení.“

Obejde mě.

„Vaše doklady...“

Kay mu lhostejně podá svůj řidičák a pas.

„Proč jste nezastavil, pane řidiči.“

Upír konečně vystoupí z auta, a když se narovná, převyšuje dopraváka o půl hlavy.

„Hádal jsem se s přítelkyní,“ odpoví podivně znějící polštinou, „kvůli stopaři. Tři lidé jsou na tohle auto moc.“

Zašklebí se skoro přátelsky a hlídka trochu změkne. Nabízené mužské spiklenectví policajt neodmítne.

„Překročil jste povolenou rychlost o čtyřicet tři kilometrů.“

„Zaplatím.“ Kay to řekne tónem, jako by volal číšníka v restauraci, a vytáhne peněženku.

Policajti se shluknou u svého auta a začnou cosi vypisovat... vypisují dlouho, pomalu, jak už se to tak dělá.

„Tady,“ náš řidič vytáhl z peněženky čtyři sta euro a položil je na kapotu policejního auta.

„Počkejte, dáme vám stvrzenku,“ řekne jeden z policistů, ale k předání stvrzenky se nemá.

„Není třeba,“ Kay otevře dveře mercedesu a chystá se znovu nastoupit.

„Ten pán je stopař?“ zeptá se policista náhle.

„Jo.“

Zamračím se. Tyhle tanečky se mi nelíbí a ráno už se na můj vkus přiblížilo až moc.

„Doklady,“ obrátí se jeden z Poláků na Maizena a ten mu podá ožvýkané desky. Zdá se, že zaživa dost cestoval.

Policajt se s kořistí uchýlí do auta a já se nakloním ke Kayovi.

„Proč jsi to říkal?“

Pokrčí rameny. „Něco jsem říct musel a tohle je věrohodný, ne?“
Ohlédnou se k policejnímu autu.

„Jo.“

„Tak proč se rozčiluješ, liebchen?“

„Bude z toho problém,“ prorokuju temně.

Kay se uvelebí na sedačce. „Ale ne...“

Jeden z Poláků k nám míří.

„Tak ten pán už s vámi dál nepojede,“ oznámí nám a přísahala bych, že na Kaye mrknul.

„Proč ne?“ zeptám se podrážděně.

„Loni byl z Polska vyhoštěn a jeho další vstup do země je nežádoucí.“

Polknu. Blíží se ráno a další komplikace se na mě potěšeně zubí.

„Není to omyl?“

„Ne, našli jsme ho v databázi.“

Ten idiot, nadávám Maizenovi v duchu. Nic nám neřekl, nic neřekl ani Timovi a klidně si jede na své staré papíry.

„Určitě by se to dalo nějak zařídit, ne? Nebo ho máme dovézt zpátky na hranice?“ Usmívám se, až mě bolí čelist, a natahuju se po kabelce, ale poldové se zřejmě už bojí vzít víc. Lifrují zmateného Maizena do auta. Strnu. Tohle už nemá mírové řešení. Čekám, že se kluk bude vzpírat, ale jen německy něco namítá. Ohlíží se po nás... K dovršení vši smůly se na místo dostavuje ještě jedno auto. Hlídadí si holport, napadne mě, nebo je zavolali ještě při honičce. Čtyři lidi, dvě auta. Čtyři policajti v zemi, kde neumím tahat za nitky. Čtyři mrtví. Naložili Maizena, salutují... Pořád mě nic nenapadá, auta plavným obloukem zabočují na hlavní a teď i Kayovi dojde, že situace je vážná.

„Jsem idiot,“ přizná si realisticky.

„To teď neřeš, do svítání máme tak půl hodiny. Nesmí tam zůstat, všechno by prasklo.“

Kay otevře kufr a vytáhne G36.

„Teď se bude hodit,“ řekne spokojeně. „Řídíš?“

Pozdě, už dávno na sedadle řidiče jsem a šoupu sedačku dopředu.

„Nastup.“

Vklouzne vedle mě ve chvíli, kdy už pouštím spojku.

„Máme je hned,“ vycením zuby a přišlápnu plyn. Akcelerace nás zatlačí do sedaček. Tohle mám ráda.

Policejní auto vidím v dálce jako malou tečku. Vrací se k hranici. Ženu auto a Kay zatím klidně a metodicky nabíjí pušku.

„Koukej,“ vyhrknu najednou. Modrobílé policejní auto šněruje od krajnice ke krajnici.

„Co je?“ zachmuří se Kay.

„Zpanikařil.“

Když policajty dojedeme, je to jasné. Uvnitř auta zuří Maizen, střecha je vyboulená a okna rozbitá. Ozve se výstřel, policejní auto se zatočí a sjede do příkopu. Brzdím.

„Ty vezmi kluka, já se o ně postarám,“ navrhone Kay a vyskočí ze sedadla. Postará... Rozběhnu se za ním a spíš urvu, než otevřu zkřivené dveře.

„Zastřelili mě,“ říká Maizen a trochu se u toho zajíká.

„To zaroste,“ táhnu ho ven.

„Padej do auta.“

Kay úhledně láme vazy. V tom je opravdu dobrý.

* * *

„Zabili jsme dva policajty,“ shrnuju situaci, když ujíždíme pryč. „Mají číslo Maizenova pasu, tudíž i jeho popis, taky mají tvou espézetku a ta druhá hlídka viděla i nás. Je to píčou ke zdi, pánové.“

Maizen kňučí. Prostřelený hrudník ho nepochybně bolí, ale to ve mně žádný soucit nevzbuzuje.

„Jsi idiot,“ říkám mu didakticky. „Měl sis nechat udělat jiný papíry. Tys nevěděl, že sem nesmíš?“

„No věděl.“

Kay se obrátí dozadu.

„Nech ho bejt,“ okřiknu ho otráveně. „Za chvíli máme za prdelí haldu policajtů a svítá.“

„Ne v tomhle autě. Mám na oknech fólie.“

„To je mi jedno... Nemůžete ven, a kdyby se okna rozbila...“

Kay zasyčí. Potřesu hlavou a stisknu volant. Někde se zašít, musíme se někde zašít. Jenže kde?

* * *

Špicuju uši, jestli neuslyším houkačku, a v duchu procházím svůj adresář známých v Polsku. Moc jich není, léta mě sem nic netáhlo. Krakovská Agnieszka by možná mohla pomoci, sedmá dcera sedmé dcery, tak stará, že je proti ní Timo kluk, ta možná. Vztekle mačkám navigaci, Kay zatím chová na klíně pušku.

„Nemůžeš to tam nat'ukat ty?“ vyjedu na něj.

„Ne, nevím, co hledáš.“

„Krakov, kurva.“

Kay zápolí s navigací a já nervozně kontrolovu zrcátka. Jen jedna věc je nápadnější než červenéj sport'ák. Bílej sport'ák.

„Do Krakova je to tři sta kiláků, to je možná blíž do Tucholy.“

„Do řiti.“

Maizen zasténá.

„Je mi blbě,“ upozorní nás.

„To je dobře, aspoň si to budeš pamatovat,“ vrčím vztekle.

„Budu zvracet.“

„Tino, zastav,“ vyštěkne Kay. „Krev z tý bílý kůže nikdy nevyčistím.“

Nakonec to nebyl tak špatný nápad. Lesních cest je tu spousta a hádám, že zatím nesehnali vrtulník. Maizen si může v klidu zvracet krev a já protáčím telefon. Bogdan to nebere, Agnieszka to nebere... Zvednu hlavu a podívám se na nebe.

„Do auta,“ zavelím nekompromisně, „svítá.“

Mercedes naříká na těch nejzapadlejších cestách, které nezná ani navigace, když se mi konečně podaří dovolat Bogdanovi.

„Jaký máš konexe na místní policii?“ vyštěknu na něj bez pozdravu.

„Tino...“

„Jsem asi sto padesát kiláků od Krakova, jedu za Agnieszkou.“

Ted' se konečně probral.

„Proč za Agnes? Proč jsi vůbec přijela? Proč...“

„Že se rvete mezi sebou, to mě nezajímá, ale Konráda potřebuju.“

„Utekl, kochanie, ale já ti to...“

„Vím, že utekl. Problém je, že jsme po cestě měli menší nepříjemnost. Zkrátka, dva poldové přišli o život. Jdou po nás.“ Bogdan mlčí.

„Nejdou po vás,“ řekne potom studeně, „jdou po nějakém mladém Němci. Maizen Drotner, hlásili to v televizi. Technař.“

„Opravdu?“ zaraduju se. „Můžeš to někde ověřit? Mají naši espézetku, navíc nás viděla ještě jedna hlídka. Potřebuju vědět, na čem jsme.“

„Jasně,“ přisvědčí Bogdan nenadšeně. „Jenže my ted' máme svých starostí dost. Jste s Kayem profesionálové, takováhle věc by se vám přece neměla stát.“

Kay cosi tiše vrčí a Bogdan zmlkne. Je dost starý na to, aby viděl pár těch, které Gothelin syn lovil. Většina upířských společenství považovala za výchovné vystavit jejich těla veřejně, aby si i ostatní našinci uvědomili, co čeká ty, kdož uhnou z úzké stezky poslušnosti.

„Taky se nám nestala... Ale máme s sebou mládě, Timotejova chráněnce. Dostal se, eh, do nepříjemností a jistě chápeš, že jsme nemohli dopustit, aby...“ konec věty nechám viset ve vzduchu.

„Ano, to chápu...“ Bogdan se znovu odmlčí a mně se zdá, že se odhodlává říct mi něco, co uslyším nerada. Nakonec mě ale překvapí. „Mluvila jsi s Laským?“

„Ne.“ Grzegorz Laský je Timův vrstevník, ale výdobytků dnešní doby si neváží zdaleka tolik jako on. Pamatuju si ho jako dost otravného starce, který donekonečna omílá to, že se podílel na zavraždění jakéhosi biskupa Stanislava, a s bezpříkladnou urputností to každému podrobně popisuje. Únavný chlap, to my to s Timotejem chytli dobře.

„Víš, není z téhle situace zrovna nadšený.“

„On ví, že ty policajty odkrouhl upír?“ podívám se.

„Cholera,“ zakleje Bogdan a já přesně nevím, jestli to směřuje na mě, na Laského nebo tak obecně.

„Hovno ví. Vadí mu, že se bijeme s Fryderykem, a místo aby ho srovnal, posílá za mnou staré.“

„Agnieszka,“ napovím Bogdanovi.

„Ta na to slyšet nebude. Rvačky ji nezajímají.“

Chápu jeho složitou situaci, ale po pravdě řečeno, nechce se mi ji řešit.

„Prověř, co fízlové vědí o té vraždě, a já se revanšuju,“ hodím mu návnadu. „Je tu Kay, nezapomeň.“ Persona kata by mohla rozkývat váhy šancí, které jsou, jak odhaduju, dost vyrovnané.

„Udělám, co bude v mých silách. Kdyby se ti ozval Laský...“

„Tak ho odkážu na Tima a Gothel, nemíním s ním nic řešit.“

„Zlato.“

„Nebudu ti blokovat linku,“ uchichtnu se a zavěším.

* * *

„Jak to, že jdou po mně, já je nezabil,“ Maizen remcá, stočený do klubička za sedačkami.

„Mohl jsi je zabít,“ Kay si oblékl rukavice, nasadil sluneční brýle a má i klobouk. Neponechává nic náhodě, přes všechny ty fólie, odrážející ultrafialové záření.

„Kurva, nezabil jsem je.“

„Bud' rád, že žiješ,“ okřiknu ho a Kay se tlumeně rozesměje.

Mávnou rukou a snažím se najet z polní cesty na silnici co možná nejohleduplněji. Stejně chytnu kámen, auto i Kay zasténají a já konečně zařadím dvojku.

„Dáš to pak do servisu,“ těším svého běžujícího spolujezdce.

„Jestli bude co,“ prorokuje Kay temně a Maizen by se smál, kdyby se odvážil.

Auto, jedoucí před námi, se náhle otočí do protisměru a vrací se. Probliknu ho světlý a řidič na mě cosi gestikuluje. Nemíním nic riskovat, obrátím medvěda na fleku a vyhlížím nejbližší les.

„Uzávěra?“ nadhodí Kay.

„Možná,“ vztekle dlaní udeřím do volantů. Je den a není ani pomyslení na to, aby chlapi vystoupili.

„Mám zavolat Gothel?“

„Počkej, zkusím tu Agnes.“ Tisknu tlačítko a snažím se připomenout si starou upírku. Narůžovělou tvář lemovanou bílými vlasy, spletenými do koruny. Kouzelná babička s žízňovou mordou, zašklebím se při té představě.

„Kristino?!“

„Paní Agnieszka?“ zaraduju se nefalšovaně. „Mám prosbu.“

„Prosbu, žádost nebo ultimátum?“

Zasměju se, i když si nejsem jistá, jestli to bylo míněno jako vtip.

„Prosbu, samozřejmě.“

„Pak je všechno v pořádku. Tvůj otec...“

„Navštívil tě můj otec?“

„Kde jsi?“ zeptá se náhle Agnes ostře.

„Na polní cestě. Proto volám.“

„Přijelas pomoci Bogdanovi?“

„Po pravdě, přijela jsem pro chlapa, kterého jsem tu chtěla schovat, ale teď na to není doba.“

„To není. O co jsi mě chtěla poprosit?“

Krátce jí vysvětlím situaci, ostatně zdá se, že je docela v obraze.

„A co bys tedy ráda?“ zeptá se, když domluvím.

„Dodávku nebo...“

„Nebo kamion.“

„Přesně tak. Kayovo auto...“

„Němka jistě synovi pořídila hračku přiměřenou jejímu postavení,“ usekne Agnes a Kay obrátí oči v sloup a pak si odkašle.

„Řekněme, že jde i o citovou hodnotu, madam.“

„Och, sám mladý pán...“ Agnesin tón patří do dámského budoáru. „Nadiktujte mi souřadnice a já pošlu kamion,“ řekne pak věcně.

„To je od tebe laskavé,“ poděkuju jí srdečně, ale Agnieszka mě nenechá ani domluvit.

„Dluh vyrovnáš hned, má milá. Zbytek ti řeknu tady.“

14.

Kay spí, Maizen spí a já túruji motor. Za chvíli vytřískám baterku, pomyslím si temně, když znovu pouštím klimatizaci. Nemůžu otevřít dveře a pomalu se mě začíná zmocňovat klaustrofobie. Zkurvená práce. Utěším se tím, že zavolám Bérovi.

„Konráde...“

Vzal to hned, aspoň něco.

„Co se děje?“ Má podivně zastřený hlas.

„Kde jsi?“

„V Tuchole. Kde jsi ty?“

„Na cestě do Krakova.“

„Do Krakova?“

„Zkomplikovalo se to, ale mám novinky. Toho chlapa, co proti tobě svědčil, odkrouhli hned potom, co jsem se začala zajímat, a holku...“

Z telefonu se ozve divný zvuk.

„Co je?“ zeptám se znepokojeně.

„Medvěd,“ zakňučí Konrád do telefonu.

„Metamorfuješ?“

„Agrrr.“

„Tak ahoj.“

Představím si, jak uprostřed Tucholských borů stojí medvěd s mobilem u ucha, a začnou mi cukat koutky.

Nakonec klímám i já a z mráкотného stavu mě probudí až zvuk motoru. Na polňačku nacouvává kamion, závozník vystupuje a uctivě se láme v pase u mého okénka. Otevřu dveře jen na štěrbinu.

„Najedu tam a pak přestoupím k vám do kabiny,“ upozorním ho a čekám, až vytáhne lyžiny. Pak opatrně zařadím jedničku a vploužím se do návěsu.

Konečně venku. Radostně oběhnu kamion a změřím si oba muže. Lidé, dlaci? Uctivě mi pomáhají do kabiny a já obdivuju Agnes. Tak rychle sehnat kamion...

Do Krakova to není daleko, a pokud se něco nezměnilo, bydlí Agnes dosud v Mogilanech, vesnici pár kilometrů od něj. Rozhlížím se z kabiny, jak provoz na silnici houstne. Brzo vidím i důvod. Kontrola. Policajti zastavují auta a legitimují... Řidič mávne rukou.

„Plomba,“ řekne jen a ukáže za závěs v kabině. Pochopím to a natáhnu se na pryčnu. Koneckonců, i policajti si mohou dát dvě a dvě dohromady.

Když kamion zastaví, strnu. Jistě, nemusela bych se nechat chytit, ale znamenalo by to křičet, zabíjet a Kay s Maizenem by neměli šanci. Dásně mi trnou a zničehonic dostanu hlad. Jsou to lidé, uvědomím si, když zaslechnu krev posádky kamionu. Možná Agnieszčini otroci.

Venku zatím probíhají nudné formality. V pohodě, motor naskočí, kamion se rozjede, zuby mi trnou čím dál víc.

„Můžu už ven?“ ptám se.

„Raděj ne, madam,“ říká řidič a pouští nějakou polskou stanici. Za chvíli musíme být v Mogilanech. Už za chvíli...

Nevím, jestli jsme v Mogilanech, ale kamion se stočil ze silnice na polní cestu.

„Už jsme tu?“ ozvu se znova.

„Už, madam.“

Něco v tónu jeho hlasu mě zarazí. Nečekám na nic, sklouznu z lůžka a pak kabinou zahřmí výstřel. Řidič se mi snaží do břicha nasypat zásobník pistole, kulky trhají břišní stěnu s tupými nárazy a moje ruka hledá jeho krk. Rozervu mu průdušnici, levačkou drtím jeho páteř a na stehnech mě hřeje má vlastní krev. Pak slyším závan, možná ho cítím, těžko říct, a po spánku se mi sveze montpáka. Obrátím se k závozníkovi a v jeho tváři vidím strach, jaký upíři obvykle vídají u svých obětí. Obnažím zuby. Teď jsem to, co jsem, ne někdo, kdo svou přirozenost schovává za brejle od Diora. Jedinou

ranou mu přerazím vaz a pak rozervu hrudník. Víím, co hledám. Srdce. Stisknu ho v dlani a z podlahy seberu glock, zapatlaný krví. Budu ho potřebovat, protože venku jsou další.

Prohmatám řidiči kapsy a najdu další zásobník. Krev mi pořád teče z břicha, ale už méně... Pozoruju rány skoro neosobně. Zkolabuju? Když jsem se bila s Dyrem, dobře mi to neudělalo. Co teď? Už víím. Skloním se k řidičovu krku a svačím. Ti venku čekají.

Nedopustit, aby se dostali dozadu, a nenechat prostřilet čelní sklo, určím si priority. Kamion se mi bude hodit pojízdný. Pak pootevřu dveře a začnu střílet.

Jestli dobře počítám, je jich tu šest, dva z nich mrtví už po prvním kole. Nejsou to profesionálové, jen ubozí závisláci. Jdou do útoku oddaně a bezhlavě. Zasyčím. Mercedes je plný šplíchaček a já mám jen glock, nabitý stříbrnými. No co. Stříbro, aplikované na správné místo správnou razancí, zabíjí člověka dost spolehlivě. Znovu nabiju a hrábnu po montpáče. Roztříštit někomu lebku není elegantní, ale vrací to našince ke kořenům.

Pootevřu dveře kabiny víc než na škvíru a vrhnu se ven. Začnou střílet, ale jsou pomalí, moc pomalí. Běžím k zadním dveřím a doufám, že se ještě nedostali dovnitř. Ne, nemohli se dostat dovnitř, slyšela bych křik. Upíři, zasažení sluncem, neumírají bezhlesně. Dva muži se hmoždí se zámkem dveří. Toho, který se dotýká kliky, metodicky střelím do lebky. Tak by to udělal Kay, pomyslím si. Druhý se ke mně obrátí a začne se dávat vlastním křikem. Napřáhnou se montážní pákou, břicho mě zabolí, jako bych příliš dlouho dělala sklapovačky, a chlap nemá hlavu. Samotnou mě to překvapí, s údivem si prohlížím rozervaný krk. Zbývají ještě dva... Vyzkouším, jestli zámek dveří drží, a prosmyknu se zpátky ke kabině. Další z útočníků leze dovnitř, je to ještě kluk, nehádala bych mu víc než osmnáct. Děcka bývají pošetilá. Vyskočím na stupačku a popadnu ho za bundu.

Letí několik metrů vzduchem a dopadne na záda.

„Zemřeš,“ ozve se za mnou.

Založím ruce na prsou. „Tohle je hodně hloupá hláška,“ zašklebím se do tváře muži, který svírá v ruce kuši. Taky má kříž. Inu, Polsko.

Uvolní tětivu. Já zakřičím. Šipka letí.

Ani těžká střela neprorazí clonu křiku, okřížovanému chlápkuvi teče z uší krev a pomalu jde k zemi. Zvednu mu hlavu, ale už je po všem. Odklušu tedy k odhozenému. Taky nevypadá moc dobře.

„Kdo vás poslal?“ ptám se ho důrazně a snažím se zřetelně artikulovat. Na rtech mu bublá rudá pěna. Že bych to přehnala?

„Pán,“ zasípe.

„Jméno?“

Pohne hlavou. „Pán...“

Trochu paranoidně ho podezírám, že snad myslí Ježíše Krista. Potrhli jsou tu na to dost.

„Upír?“

Kluk se podivně rozzáří. „On je...“

A šmidra. Zabalil to tak rychle, že mu blažený úsměv nestačil zmizet z tváře.

„Kurva,“ ulevím si a rozhlédnu se kolem sebe. V nohavici mě něco studí, a když pohnu nohou, vypadne kulka. Přejedu si dlaní přes břicho. Bolí, ale průstřely už pokryla kůže. Povytáhnu obočí a podrbru se. Kolem ran mi začíná vyskakovat ošklivá vyrážka. Koupím si nějakou mast proti alergii, rozhodnu se. Po stříbře se mi tohle udělá vždycky.

Rozhlédnu se kolem sebe. Nikde nikdo, ale to nemusí být napořád, a přece jen jsem tu jediná živá mezi spoustou zmasakrovaných těl. Pořádkumilovně tedy začnu mrtvolu snášet na hromadu. Krev z urvané hlavy mi teče na boty, kalhoty na mně tuhnou. Ruční práce, a Kay chrápe stočený na sedačce. Kurva fix. Vytáhnu klíče ze zapalování a opatrně otevřu dveře skříně návěsu.

Kay je tichý, ale já nejsem hluchá.

„Nešaškuj,“ zavrčím na něj unaveně a dlaní obejmu jeho prsty, svírající pistoli. „To jsem jen já.“

„Co se stalo?“

„Podraz.“

„Je tu všude kolem spousta krve,“ řekne a zní to žíznivě.

„Jasně, hodím ti sem sváču. Osm lidí.“

„Zabila’s je?“

„Ne, umřeli na škytavku.“ Trochu se mi podlamují nohy.

„Liebchen...“ Položí mi ruku na podbřišek. „Tohle je tvá krev, Tino.“

„Nojo, už to srůstá,“ odsunu šmátrající ruku. „Hele, najdeš mi čistý gatě?“

Kay chce ještě něco říct, ale protáhnu se kolem něho a začnu nakládat mrtvoly. Žaludek mám stažený jako pěst, možná i proto, že je v něm pár děr navíc.

Zvracím. Nechci, aby to Kay s Maizenem viděli, ale bliju na kolo jako alík. Sražená tmavá krev padá do trávy. Ach jo. Strašně si přeju, aby už byla noc, strašně si přeju být doma, strašně si přeju... Vtom zazvoní telefon.

„Má milá, konečně jsem sehnala ten nákladák, je to trochu složitě.“

Polknu. „Agnes... pro nás už kamion přijel.“

„Sehnala sis ho sama? Měla jsi se ozvat, zbytečně jsem obtěžovala spoustu ochotných...“

„Máš napíchnutej telefon, Agnes.“

„Co prosím?“

„Odposlouchávají tě. Můžeš poslat někoho spolehlivého, aby ti koupil čistou simku, a pak mi zavolat?“

mlčí.

„Jistě,“ odpoví potom upjatě. „Ozvu se ti.“

Když se vrátím ke Kayovi, najdu ho, jak se krmí. Maizen sedí opodál, a kdyby nebyl standardně upírsky bledý, řekla bych, že je mu zle.

„Co ti vadí?“ vyjedu na něj. „Utrhaný hlavy?“

„Všechno,“ tiskne dlaně mezi kolena. „Tohle není žádná legrace.“

„To není. Chtěli nás zabít, všechny tři. A teď se koukej najíst, nic dalšího dneska nebude.“

„Já nemůžu takhle, z lidí...“

Očima vyhledám Kaye, který krčí nos. „Nemůže z lidí. Jez, nebo ti pomůžu,“ okřikne Maizena a já věřím, že v jeho hlase teď zazněla nezaměnitelná Gothelina intonace. Je to v něm jak v koze, s tím nic nenadělám.

Těžce vstanu. „Musíme vypadnout,“ zachraptím. „Maizene, půjčíš mi čepici a bundu?“

„Čepici a bundu?“ obrátí se ke mně upír.

„Jo. Blondýny trucky moc často neříděj a já s ním musím cuknout minimálně na další lesní cestu. Sem může přijet kdokoli.“

Kay přikývne. „Jo, můžou někoho poslat, aby zkontroloval práci. Kdo myslíš, že to byl?“

„Agnes? Fryderyk? Laský? Jsme v Polsku, nevidím do toho, ale zjistím to.“

„Já to zjistím, Tino. Řekněme, že je to má specializace.“ Jazykem si přejede rty. „Je na čase začít něco dělat.“

„Zlatý slova,“ seberu Maizenovi čepici z hlavy. „Schovejte se. Pojedem.“

Sražená krev na podlaze kabiny je jako huspenina. Hadrem se pokusím setřít to, co nevsáklo do koberců, a pak si vlhkým kapesníkem drhnu dlaně. Je mi slabo, dokonce se mi třesou ruce. Další partu bych zvládala jen s problémy. Vklouznu do sedačky a pokusím se ignorovat zimnici, která se mi zakusuje do zad. I volant je lepkavý, pach zvětralé krve plní kabinu a na přístrojové desce se povaluje kus nedefinovatelné hmoty. Maso? Vyhodím ho z okna a nastartuju. S nákladákem jsem jela naposledy za druhé války. Uvidíme.

Kamion se měkce houpe po silnici a já vyhlížím odbočku. Odbočku a tmu. Těším se na noc tak, jak už dlouho ne. Břícho mě

bolí a i pod čistými kalhotami svědí strupy zaschlé krve. Schoulím se do Maizenovy bundy a jsem vděčná za tempomat. Když zazvoní telefon, nadskočím, jako by mě bodli. Světlo halogenů běží po silnici přede mnou. Stmívá se.

„Tino, okamžitě se vraťte domů.“

„Proč?“ Byly doby, kdy by mě tenhle tón u Timoteje vyděsil, dnes jsem jen unavená.

„Bez diskuzí a okamžitě. Do nějakých polských bitek vám nic není.“

„Jak to víš?“

„To není důležitý.“

„Je, Timo. Chci vědět, jestli mám napíchnutej telefon.“

„Od Gothel,“ přizná nerad.

„A ta to ví od synka, který se zavřený v kamionu za bílého dne posral hrůzou. Chápu.“

„Měj rozum a vrať se. Podle toho, co jsem slyšel, to přesáhlo mez.“

„To sedí. Mám v autě osm mrtvol a právě řídím kamion směrem na Krakov. Jedu za Agnieszskou.“

„Hele...“

V dálce se rozezní siréna.

„Možná mám problém, Timo, ještě se ozvu.“

Jsem zvyklá jezdit rychle, ale ne s kamionem. Auto se valí silnicí, z výšky shlížím na auta, která se mi batolí kolem kol. Potřebuju čas, trochu času, než padne tma. Pak nechám pár věcí na Kayovi. Tentokrát ho nechci krotit, sotva udržím volant. Zhmožděné svaly přicházejí k sobě, bojím se pohnout, noha na plynu mi těžkne, zatáčkou projedu skoro v protisměru.

Mrknu do zrcátka a... uhnu ke kraji. Za mnou jede sanitka. Napjatě ji sleduju, jako bych čekala, že smykem zastaví. Paranoia? Možná jen únava. Míjím sjezdy příliš úzké nebo nízké, abych se na ně s kamionem vůbec dostala. Konečně. Výjezd mě vede k jakési skládce. Hejno holubů, které se krmilo na odpadcích, se zvedne a já vypnu motor. Ze schůdků slézám jako ženská v devátém měsíci a potom se namáhavě vytáhnu ke dveřím návěsu.

„Je tma,“ oznámím Kayovi, který stojí za nimi a v náručí chová gé trojku. „Vem to za mě.“

Protestující Maizen musel zůstat s mrtvými. Jeho fotografii mají určitě, a tak mu nezbylo než se rozložit na sedadlo mercedesu. S přeplobováním dveří už se ani nezdržujeme. Kdyby nás někdo zastavil, nechám Kaye, ať to vyřeší po svém. O jeho plánech není pochyb. Do ruky mi tiskne saigu.

„Budeš se s tím cítit líp.“

Potězkám brokovnici. Možná, ale nejlíp bych se cítila v posteli spící.

„Jak vypadají ty rány?“ Kay si všiml, že jsem nezvykle zamlklá. Zvednu triko. Pod pupkem mám dvě rudé rozety, jednu na solaru.

„Bolí tě to?“

Pokrčím rameny. „Unavuje.“

Pomůže mi do kabiny, sklopí sedačku...

„Co ta Agnes?“ zeptá se mě, když opatrně vyjíždí zpátky na silnici.

„Shání čistou simku,“ zívnu.

„Gothel,“ začne Kay znova.

„Jo, vím, že tvoje matka má určitě rezervních simek tuny, ale Agnes ne. Jeď na Mogilany, dál se uvidí.“ Opřu se do sedadla a usnu.

* * *

„Liebchen,“ cítím studenou ruku na tváři. „Liebchen,“ zrovna se mi zdálo o utržených hlavách, „máš telefon.“

Narovnám se a chvíli zmateně lovím vyzvánějící věc.

„Kristino, jsi v pořádku?“

„Moc ne, ale jedeme do Mogilan.“

„To mě těší,“ odpoví upírka společensky. „Kamionem?“

„Jo, vadí to?“

„Ne tak, abych to nedokázala vyřešit. Mimochodem, volali mi už Timotej i Gothel, bohužel však na telefon, který, jak jsi řekla, není bezpečný.“

„Můžeš mít taky v domě štěnice a...“

„Už ne,“ Agnesin hlas zní zlověstně. „Se štěnicemi jsem se už vypořádala.“

„Pak je všechno v pořádku,“ potlačím zívnutí. „Budeme u tebe do hodiny.“

15.

Je to už dlouho, co jsem tu byla. Agnes pořád bydlí v malém zámečku s rozlehlou zahradou a polnostmi. Netuším, jakým způsobem udržuje „status quo“, ale myslím, že to má něco společného s jejími „společnicemi“. Zvláštní je, že si všechny ty ženy pamatuju jen ve fázi odkvétání, ale je možné, že Agnes jdou mladé dívky prostě na nervy.

„Kristina a pan Kay,“ Agnieszka nám vyšla naproti a dáma, kterou má právě k ruce, za ní cupitá s občerstvením.

Nechám se políbit na tvář a Kay dvorně líbá ručku. Gothelin výcvik.

„Ceníme si toho, žeś nás přijala,“ přeruším jejich vrkání. „Máme tu ještě jednoho. Je to Timův chráněnc, mimino.“

„Mimino?“ zachmuří se Agnieszka.

„Jo, jen pár měsíců od proměny. Dojdu pro něj. Kayi, vyjedeš s autem?“

Upírka mě následuje k návěsu, a když se ohlédnu, vidím, že její tvářnost laskavé starší dámy změnily šavlovité zuby.

„Krev,“ usměje se omluvně.

„Jistě, v autě je osm mrtvých,“ otevřu dveře a z kamionu se vyvalí pach. Vůně krve. Agnieszčin úsměv se změní v škleb, ale jen na okamžik.

„Představiš mi toho chlapce, Kristino?“ vyzve mě tónem, který patří k čajovým dýchánkům.

„Maizene...“ křiknu, a když se nešťastník vypotácí z auta, kývnu na něj.

„Pojď sem, představím ti hlavu polské upírské komunity.“

„Kdepak, já hlavou jen kroutím,“ mává Agnieszka pokrytecky ručkou.

„Paní Agnes, tohle je Maizen, Maizene...“

Kluk na nic nečeká a srdečně potřese dámě rukou. Agnieszka se odtáhne.

„Ti mladí...“

Tisknu si dlaň na břicho a k jejímu bédování neříkám nic.

Agnes nás vede do domu a očima stále blýská po Kayovi.

„Cos dělal za druhé války?“ zapřede.

Jsou tím posedlí.

„Nic zajímavého,“ odpálí ji Kay chladně. „Byl jsem na severu.“

„Uniforma by ti slušela.“

Potlačím touhu zeptat se Agnieszky, kolik německých oficírů zakousla. Zdá se mi, že je to její fetiš.

Hospodyně nese míšeňskou soupřavu, ve které samozřejmě není čaj.

„Nabídněte si,“ pobízí nás hostitelka.

„Dost,“ třepu rukou. „Jedla jsem.“

„To jistě, má milá, všimla jsem si stavu těch mrtvých, ale tohle je docela něco jiného, králičí. Žijeme tu po venkovsku.“

Pomyslím na Gutu a zasteskne se mi po domově. Kay způsobně upíjí krev ze šálku, Maizen si méně způsobně dolévá.

„Ty ses z těch chlapů nenapil, co?“ odhaduju. Zavrtí hlavou a hostitelka si ho změří.

„Měl bys víc pít,“ kárá ho mateřsky. „S plným žaludkem se všechno líp snáší.“

Slyšela jsem hrozbu? Zvednu hlavu a moje oči se setkají s očima staré upírky.

„Až dopijete, chci vám něco ukázat. Zvlášť pro mladého muže to bude poučné.“

„Má toho za dnešek dost,“ upozorním ji. Paní Agnieszka mi pozorně dolije krev do šálku.

„Ne tolik jako někteří jiní. Za našich časů...“

Kay se pohodlně opře do židle. O starých časech se zřejmě často mluvívá i u nich doma.

„Pamatuju staré časy,“ upozorním ji.

Upírka potřese hlavou. „Nejspíš už mládeži moc nerozumím,“ řekne a v její image laskavé starší dámy se opět ukáže trhlina, „ale jako dítě jsem dobře věděla, že za zradu je jediný trest. Smrt.“

„Štěnice?“ dojde mi.

„Ano. Dopijte a ukážu vám dům.“

„Co tím myslela?“ Maizen mě chytí za loket.

„Čím, štenicema? Někdo ji prodal a Agnes není z těch, co si to nechají líbit. Určitě uvidíš něco, hm, výchovnýho.“

„Radši bych to neviděl,“ zaprosí.

„Moc ses díval na Bladea a Timotej ti zřejmě některé věci neřekl dost jasně,“ ozve se Kay, který se nám zjevil za zády. „Upíři žijí velmi rodinným životem. Tohle není žádný špinavý squat, štěně. Jdem.“

Sklepy pod domem jsou rozlehlé a zařízené s velkým vkusem. Pod domem vede Agnieszka ještě jeden dům a jeho provoz musí být zatraceně nákladný.

„Jsem stará, už toho moc nenaspím,“ usměje se na mě, „a tak dny trávím tady. Ani nevíš, jak ti závidím, Kristino.“

„Není co,“ povzdychnu si a mám pocit, že opravdu není.

„Tvůj otec,“ začne Agnieszka a já zpozorním.

„Vidělas ho někdy v poslední době?“

Upírka šustí hedvábnou sukní. „Po pravdě řečeno, viděli, já i Laský. To je jeden z důvodů, proč jsem ráda, že jsi tady.“

„Co po vás chtěl?“

Agnieszka se ke mně obrátí. „Co by chtěl. Úplnou kapitulaci, loyality, jako všichni, jenže tvému otci se těžko odmítá, Kristino.“

„Myslíš, že by ses neubránila?“ Opravdu mě to zajímá.

„Neubránila bych se.“ Agnieszka mluví, jako by zapomněla na Kaye a na Maizena. „Neubránila bych se, na to jsem v minulosti moc často prohrávala. Snažím se jen dohodnout podmínky.“

„Mým prostřednictvím?“ ušklíbnu se. „Jsme s Dyrem pořád na válečné stezce. Nemůžu ti nijak prospět, spíš naopak.“

„Mluvil o tobě hezky,“ podotkne upjatě upírka.

„Vypila jsem mu několik litrů krve a rozervala hrudník. No, snad se přes to rodičovská láska dovede přenést. Každopádně s ním teď nejsem ve styku.“

„Naštěstí,“ podotkne Kay. Jeho vzpomínky na mého otce jsou ještě živé.

Upírka vytáhne svazek klíčů a starožitnou, bronzem pobitou fortnu.

„Pozor, schody jsou strmé,“ upozorní nás a vykročí do tmy. Maizen, který jde poslední, se uhodí do hlavy o zárubeň nízkých dveří.

„Do prdele.“

„Co je to za výrazy?“ Agnieszka se pohoršené ohlédne.

Zajímalo by mě, co to na nás hraje. Její role upjaté venkovské dámy je falešná jako zuby filmových hvězd. Dorazíme ke dveřím, které někdo pečlivě nakaširoval jako dřevěné, ale já poznám ocel, když ji vidím. Naše průvodkyně odmyká soustavu zámků a Kay ji zamyšleně pozoruje. Taky čeká podraz. Pak Agnieszka vítězoslavně otevře dveře.

„Dámy první,“ přidrží je dvorně Kay a stará upírka vejde do místnosti. Zašklebím se na něj. Udělal to dobře.

První, na co mi padne zrak, když vejdu do sklepení, je kovový žlab, podobný těm, jaké jsou ve starých umývárkách, jenže tenhle je stříbrný. Dojde mi to hned, jak si všimnu, že ho Agnieszka obchází v uctivé vzdálenosti. Další, co vidím, jsou klece. Klasika, paní na Polsce si nemůže odříct některé staré dobré zvyky. V klecích jsou našinci. Dva, chlap a děvče, a jejich život po životě spěje do finíše. Přejdou k mříži, přidřepnu si a prohlížím si popáleniny.

„Komu tě prodali? Fryderykovi, nebo Laskému?“

„Přiznali jen Fryderyka,“ Agnes mluví hořce a mně je jí najednou líto. Zasáhlo ji to. Většina z nás není tak tvrdých, aby nás nezamrzelo, že musíme vlastní „řezivo“ stříbrem zbavit kůže.

„Svedl ji,“ vyjekne najednou a hlas se jí zatřepe v závratné výšce. Přece jen je staromódní.

Kaye se Agnieszčin žal nedotkl ani v nejmenším.

„Dáš je pryč oba, paní Agnes?“ zeptá se věčně. „Můžu to udělat za tebe, jestli chceš. Je to má práce.“

„Nevím,“ Agnieszka si nervozně upravuje účes. „Zemřou sami, ne?“

„Za pár let...“ Kay pokrčí rameny a Maizen, který se konečně odhodlal jít blíž, znechuceně stáhne rty.

„Co radiš ty, Kristino?“ obrátí se ke mně upírka.

„Můžeme si s nimi promluvit? Potom ti řeknu.“

„Promluvit?“

„Je to na tobě, paní v Polsce,“ zazubím se na ni. „Dějí se tady podivné věci, možná i zbytečné. Je dost možné, že je spustila návštěva mého otce. Ty se s ním chceš dohodnout, já chci zpátky svého policajta, Kay si chce vydělat nějakou zlatku zabíjením a Maizen se učí. Každý máme důvod chtít tu situaci, eh, normalizovat.“

„Ano, normalizovat,“ opakuje po mně upírka.

„Jak vycházíš s Bogdanem?“ zeptám se jí ještě.

„Občas sem zajde,“ Agnieszka už zase našla svůj tón dámy.

„Přímo sem?“ povytáhnu obočí.

„Ne, sem ne, ale šálek něčeho teplého mu vždycky přijde vhod.“

„Nejspíš jsi ho měla držet víc u huby, tohle je bitka mladých a přerostlo to...“

Upírka se na mě dotčeně podívá. „Sama vím nejlíp...“

„Gothel by to nepřipustila,“ připomenu jí. Agnieszka si změří Kaye.

„Já bych zas syna nezavřela na půl století do stříbrného hrobu.“

„Prospělo mu to,“ odbydu ji a Kay mi věnuje vražedný pohled. „Bogdanovi by to taky neškodilo. Stačil by týden. Ta věc s kamionem...“

Agnes zuří. „Ano, to se nepovedlo.“

„Fryderyk do toho tahá lidi, paní na Polsce. To nikdy nedělá dobrotu.“

„Promluvte si s nimi,“ Agnieszka se prudce obrátí ke dveřím.

„Vezmeš s sebou Maizena?“ poprosím ji.

„Jistě,“ její úsměv skončí upířským šklebem, ale snaha tu byla. „Pojď, chlapče. Musíš se na venkově trochu vykrmit.“

Kay vytáhl z klece popálenou brunetku. Prohlíží si její zranění a tváří se u toho zcela indifferenčně.

„Zkusíme nejdřív holku,“ obrátí se ke mně pak. „Je měkká.“

„Proč myslíš, že je měkká?“ Kay kurtuje sténající upírku ke zdi a pohvizduje si.

„Kvůli tomu, že je to ženská?“ Sexismus nesnáším.

„Že je ženská? Ne.“ V Kayově hlase zní údiv. „Ale je málo popálená, a přesto to vzdala.“

Přistoupím blíž. Kayova definice „málo popálená“ znamená takřka úplnou absenci kůže na přední straně stehů a na břiše. Když vezmu v úvahu, že upírka od výsledku už trochu zregenerovala, musím před Agnieszčinou důkladností smeknout.

„Jak se jmenuješ?“ začínám s něčím snadným.

„Neříkej nic,“ ozve se z klece. Snaha umírajícího hrát si na hrdinu by jednoho mohla dojmout, kdyby nebyla tak pitomá.

„Řekni všechno, co víš,“ nakloním se k děvčeti, „a máš slabou šanci, že neskončíš se stříbrným kulem, víš kde.“

Polkne. Ještě není tak vyčerpaná, aby se nedokázala bát.

„Tam?“

Kay se na ni mile usměje. „Udělám to rád.“ Člověk by mu to věřil.

„Takže znova. Jak se jmenuješ? Klidně si něco vymysli, ale chci ti nějak říkat.“

„Lada...“

„Výborně. Takže, Lado, komu jsi práskala, co?“

„Už jsem to řekla paní.“ Tyhle manýry nesnáším, ale co naplat.

„Znova to řekneš mně.“

„Fryderyk...“

„No...“

„Píchal s tebou?“ zajímá se Kay.

„Osobní otázky až nakonec,“ okřiknu ho. „Pak si jí řekni třeba o telefonní číslo. Tak co po tobě chtěl Fryderyk?“ obrátím se k děvčeti.

„Myslela jsem, že tím paní neuškodím, zvlášť po tom, co se objevil pan Dyre. Paní...“

„Jo, Agnes má z něho strach, to vím. A dál?“

„Fryderyk říkal, že existuje způsob, jak uchránit paní, a přitom nepřistoupit na Dyreho podmínky.“

„Laský,“ řekne Kay a vezme dívku za bradu.

„Kolik ti je?“

„No, já...“

„Od polibku,“ povzdychnu si. Téhle děvence není shůry dáno.

„Tři roky.“

„Ta se opravdu hodila jen k tomu, aby nosila tác a zvedala telefony, neví nic, co?“ obrátí se Kay ke kleci.

„Neví, nechte ji,“ zasténá upír. Podíváme se na sebe s Kayem. Další pitomec. Když ho Kay vytáhne z klece, všimnu si, že má ruku až po loket upálenou, a nakrčím nos. Urputnej pitomec.

Nakonec je všechno snadnější, než jsme doufali. Není potřeba mučit polomrtvého, stačí, když Kay míhá stříbrnou tyčí v dostatečné blízkosti u stydkých pysků jeho dámy. Prudérní idioti, pomyslím si a moje nechť k nim dostoupí vrcholu. Možná Agnes ráda zaměstnává pitomce, ale já její záliby nesdílím.

Věc je veskrze jednoduchá. Fryderyk se sešel s Agnieszčíným personálem a nastínil temnou budoucnost upírstva v Polsku. Porobení budou trpět pod Dyreho knutou a Agnieszka je neochrání. Je tedy třeba, dokonce i pro její vlastní dobro, ji trochu kontrolovat, a kdyby Dyre znovu udeřil... Zamyšleně se posadím na těžký stůl. Dyre zatím nemá potenciál na to, aby vyvolal válku v Polsku, ovšem zdá se, že si tu vystačí sami.

„Nech ji, Kayi,“ brouknu, když vidím, jak můj přítel dovádí se stříbrnými nástroji. „Víme, co potřebujeme. Nech si to pro Fryderyka.“

„Toho nikdy nedostanete,“ zaječí na nás upír s upálenou rukou. Když ještě měl kůži, vypadal nejspíš jako venkovský učitel, teď... teď už to stejně není podstatné. Kay sebere ze stolu olšový kůl a

palici. Když se pak ozvou tupé údery, otočím se. Při práci už jsem ho viděla, teď se potřebuju vykoupat.

* * *

„Tak on je mrtvý,“ Agnieszka sedí s Maizenem v přijímacím salonu a pijí krev z titěrných hrnků.

„Jo.“

„A ona?“

„Může být taky, stačí říct.“ Kay si sedl do houpacího křesla, potaženého květovanou látkou. Vyjímá se v něm jako pirát v mléčném baru.

„Co radíte?“

„Není zlá, jen hloupá. Pokud pro ni máš použití...“

Upírka se babičkovsky usměje a já si ten rejstřík použití najednou živě představím. Kytek a volánků a porcelánových bibelotů kolem mě je trochu moc a běží mi z nich mráz po zádech.

„Potřebovala bych se vykoupat,“ ozvu se po chvíli. Zaslhlá krev v tříslech mě svědí.

„Jistě, má milá, nechám připravit pokoje.“ Přivolá hospodyně.

„...a tady mladé dámě dej ten s balkonem, ona...“

„Agnieszko, stačí nám dva pokoje, nedělej si starosti,“ snažím se ji zarazit.

„Jak, dva pokoje? Neslyšela jsem nic o tom, že by došlo byt' jen k zásnubám.“

„Každý ráno, večer a kdykoli jindy má na to chuť,“ chraptí Kay dotčeně. „Nemluvě o případech, kdy chce svačit.“

Hostitelka stáhne rty. „To je vaše věc, ale pod mou střechou...“

Vzpomenu si na arzenál roztomilých a k jistým hrátkám vhodných nástrojů, které má dole, a usměju se na ni. „Ale jistě že pod tvou střechou ne.“

* * *

Musím se smát. Pokoj, do kterého mě hospodyně zavedla, je dívčí, dívčí ve stylu předminulého století. Bílá postel s bílým

přehozem, ve váze růže, na policích dečky. Při pohledu na panenskou postel se mé představy rozběhnou směrem, který by se Agnieszce nelíbil, ale já v něm nacházím potěšení.

„Kde je tu koupelna?“ zeptám se naléhavě. Dokud nesmyju krustu krve, žádné hrátky nepřicházejí v úvahu.

„Tady, slečno...“ Koupelna je laděna do pastelových tónů a přes barikádu porcelánových džbánů s břechťanem není skoro možné dostat se k vaně.

„Budete si přát, abych vás potom učesala, slečno?“

Obrátím se k ženě. Tvář má úplně bezvýraznou.

„Ne, díky.“ Pocítím silnou vděčnost k šílené Hermíně, která Darka obdarovala vlkodlačí kletbou. Co na tom, že oddělala spoustu lidí. Mně pomohla, protože tohle, tohle bych nesnesla.

Strhám ze sebe oblečení a vlezu si do vany. Voda zrudne smytou krví, liju si na hlavu šampon, co staropanensky voní po levanduli, a odpočívám. Nemyslím na nic. Pak zazvoní telefon. Je to Timotej.

„Už se to nějak vyřešilo? Gothel vyvádí.“

Voda zašplouchá, jak znovu lezu do vany.

„Jsme u Agnes. Věc se má tak, že se tu rve Bogdan s Fryderykem.“

„A co staří? V Polsku je spousta starých, to nedokážou zpacifikovat dva...“

„Nechtějí,“ přeruším ho. „Podle mě nechťejí. Každý sleduje vlastní zájmy. Fryderyk měl u Agnes v domě dokonce práskače.“

„Měl?“

„Jo, měl.“

„Co s nima udělala?“

Tohle je typické. Našinec všechny ty věci snad ani nechce slyšet, ale nedá mu to, aby se nezeptal.

„Půjčila je Kayovi.“

„A tak.“

„Byl výjimečně civilizovanej. Holka to přežila.“

„Máš na něj dobrej vliv,“ zasměje se Timo. Pak zvažní. „Stejně odtamtud co nejdřív vypadněte.“

„Budeme se snažit,“ slíbím mu upřímně. „Co Darek?“ zeptám se potom.

„Co by. Vyzvedl tu poběhlíci a teď tu na ni dohlíží. Dá se s ním vyjít, není obtížnej, a ona se tak bojí, že skoro nemluví.“

„A ta věc?“

„Jaká věc?“

„Papíry, co jsme přinesli.“

Timotej se suše zasměje. „Budou se hodit.“

„A Záležák?“

„Nedělá mu to moc dobře,“ řekne Timo hluše. „Vypadá jako mrtvola.“

„To mě mrzí.“

„Tebe nemá co mrzet,“ okřikne mě, „to já ho vybral. Víš, v čem je problém?“

„Hm.“

„Vypadá jako na drogách. Toho si policajti všimnou.“

Jo, pomyslí si, toho si všimnou nepochybně.

„Tak z něj nepij,“ navrhnou.

Timotej zaskučí. „Přirozeně že z něj nepiju, ale dobře mu to stejně nedělá. Co náš mazánek?“

„V pořádku. Trochu se mu nelíbily mrtvoly a to, že musel jet vzadu na místě pro zavazadla, a ani Agnes ho neuspokojila, ale je naživu a myslím, že mu pomalu dochází, kam se dostal.“

„Dáš na něj pozor?“

„Dám.“

„Vem Konráda a domů, Tino. Všechny spodní proudy neznáš ani tady, natož...“

„Neboj.“

„Tino,“ upozorní mě, „jestli se tam něco semele, máš za zadkem Gothel.“

„To máš jedno, takhle mám za prdelí Agnes. Mimochodem, ptala se, jestli jsme s Kayem zasnoubení.“

„To mě nepřekvapuje,“ zavrčí Timo. „Jak to dopadlo?“

„No, řekla nám, že pod její střechou ne, když nejsme svoji.“

Směje se, upřímně, chraplavě a tak dlouho, že se mi skoro začne stýskat. Nebaví mě to tu.

„Máš ještě něco?“

„Zatím ne.“

„Tak buďte hodné, děti.“

„Jo, já vím. Jen květiny a bonbony, miláčku, a nikdy s ním nezůstávej o samotě v místnosti, nebo přijdeš do řečí.“

„Přesně tak. Ty, kotě,“ zvažní nakonec Timotej, „proč se do toho vlastně motáš?“

„Chtěli mě zabít, ne?“

„Chtěli tě zabít, protože si myslí, že jsi ve hře.“

„Nejsem ve hře,“ namítnu.

„A jsi si tím tak jistá?“

Jeho otázka mi zní v uších ještě dlouho po tom, co odložím telefon.

Ozve se zaklepaní. „Liebchen,“ Kay nakoukne do místnosti.

„Co klepeš?“ vyvalím na něj oči.

„Kdyby tu byla Agnieszka.“ Pohled mu padne na mou postel. „Tino, no to je...“

„Je,“ připustím. „Je to nářez.“

„Myslíš, že bys mohla...“

„Šaty s volánama si neberu,“ upozorním ho.

„Škoda. Bílý prádlo taky nemáš?“

„Ne.“ Rozesměju se a nemůžu se zastavit. „Hele, ještě jsi neviděl koupelnu,“ řeknu potom.

„To je fakt,“ prosmýkne se kolem mě a kochá se všemi těmi bibeloty.

„Slečinko,“ řekne pak s dikcí čeledína, „můžu vám umejt záda?“

Postel praská. Všechny ty růžové přehozy a dečky tady by udělaly zvíře i z tvora zdrženlivějšího, než je Kay, ale na naše okoralé smysly fungují holčičí kulisy také dokonale. Vycením zuby.

„Prohodíme se,“ syčím naléhavě, protože tohle není ta pravá poloha pro mou žízeň. Kay mi věnuje pohled náměsíčníka.

„Počkej,“ předloktím mi tiskne pas a zvedá mě k sobě. Nevidím mu do tváře, ale koneckonců to ani nepotřebuju. Nechci vidět jeho tvář ani znát jeho pocity, stačí mi ty moje. Vždycky mi stačily ty moje. Zatápu rukou dozadu, abych se měla čeho chytit, a nehty zavadím o Kayovu tvář. Cítím krev a chce se mi křičet.

„Pojď dolů, kurva,“ zacloumám s Kayem a ten mě pustí. Za okamžik se nad ním skláním a tisknu mu rty na krk. Teď sténá on, piju jeho krev, kolem mě prská noc jako mrouskající se kočka a ve chvíli, kdy bubny krve v mých uších rachotí nejhlasitěji, se dveře otevřou.

„Kristino,“ zvednu hlavu a Kayova krev mi vystříkne do tváře.

„Stalo se něco?“ Můj souložník se zvedá na loktech a šklebí se na Agnieszku. Vytírám si krev z očí.

„Slyšela jsem nějaké zvuky,“ odsekne upjatě a přitáhne si prošívaný hedvábný župan. Sklouznu z Kaye.

„Tys z něj pila,“ obviní mě upírka.

„No...“

„Při tom...“

„To se stává,“ Kay se zvedl z postele a Agnieszka na něm lpí pohledem, který bych nazvala hladovým.

„Nepřeju si, aby se tady něco takového dělo.“

„Byl to dlouhý den,“ pokrčím rameny. „Tohle člověku aspoň vyčistí hlavu.“

„Ach tak.“ Vydá se ke dveřím a tváří se skoro staropanensky. Nevěřím jí to. Ostatně, těžko můžu, mezi upíry se drby šíří stejně rychle jako jinde a Agnes zdaleka není panna.

„Uvítala bych, Kayi, kdyby sis šel lehnout do své postele,“ obrátí se k nám.

„Kde spal můj otec, když tu byl?“ zeptám se bez přechodu a zlomyslně sleduju, jak Agnieszka zatíná zuby. Také vstanu z postele.

„Víš, Agnes,“ přejdu pomalu až k ní, „velmi si cením tvé pomoci a chci se jen ujistit, že se na tobě má rodina nijak neprovinila.“

„Dobrou noc,“ popřeje mi chladným tónem dobře vychované dámy a je pryč. Kay se chechtá.

„Dyre ji ojel.“

„Dyre ojede každého,“ posadím se vedle něj na postel. „I tebe.“

Kay mi položí ruku na stehno. „Nemluv o tom teď, zrovna když se snažím koncentrovat, abych to dokončil.“

„Koncentruješ se, jo?“ popíchnu ho. Sedne si na postel a zaujme jogínskou pozici.

„Jasně,“ mrkne na mě. „Maximálně se koncentruju.“

Sednu si tedy proti němu a čekám. Ne příliš dlouho.

16.

Agnieszka spí, Kay spí (ne ve své posteli), Maizen spí, jen já jsem o klidný spánek připravena. Den si mě najde i v zatemněné místnosti. Zívnu a vylezu z postele s myšlenkou, že bych dnešní den neměla promrhat. Promluvím si aspoň s hospodyní, rozhodnu se. S hospodyní a s popálenou nešťastnicí Ladou dole ve sklepě. V koupelně se ušklíbnu nad potrhaným břechťanem. Ranní hrátky ve vaně nepřežil.

Když mrzutě hledám kartáček na zuby, padne mi pohled na telefon. Už nějak dlouho nezvoní. Chudák Bér se prohání v kožiše někde v Tuchole a čeká. Doma se stará Darek a... vyjdu na chodbu a zamířím dolů. Budu volat, ale až po snídani.

Tu mi hospodyně opět servíruje na míšeňském porcelánu. Přisune mi k ruce konvičku.

„Kdybyste chtěla něco jiného, stačí říct. Paní mi nakázala, abych splnila všechna vaše přání.“

Zahledím se do její šedé, prázdné tváře a usoudím, že pracovat pro Agnes není žádné terno.

„Pro začátek mi postačí, když mi řekneš, co tu dělal můj otec.“

Hospodyně vypadá, že čekala spíš stravovací požadavky, ale poslušně odpoví.

„Přijel si jen tak pohovořit, slečno Kristino.“

„A Agnieszka?“

„Milospaní si nebyla jistá, jestli dokážeme tak vzácnou návštěvu náležitě přijmout.“

Odmyslím si eufemismy a usoudím, že Agnes byla strachy posraná až za ušima.

„Ale dopadlo to dobře, ne?“ usměju se na ni.

„Pan Dyre byl velmi spokojený. Neposluhovala jsem jim přirozeně pořád, ale...“

Jasně že ne pořád, zašklebím se. Občas se Agnes nechala odvléci do svého budoáru a hrála s Dyrem paci paci. Musím se přiznat, že je pro mě přijatelnější Gothelin přístup.

„Takže tu k ničemu mimořádnému nedošlo?“

Hospodyně stáhne rty. Ráda by se s něčím svěřila, ale strach z upírky jí v tom brání.

„Porvali se, že?“ zkusím to, co mi připadá nejpravděpodobnější.

„To ne,“ zděsí se hospodyně. „Moje paní by se nikdy...“

No, mám na to jiný názor, ale nevnuču ji ho.

„Tak co?“

„Pan Dyre mou paní zbil.“

Tak tohle je nejpravděpodobnější ze všeho. Trochu otci závidím, docela ráda bych Agnes taky zmlátila, ale to by nebylo taktické. Obzvlášť v noci mě to svádělo, přiznám si.

„Proč, to asi nevíš.“

Vrtí hlavou.

„Mohla bych se pokusit pomoci tvé paní, koneckonců, Dyre je můj otec.“

„Opravdu nevím, proč to udělal. Bylo to dole.“

Ale, tak žádný výbuch emocí. Zajímá mě to čím dál víc. Chci se ptát, ale hospodyně sebou trhne.

„Musím už jít.“

Jistě, Agnes toho moc nenaspí, možná už svou otrokyni volá k poslušnosti.

„I tak díky.“

Hospodyně se prkenně ukloní a odšustí. Takhle dopadne Záležák, pomyslí si chmurně a vytočím jeho číslo.

„To jste vy, Tino?“ Má nemocný hlas.

„Já. Je tenhle telefon čistej?“

„To není žádný telefon.“

Uchechtnu se. „Jak to jde?“

„Jde to pomalu. Na Bérův případ poslali inspekci, právě proto, že to jde pomalu. Státní zástupce mě tlačí, ale já teď nemám žádný svědky, nemám prakticky nic.“

„To je dobře, stačí, když to odloží.“

„Těžko, pak by Konráda stejně nejspíš přeřadili.“

„Na tom mi nezáleží.“

„A jemu?“

Co mu mám odpovědět? Že po čase už je našinci spousta věcí lhotejná? Že jiné věci nejspíš Konráda tíží víc? Že i gestapo je chleba?

„Nevím,“ zvolím pravdivou odpověď. „S tím už se bude muset vyrovnat sám. Honí to někdo?“ Tohle mě zajímá nejvíc.

„Možná někdo seshora.“

„Co ta Armorika?“

„To jde pod koberec od začátku.“

„Nechci slyšet oficiální verzi,“ upozorním ho.

„No, trochu to rozvířilo hladinu, ale vyšetřovateli bylo doporučeno, ať to odloží jako nešťastnou náhodu.“

„Nešťastnou náhodu, při které pár lidí koupilo kulku?“

„Nemluví se o tom.“

„A tak.“

„Jo, chtějí vydat na Béra mezinárodní zatykač.“

„Ať vydají, to už je jedno. Jde mi o stažení toho obvinění. Kde ho honí, to není podstatné.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbí. Pak hlasitě polkne. „Přijedete brzo?“ Feťák na dojezdu.

„Nevím, proč?“

Znovu polkne. „Pan Timotej říkal, že k němu nemám chodit.“

Chápu ten problém, Záležák nařiká, protože z něj nikdo nepije.

„To je rozumný, ne? Zbytečně byste upoutávali pozornost.“

„Myslel jsem, že potřebujete...“ Zní to žalostně.

„Ne, většina z nás není na pití ze živých nijak závislá. Je to nepraktický, a navíc... měl by ses dát dohromady. Mluvíš jako feťák,“ vmetu mu tvrdě.

„Trochu se tak cítím,“ připustí. „Je to normální?“

„Jak kdy.“

„Srovnej se,“ vložím do hlasu tolik naléhavosti, kolik jen dokážu.

„Když se sesypeš, nebudeš k ničemu.“

„Budu se snažit.“

Jeho hlas zní uboze, ale se soucitem to nepřeháním. Není k ničemu.

„To předpokládám. Kdyby něco...“

„Ozvu se.“

„Hodnej kluk.“ Před očima mám bezvýraznou tvář hospodyně. Ráda bych ho varovala, ale vím, že neporozumí. „Hlídej si zadek,“ doporučím mu místo rozloučení. Na odpověď už nečekám.

Agnieszčina usedlost je idylická, ale mně jde na nervy. Všechno je tu příliš dokonalé a já mám pocit, že stačí kopnout do země a vyvalí se kostry. Rozhlížím se po kamionu, ale už tu není. S ním zmizeli i muži s rozervanými hrdly. Agnes se vyzná. Cvičně se snažím odhadnout, kolik platí těm, kteří jí umožňují držet si tak rozsáhlý dvůr. Už se ani nedivím, že vlezla Dyremu do postele bez ohledu na jeho zřejmě ne zrovna salonní způsoby. Staletí zůstat na jednom místě, to vyžaduje diplomatický um i dobrý žaludek. Milá Agnieszka v korektním kostýmku ví, kdy držet hubu a obecně držet, jde s větrem a přežije všechno. Skoro všechno. Sednu si do bílé zahradní houpačky, stáhnou nohy pod sebe a strnule se dívám před sebe. Skoro všechno, ale teď si zadala s Bogdanem a Laský oprávněně pochybuje o její loajalitě. Kousnu se do palce. Už chápu, proč tu Dyre byl. K tomuhle mě opravdu nepotřebuje.

* * *

Ve sklepe je chládek, hospodyně úslužně otevírá jedny dveře za druhými, až u těch posledních se ukloní a podá mi klíče. Dál nechce a ani se jí nedivím. Příležitostně bych se mohla Agnieszky zeptat, co se stalo se všemi těmi hospodyněmi, které se tu za ta léta vystřídalý. Ale spíš ne, začínám být moc sentimentální.

Sentimentálně si připadám, i když kopancem vzbudím spící Ladu. Vyskočí a vyděšeně se na mě dívá.

„Potřebuju pár odpovědí, děvče, a když budeš hodná, možná se za tebe přimluvím.“

Nahrbí se. Tohle na upírech nesnáším, bezpáteřná sebranka, když přijde na lámání chleba. Usměje se podlézavě. Popáleniny už se jí trochu zatahly a její tvářnost pohledné blondýnky je tak zřetelnější.

„Paní...“

Podepřu si bradu dlaní.

„Setkala ses s mým otcem?“

Vyvalí na mě oči.

„S vaším otcem?“

„Dyrem,“ upřesním. Pravda, asi si nejsme příliš podobní.

Dívá se na mě a otrocká poslušnost v jejích očích se násobí.

„Setkala jsem se s panem Dyrem.“

„A dál?“

„Paní Agnieszka řekla, že mu mám ve všem vyhovět.“ Zarazí se.

„Nezajímá mě, jestli tě píchá,“ netrpělivě pohodím hlavou.

„Potřebuju vědět, co tu chtěl.“

„To nevím,“ polkne. Zamyšleně ji pozoruju. Je tak pitomá, že by si před ní nemusel dávat pozor dokonce ani můj paranoidní otec.

„Mluvil o Laském?“ Musí se na ni pomalu.

„O panu Laském mluvil.“

„A co říkal?“

Poctivě se snaží. „Že neumí udržet kázeň.“

Hlavně že Dyre ji udržet umí, napadne mě a uvědomím si, že chci pryč. Pryč z tohoto upjatého domu s krajkovými dečkami, pryč z Polska, pryč od cizích starostí.

„A dál?“ pobídnu ji, jen tak, aby se neřeklo.

Blondýnka popotáhne nosem. „Také říkal, že až sem přijedete...“

„Cože?“

„Říkal, že až se tu objeví jeho dcera, pochopíme, že jeho požadavek je oprávněný.“

„Jakej požadavek, kurva?“ vyjeknu.

„Nevím,“ zakňourá provinile. „To asi řekl jen paní.“

* * *

Zdaleka ještě není noc, ale přesto Kaye nemilosrdně vzbudím.

„Ještě je světlo, liebchen,“ zívá.

„Dyre.“

V mžiku je na nohách.

„Kde je?“

„Teď tu není. Ale věděl, že sem přijedu.“

„Bouda?“ Kay na sebe hází oblečení. Myslím, že nahoty si s mým otcem užil až dost.

„Nevím, ale každopádně to smrdí. Jakmile se setmí, padáme pryč.“

Přikývne. „Co s tím klukem?“ zeptá se pak.

„S Maizenem? Bereme ho s sebou, co jinýho.“

Podívá se na mě skepticky.

„Hele, Tino, a napadlo tě, kam dáme Béra, až se s ním sejdem?“

Zaraženě k němu zvednu oči.

„A kurva.“

* * *

Stmívá se a Agnieszka podává snídani. Maizen sedí u stolu jako debutantka, lokty drží u těla a decentně usrkává krev. Možná ho Agnes sjela, ještě než jsme přišli dolů.

Kay mi odsune židli, jako by se chtěl pochlubit vzorným vychováním. Zašklebím se na něj a vzápětí i na Agnieszku.

„Pojedeme,“ oznámím jí. „Jsem ti nesmírně zavázaná za pomoc, ale musíme dál.“

Upjatě se usměje.

„Brzy by měl dorazit Bogdan.“

Tak Bogdan. Ráda je uvidím spolu, už proto, že mě zajímá, jaký je jejich vztah doopravdy.

„Mluvila jsem s Ladou,“ nadhodím a napiju se králičí krve. Agnes bezděčně vycení zuby.

„Co říkala ta...“

Najdu pohledem Agnieszčiny oči.

„Že o mně Dyre mluvil.“ Vstanu, natáhnu ruku a dotknu se její tváře. „Nesmíš mu to tolik žrát, má milá. Blufuje.“

Agnieszka sebou trhne a já teprve teď vidím, jak moc se bojí.

„Lžeš.“

„Ne. Dyre zdaleka není tak při síle jako předtím. Neochrání tě.“

„Lžeš,“ opakuje znovu upírka. Hlas se jí hystericky láme. Maizen položí hrnek na stůl a překvapeně na ni civí. Kay se zhoupne na židli.

„Jestli to nezvládne Bogdan, jsi v tom sama,“ usměju se na ni. Ted' blufuju já. Potřebuju vědět, jestli je Dyre ten, kdo rozdmýchal válku v Polsku. Tohle není tvoje země, řve na mě hlas zdravého rozumu. Není, ale Dyre je můj otec a minimálně on na to nezapomíná.

„Laský tě dostane,“ pokračuju. „Je starší než ty a má víc kuráže. A Fryderyka,“ dodám zlomyslně a znovu si sednu. Možná že to ted' nebude možné, ale docela ráda bych mluvila s Laským. Možná by se tvářil stejně jako ted' Agnieszka.

„Počkáme na Bogdana,“ vypraví ze sebe Agnes a já s Kayem začneme spokojeně stolovat. Ustrknu krve a spokojeně se usměju. Nezmlátila jsem ji, ale jako pomsta za noční vyrušení mi tahle scéna stačí.

* * *

Hovor vážne a Agnieszčina nervozita se stupňuje, jak roste Bogdanovo zpoždění. Zívnu. Průtahy se mi nehodí, už jsme měli být pryč. Pak v mé kapse zabrnkají první tóny Cry for Love, a když vytáhnu telefon z kapsy, vidím, že je to Darek.

„Čau, kotě.“

„Jsi v pořádku, Tino?“

„Jo. Co u vás?“

Zdá se, že se mu do toho moc nechce.

„Byl tu Záležák. Říkal, že na Béra vyplavala ještě nějaká korupce.“

Nevzruší mě to. Dokud nezjistíme, odkud vítr fouká, bude se objevovat pořád něco. Nedělám si o Bérovi iluze, i kdyby ho obžalovali jenom z toho, co opravdu udělal, z kriminálu nevyleze. Ve světle toho je vlastně úsměvné, že někdo považoval za nutné namočit ho do vraždy.

„A?“

„Zdá se mu, že to nedokáže usměrnit.“

„Nemusí.“

„Dneska tu byl dvakrát.“

„To je idiot.“

„Prosil Timoteje, aby...“

Odfrknu si. Smůla, když vaše pátá kolona zmagoří.

„Co Timo?“

„Je nasranej.“

„To chápu. Pil z něj?“

„Hm...“ Darek mluví sklesle. „Vrátíš se brzo?“

„Hned jak to půjde. Co ta bloncka?“

„No, není to bloncka, odrůstá jí to,“ zasměje se chraptivě. „A trochu mě balí.“

„Tak si užívej,“ poradím mu a obrátím se ve směru podezřelých zvuků, linoucích se od vstupní brány. Venku se to rve, dojde mi.

„Ještě se ozvu,“ šteknu do telefonu a končím hovor. „Kayi,“ hledám upíra očima, ale ten pobídku nepotřebuje. Je u vstupních dveří dřív než já.

Bogdana poznám hned, ti dva, co na něm visí, mi moc povědomí nejsou. Ne že by to bylo podstatné, pomyslím si, když vidím Kaye. Ze speciální pochvy vytáhne nůž ze slitiny stříbra a vrazí ho pod žebra jednomu z útočníků. Ten se s jekotem zhrouť k zemi a Kay mu, čistě preventivně, zlomí obě stehenní kosti. Snad aby mu neutekl. Druhý couvne, nadechne se... Smetu ho já, vlastně docela tiše. Křičet se dá i tiše, někdy. Potrhaný Bogdan se rozhlédne kolem.

„Psiakrew,“ zakleje. „Witaj, Kristina.“

Nezměnil se příliš za tu dobu, co jsem ho neviděla, jen má teď příšerný, gelem ztužený účes.

„Přijde ještě někdo?“ zeptám se s pohledem upřeným na svíjejícího se upíra u Kayových nohou.

„Už jen naši, doufám,“ Bogdan si prohlíží Kaye. Nakrčím nos.

„Kayi, to je Bogdan, předpokládám, že se neznáte.“

Kay stiskne Bogdanovi ruku a obdaří ho pohledem, který je vlastní všem zabijákům.

„Tihle tví nejsou?“ kopne do sténajícího muže.

„Ne, to patří Fryderykovi.“ Falešná struna úzkosti bzučí v Bogdanově hlase. Slyším ji já a nepochybně ji slyší i Kay. Blaží ho. Střelím po něm pohledem. Jo, blaží.

„Co s nima?“ To už jsou s námi i Agnieszka a Maizen.

„Dolů,“ kývnu na hostitelku. „Lada tam aspoň bude mít kamarády.“

„Lada je dole?“ Bogdan se zdá být trochu mimo téma.

„Jo,“ Kay zvedne muže ze země a zkoumavě si ho prohlíží. „Tvoje holka?“

Polák se sehne pro druhého z útočníků. Ten, kterého srazil křik, má tvář plnou krve a je v bezvědomí. Když vezmu v úvahu stav jeho lebky, nejspíš ještě pěkně dlouho v bezvědomí zůstane.

* * *

„Chcete odjet?“ Agnes je na pokraji hysterie. „Odjet?“

Možná jsem to s tím strašením trochu přehnala.

„Bogdane, řekni něco.“

Bogdan pokrčí rameny. „Doprovodím Tinu do Tucholy a potom se vrátím.“

„A co já?“ Agnieszka už nevypadá jako distingovaná dáma, úzké rty obnažují zuby jako malé dýky.

„Na tebe Laský nezaútočí.“ Bogdan na mě mrká, zdá se, že Agnes jde na nervy i jemu.

„Mám tu samé udavače.“

„Jen ve sklepě,“ usadím ji.

„Jestli chcete, zůstanu tu s váma,“ nabídne se jí překvapivě Maizen. Podezírám ho, že prostě nechce jet s Kayem, nebo si možná pod střechou upírské usedlosti připadá bezpečnější.

„Díky, chlapče, ale...“

„Jedem,“ zvednu se od stolu. Bogdan se ošije.

„Ten mercedes venku je váš?“

„Jo,“ Kay si hraje s urban darterem a Agnieszka nervozně sleduje jeho ruce.

„Do Tucholy se sport'ák moc nehodí.“

„Nenechám ho tu.“

Jinou odpověď jsem nečekala.

„Tak si holt orveš podvozek,“ plácnu ho po rameni a zamířím ke dveřím.

„Tvůj otec je čestný muž,“ zakvílí Agnes.

„Její otec je křivej podrazák,“ obejmeme mě Kay kolem ramen. „a dcerunka, ta je po něm.“

17.

Reflektory Bogdanova jeepu vyřezávají z noční tmy segment krajiny. Jedeme za ním a já uvažuji o tom, jestli bylo rozumné nechat Maizena s Agnieszkou.

„Máš tu rukojmí,“ řekla jsem jí, ještě než jsem nasedla do auta. Ano, má tam rukojmí, ale je otázka, nakolik jsou ti dva cenní. Tak cenní, aby zastavili Laského, nejsou skoro určitě.

„Timo bude nasranej,“ obrátím se ke Kayovi, který si pohvizduje mezi zuby.

„Liebchen, nevešel se sem. Navíc je to levičáckej zmetek.“

„Kayi...“

„Z autobusu...“

„Ze squatu. Co máš proti děckám?“

„Stříbrnýho krmiče. Liebchen, že se kvůli němu nebudeme hádat?“

„Ručím za něj Timotejovi,“ upozorním ho.

„No však je v bezpečí u babičky v kuchyni.“

Zasměju se, skoro proti své vůli.

„Řeknu tvý matce, že zacházíš příliš daleko,“ upozorním ho.

„Pokud ti příštích padesát let nebudu chybět...“

Auto ostře різne zatačku a kolo zapadne do díry.

„To byla první, Kayi,“ zašklebím se na něj. „Obávám se, že k Tuchole vede tankodrom.“

* * *

Jsme v lese a silnice už prakticky neexistuje, jen úvoz. Kay nadává, což by nevadilo, ale hrozí, že se už autem dál nedostaneme.

Prozvoním Bogdana.

„Musíme to už odstavit,“ upozorním ho.

„Půl kilometru, kochanie.“

„Zhorší se ta cesta ještě?“ děsí se Kay.

„No,“ zdá se, že Bogdan se snaží formulovat odpověď diplomaticky, „ne o moc.“

Kořen narazí do podlahy.

„Kurva,“ kleje můj spolucestující.

„Kayi, sem je i jednička rychlá,“ ponoukám ho. Suneme se lesem až na jakousi paseku.

Bogdan zastaví a Kay s úlevou zaparkuje vedle něj. Otevřu dveře a vykloním se ven.

„Dál už to autem nejde.“

„Měli jsme vzít krosku,“ zavrčím mrzutě a vylezu z auta. Kay taky vystoupil a tahá ven samopaly.

„Na co to má?“ šeptne Bogdan.

„Tak, má to rád,“ uklidním ho a vytáhnu telefon.

„Je tu blbej signál,“ upozorní mě Bogdan. Pozdě. Není tu vůbec žádný signál.

„Tak jdem?“

S povzdychem si Kaye prohlédnu. Vypadá jak ze Specnaz.

„Jdem. Bogdane, kterým směrem je Cekcyn?“

Vytáhne GPSku a ukáže rukou do lesa.

„Tam?“

S povzdechem si vezmu z auta brašnu a zkontroluju boty. Do martensek mě nikdo nedostane.

* * *

Mohla by to být docela romantická procházka s dvěma chlapama při měsíčku, pomyslím si. Bogdan si to možná myslí taky.

„Vzpomínáš, jak jsme tu tenkrát lovili?“

„Jo.“

Po pravdě, vzpomínám si hlavně na jakousi plavovlasou šmudlu, kterou jsme tu chytili.

„Hele, co se tenkrát stalo s tou holkou?“

„S jakou holkou?“

„S tou odsud.“

„Spálili ji i s chalupou.“

„Co?“

„Byla pokousaná, ne?“

Ohrmu rty. „To jsme ji rovnou mohli zabít my.“

„To mohli,“ vloží se do hovoru Kay. „A pusťte z hlavy sladký vzpomínky, někdo je za náma.“

Dalo se to čekat. Po ploužení se s bílým sportákem po lese se to dalo čekat. Je tu dost klidu a místa na upírskou válku, pomyslím si, jenže mě nezajímá. Není to můj boj.

Bogdan zneklidněl.

„Ty je slyšíš?“

„Slyším jejich krev,“ Kay si upraví na zádech saigu a Bogdan vytáhne přerostlý revolver „Mateba Unica?“ zašklebí se můj druh. „Marná věc, doufám, že máš aspoň nabito slitinou.“

Já samopal nechci, vystačím si s devítkou a s křikem. Zaposlouchám se.

„Jsou to hlavně lidi,“ konstatuju překvapeně.

„Fryderyk je opatrný,“ přehodí Kay zásobník.

„Můžou mít nabito stříbrem,“ upozorní nás Bogdan. „Ultrafialové lampy...“

Pomalu k němu obrátím hlavu. „To mě moc nezajímá.“

Kay si natáhne rukavice. Kuklu má na hlavě srolovanou jako čepici. Bogdan ve svém olejáči se na něj závistivě dívá.

„Zavolej armádu, Bogdane,“ pobídnu ho. „Nebo spoléháš na nás dva?“

„Není tu signál,“ zachraptí.

„A nikdo neví, že jsi tady?“ zeptám se nevěřícně.

„To jo, ale...“ Bojí se.

„Tak na rovinu,“ vyzvu ho. „O co jde? Žádnou armádu nemáš, nebo jsi něco posral, nebo...“

„Posrala se Agnieszka,“ přizná mrzutě. „Čekal jsem větší podporu.“

„Takovou, jakou má Fryderyk od Laského?“

Kývne a rozhlédne se. Kousnu se do rtu. Agnieszka vyměkla, protože jsem ji postrašila já. V Polsku jsem jako slepá, nevím, která

nit kam vede, a zdatně je šmodrchám. Znova vydoluju telefon z kapsy. Nic.

„Bez starosti, o vás nejde.“ Bogdan křečovitě svírá zbraň. „Rozhodně ne o tebe, Tino. Tvůj otec...“

„Moc tady posloucháte plky mého otce,“ odseknu. „Agnes a Laský jsou v sobě kvůli němu. O co jim jde? O to, aby měli šéfa šéfů? Léta tu byl klid.“

„Ozbrojené příměří.“

„No dobře...“

Mezi stromy se mihne stín. Člověk. Kay se usměje, těší se. Bogdan po mně šlehne pohledem. Nemusí se ptát, vím, že má starost, nakolik k němu bude Kay loajální.

„Kay je lovec,“ nadzvednu obočí. „Ty se starej, aby se tady objevili vaši.“

* * *

Kay je lovec, přiznám si znova, když se tisknu ke stromu a natahuju tříšícovku. Občas štěkne výstřel a padne mrtvý. Bogdan nestřílí, týrá svůj mobil. Ani já nestřílím, nechávám řídit Kaye. Zaslouží si to, potřebuje to. Představuju si ho zaživa, jak se s lukem prodírá lesem. Otcovrah. Vlastně je mi blízký, stačilo málo a byla jsem taky. Stačilo, abych měla smrtelného otce.

„Liebchen,“ ozve se najednou vedle mě.

„Copak?“

„Postrílíme je a jdeme dál?“

„Jo,“ brouknu.

„Jsi připravená?“

„Hm.“

„Ten Polák je připravenej?“

Pohledem vyhledám Bogdana, který honí tlačítka na klávesnici telefonu.

„Ten asi ne.“

„Serem na něj?“

Usměju se a Kay odpočítává na prstech. Pak se odlepím od stromu.

Slyším Kayovu brokovnici a sama dostanu dva chlápky. Svým způsobem se to podobá houbaření. Jeden mi posvítí ultrafialovou lampou do obličeje. Blbec. Koupil ji do hlavy.

„Ty lampy maj,“ křiknu směrem, kde tuším spolubojovníky, a klušu dál. Nad hlavou mi hvízdne kulka, těsně nad hlavou. Sehnu se a pod vývratem ulovím dalšího. Do spánku, to je čistá práce. Nakonec mě to stejně chytlo, jako vždycky. Dravec v lese, tomu našinec propadne. Tiše se plížím lesem a pak ji uvidím. Holku. Upířskou holku. Slyším její krev, tlukoucí jinak než krev smrtelníků. Pomalu zvednu pistoli. Mám nabito stříbrem, kotě, trochu to štípne, usměju se a mlasknu. Obrátí se a dostane ji do hrudi.

„Mlč, kotě.“

Tmavovláska leží ve vlhkém mechu a zajíká se vlastní krví. Mlčet je těžké, stříbrná kulka se zřejmě zachytila za žebro.

„Kim jestesz, cholera?“ Měkká polština zní z jejích úst obzvlášť roztomile.

„Salo, kotě. To budeš znát.“

Tuhne mi v rukou, páchne strachem, ne, ne, voní strachem. Neudržím se. Když obnažím špičáky a skloním se k ní, začne řvát, ale křičí jen chvíli.

„Nie ruszać się!“

Napila jsem se dost, takže mě ani nenapadne se hýbat. Vypálím po odvážném dobrovolníkovi, aniž bych odtrhla rty od jejího krku. Chroptí a v zoufalém záchvatu loajality navíc do mé přesnídávky nasype zásobník. Dobrá, trochu jsem ji zvedla. Lidi si nikdy ničeho nevšimnou.

„Tino...“ je to Kay. Dívka v mém objetí se zmítá.

„Tady jsem,“ ozvu se mrzutě.

„Je všechno...“ zmlkne a zastaví se nad námi. „Kdo to je?“

„Nevím,“ pokouším si utřít pusou. „Ona se představí sama.“

Nepředstavila se. Syčí a brečí přesto, že ji Kay profackoval. Zdá se, že od čtrnáctého století nenašel lepší způsob, jak komunikovat s

plačící ženou. Pomyslím na jeho manželky a kývnu na Bogdana, který se vynořil z houští.

„Znáš ji?“

Prohrábne si nagelovanou, dozadu sčesanou kštici.

„Bingo, Tino,“ věnuje mi svůj nejlepší seladonský úsměv. „Tohle je Lydia.“

Rukojmí se vždycky hodí, jenže nesmí být takhle hysterické. Jdeme k Cekcynu a Lydia nepřetržitě pláče. Mobil a zbraň jsme jí sebrali, takže jí zřejmě bédování připadá jako nejlepší zábava. Chvillemi se modlí, což působí poněkud zvláště vzhledem k tomu, že se snaží nebrat jméno boží nadarmo. Prohlédnu si ji a mrknu na Kaye. Tahle buchta je ten typ, který se zhroutl při polití svěcenou vodou. Holt, kdo s čím zachází...

* * *

Bogdan se konečně dovolal. Slyším, jak se hádá s Agnieszkou, a odhaduju, jak moc je na ní jeho rebelie závislá. Doufám, že ne výhradně, nebo to Bogdan hrozně schytá. Lydia je jeho jediný, byť fňukající trumf.

„Umřu.“

Kay s ní praští o zem.

„Zmlkni. Mrtvá už pár set let jsi, tak sis mohla zvyknout.“

Změní taktiku. „Bolí to.“

Kayova ruka zajede ke kapse.

„Chceš vědět, co opravdu bolí?“

Skoro čekám, že zas vytáhne uměláka, ale je to nůž se stříbrnou čepelí. Přiloží ho Lydii ke tváři a ta zaječí. V duchu odpouštím Gothel všechno, čím mě kdy naštvála. Lépe snáším neječící upírky.

„Ještě jednou vyjekneš, má milá, a vyříznu ti jazyk,“ šeptá Kay Lydii milostně a jen tak mimochodem jí uřízne vlasy. Lydii po tvářích stékají slzy jako hrachy.

„Kayi,“ poklepu mu na rameno. Mrkne na mě. Nějak se do těch středověkých mravů vpravil.

„Seber ji a jdem,“ kývám na něj.

„Bestie,“ zasténá Lydia.

„Drž hubu, děvče,“ napomene ji Kay a přehodí si ji přes rameno, „nebo půjdeš po svejch.“

„Tak jak?“

Bogdan šlape vedle mě.

„Radši bych tu s tebou byl za jiných okolností.“

Očima ukážu na Kaye. „I jiný okolnosti by byly nepříznivé.“

„Žárlí na tebe?“ podiví se.

„Na mě a na Gothel,“ naše kroky tlumí mech a lesem zní jen Lydiino sténání.

„Tino, potřebuju vás.“

„Stalo se něco?“

Kývne. „Fryderyk poslal komando do bytů mých lidí. Telefony jsou hluché. Jestli je přes den vytáhli na slunce...“

Nevěřicně se na něj zadívám. „Poslal otroky?“

„Jo, tolik upírů nemá. Dělá s místními.“

„A Laský o tom ví?“

„Nejspíš.“

„Neví,“ rezolutně potřesu hlavou.

„To hádáš.“

„Hádám dobře. Dyre... no, to je jedno. Nikdo by nepošťval lidi proti upírům, můžou se urvat, můžou to zopakovat, můžou to někomu říct. Je to riziko.“

„Laský nechce přijít o křeslo.“

„Nepřichází o ně, Agnes by do přímého střetu nešla.“

„A tvůj otec?“ zeptá se opatrně Bogdan.

„Můj otec jen seje vítr,“ odseknu zachmuřeně.

* * *

„Co budeme dělat, až začne svítat?“ chce vědět Kay. Svázaná Lydia už rezignovala a apaticky mu visí přes rameno.

„Je tu jedna rybářská chata,“ Bogdan očima trochu nápadně ukazuje na Lydii.

„Skvěle,“ Kay shodí upírku na zem a zapraská klouby. „Jedna rybářská chata a parta poblázněnejch živáků. Těším se, opravdu.“

Spustím unaveně víčka. „Mně je to jedno. Křičet ve dne, nebo v noci...“

Lydia sebou trhne, nejspíš ještě nezapomněla na mou svačinu.

„Zrůdo,“ vykřikne teatrálně a Kay ji nakopne.

„Tak kde je ta chata?“ zeptám se vyrovnaně, a když se Bogdan začne rozhlížet, pokrčím rameny.

„Já jdu k Cekcynu pro Béra.“

Nakonec se nechám umluvit. Ve vzduchu je cítit vlhkost, jezero je blízko.

„Kde je ta chata?“ zeptám se netrpělivě a vtom zaslechnu dušené zavrčení. Bér? Zvuk by odpovídal, ale znělo to, jako by ho tlumila tráva. Tráva...

„K zemi,“ křiknu. Upíři zareagují rychle a kulky nás minou.

„Vem si ji,“ strčí ke mně Kay přejícně Lydii a odkulí se. Je ve svém živlu.

Bogdan spíš ne. Tiskne se k zemi a syčí.

„Chuj jebany, ten Fryderyk.“

Lydia se uchichtne.

„Můžou nás tu držet do světla.“

Ted' se uchichtnu já. „To jim bude na hovno. Mimochodem, Lydie, nemá Fryderyk jinou?“

Upírka se mi zmítá v rukou.

„Sklapni,“ ječí.

„No, pokud tě tu nechá ugrilovat na sluníčku...“

Prásknou další výstřely a odpoví jim automatická brokovnice. Kus od nás někdo umírá. Tráva se vlní, pak se zvedne chlap se samopalem a... prostřelím mu hlavu ještě dřív, než to stihne Kay. Překvapeně sleduju, jak s křikem padá. Upír, podívím se. Stříbro mu v lebce dělá pořádnou paseku.

„Nestřílejte,“ ozve se z druhé strany a pak se tráva znovu pohne a zvedne se cosi obrovského. Medvěd. Bér.

„Máme tvýho medvěda, Salo,“ řve kdosi a já odhaduju, že je to Fryderyk osobně.

„Máme tvou děvku,“ křičím v odpověď a Kay se směje. Lydia a Bogdan mlčí, zřejmě se jim situace jeví mnohem vážnější než mně. Kay vyměňuje zásobník.

„Vem si toho chlapa a vypadněte, Salo. Tady nejde o vás a to, co se tu děje, není vaše věc.“ Kay přivře oči. Jasně že to není naše věc. Proč vlastně řešit cizí rvačky? Bogdan polkne. Když na výměnu kývnu, je s ním konec.

„Dobře,“ rozhodnu se. „Ty mi dáš medvěda, já tobě děvku a vezmu odsud i Bogdana. Pokud dojde k něčemu mimořádnému...“

„Nedojde k ničemu mimořádnému, mezi námi není žádný spor.“

S tím by se dalo i souhlasit, Fryderyka jsem neviděla sto let, možná víc, ale přesto dokončím větu.

„Jestli dojde k něčemu mimořádnému, máte na krku mě a Kaye.“

Fryderyk se zarazí. Není rád, že tu Kay je, a byl by blázen, kdyby tvrdil opak. Každý zná Kayův kšeft a Fryderyk ví, že je zatraceně nepříjemné být největší šelmou tam, kde loví on. A navíc je tu Dyre, pomyslím si, Dyre, který si potrpí na rodinnou čest a jistě dá přednost tomu odpravit svou dcerku osobně.

„Jak chceš, Salo. Vyměňme si je a můžete jít. A toho sraba, co leží vedle tebe, toho si vezte s sebou, můžete si s ním v Praze hrát.“

„Takže výměna?“ vstanu a držím před sebou Lydii jako štít.

„Výměna.“ Rozložitý Fryderyk se kryje za širokým Béroovým hřbetem.

„Padej,“ slyším za sebou. To Kay vstal a kryje Bogdanův ústup.

Už jsem u Béra tak blízko, že cítím pach medvědí srsti. Stisknu Lydii ramena tak pevně, až zaknučí.

„Pojď si pro svou dámu, Fryderyku,“ vyzvu upíra, který se pořád krčí za Bérem. „Sám jsi řekl, že mezi námi není spor. Chci tě prostě jen vidět, po těch letech.“

Váhá. Zašklebím se.

„To vás tu Dyre tak vyděsil?“

Konečně se odlepí od Béroových zad.

„Respektuju tvého otce, nic víc.“

Pohodím hlavou. Respektuju, jinak řečeno seru strachem, že tu zůstane, pomyslím si a odhaduju, čím na ně Dyre udělal takový dojem. Změřím si Fryderyka. Pamatuju si ho jako plavého pořeza s

růžovomodrýma očima. Zůstal takový, jen oči mu už vybledly do šeda a kolem úst má vrásky, které prozrazují, že často a rád mluví. Bogdan vedle něj působí jako uličník.

Postrčím před sebou Lydii.

„Tady ji máš. Ti, kdo byli s ní...“

Mávne rukou. „To je jen řezivo, materiál. Doufám, že si Kay příjemně zalovil.“

Zkřívím rty. Tak tohle Laský neví určitě. Je to šílené dokonce i v relativně rozlehlém Polsku, v Čechách by nám takové chování zlomilo vaz do měsíce.

„Snad zalovil,“ odpovím suše a kývnu na Béra. Zvířecí hlava se ke mně obrátí a měří si mě očima, které jediné nejsou úplně medvědí. Pustím Lydii a ta se vrhne k Fryderykovi. Postřehnu jeho pohyb a o krok ustoupím, u jejich přivítání být nemusím. Srazí ji pěstí.

„Táhni, čubko.“

Jeho vystoupení tím trochu ztratí lesk, ale to už se ke mně valí Bér.

„Bez podrazů,“ namířím na Fryderyka ukazovák, „nebo zjistíš, že dokážu být nepříjemnější než Dyre.“

Už se zase usmívá jako politik okresního formátu. „Tomu lze těžko věřit.“

„Dyre taky nevěřil, dokud jsem mu neprokousla krk.“

Vycením zuby tak, jak to dělám jen málokdy, předvedu špičáky, jak je znají jen ti, se kterými bojuju.

„Myslím, že bys mě nechtěl potkat za světla,“ nadhodím potom a vidím, jak se Fryderyk ošije.

„Všichni víme, že chodíš v slunci,“ pokrčí rameny.

Nadechnu se a křiknu, strom na okraji mýtiny padne jako zasažený vichřicí. Pak obrátím pohled k Fryderykovi.

„Mám hrůzu z nedorozumění,“ zavrčím na něj. „Tak abychom se jich vyvarovali.“

18.

Klušeme zpátky k autům, Bér pořád v medvědině, protože se nechci zdržovat jeho metamorfózou. Najednou se vztyčí a větří, pak trhne obrovskou hlavou směrem ke mně a rozběhne se do lesa.

„Co blbne?“ Kay a já s ním snadno držíme krok, Bogdan běží těsně za námi a ohlíží se. Nevěří, že by ho Fryderyk nechal jít jen tak. Medvěd se prodere houštím a pak se zastaví u jednoho ze stromů. Strnu taky. Ke kmeni je velmi důkladně přikurtovaná zmítající se postava. Upírka, odhaduju podle zoufalého pohledu, kterým kontroluje oblohu.

„Pohněte, chlapi.“

„Stelo,“ Bogdan procítěně objímá zachráněnou.

„Necicmej se s ní a dělej,“ pobízím ho k pohybu.

„Je tu ještě někdo?“ obrátím se k Stele, která, jen tak mimochodem, vypadá dost zřízená.

„Určitě,“ odpovídá s námahou. Bez cavyků jí ohrnu horní ret. Má povyrážené zuby, všechny zuby. Bogdan zkříví tvář.

„Ten parchant Fryderyk. Přivázel je tu v lese, aby shořeli jak potkani na roštu. Přivázel je tu, abych viděl to, co z nich zbylo, abych viděl... Ten chuj.“

Plácnu ho po zádech.

„Kolik jich tu může být?“

„Čtyři, pět? Nevím, kolik našich dostal, Tino, ale jak vidíš, nijak se s tím nepáral. Vyrázili Stele špičáky.“

„Dorostou, nebo si nechá dát implantáty,“ Kay si s odborným zájmem prohlíží paseku v dívčině puse. „Musíme k autu, bude svítat.“

„Vy musíte, já se jdu podívat po lese,“ nabiju znovu pistoli.

„Tino, co když je to past?“ V Bogdanovi zdárně klíčí paranoia.

„Jsou to tví lidi, ne mí...“

Mlčí, Kay taky.

„Vrátím se brzo,“ slíbím a rozběhnu se. Bér se vydá za mnou. Světlo je mu lhostejné.

* * *

Běžím k blížícímu se úsvitu a doufám, že se stihnou schovat do auta včas. O Kaye strach nemám, s tím, co má na sobě, by se k autu nejspíš nějak dostal. Stela a Bogdan ne. Přemýšlím o tom, že zdejší rvačka je nějak horší než ta naše. Možná mi to tak jen připadá, ale my jsme se vraždili, oni popravují. Otřesu se a Bér mi narazí do boku. Něco cítí. Já taky.

Vysoký muž s holou hlavou smrdí spáleninou. Když se podívám blíž, zjistím, že mu na pravačce chybí poslední články prstů u malíčku, prsteníku a ukazováku. Upálené, vycením zuby. Fryderyk mi definitivně přestane být sympatický.

„Jen se pojd' kouknout, kochanie, za chvíli tu zajdeš stejně jako já.“

„Nezajdu,“ odseknu suše a pokouším se rozvázat smyčku na ocelovém laně, „já ne, ale ty jo,“ přitisknu nakonec ke smyčce hlaveň a vystřelím.

„Kolik vás tu ještě je?“ zeptám se, když ho strkám od stromu. Mlčí.

„No tak.“

„Proč to chceš vědět?“

Obrátím oči v sloup. „Jsem Tina Salo, Dyreho dcera. Nehraju s Fryderykem, jestli myslíš tohle.“

Vážně přikývne.

„Jsou tu ještě nejmíň dva. Przemek a Zoe.“

Podívám se na mobil. Dva. Do východu slunce zbývá necelých dvacet minut.

„Bére, vem ho k autu.“

Upír se ke mně obrátí.

„Co?“

„K autu, za Bogdanem. Dlak ti ukáže cestu, sám bys kufroval a já...“

„Nestihneš to.“

„Já na slunci žiju.“

Zavrtí hlavou, ale pak se rozběhne za medvědem. Povzdychnu si. Bude mi chybět Bérův čich.

Čich mi chybí, ale k nalezení Zoe ho nepotřebuju. Slyším ji. Ječí. Ječí, i když k ní doběhnu, a z úst jí teče krev. Nejdřív odhaduju, že jí taky zvyráželi zuby, ale pak si všimnu, že jí na krku visí zbytky roubíku. Rozkousala ho. Řve nepřetržitě, dokud ji neomráčím pažbou. Nést ji bude snadnější.

Zoe není těžká, naopak, moc neváží a vypadá jako středoškolačka na prázdninách, ale nést ji přece jen zdržuje. Obalila jsem jí hlavu do své bundy a snažím se držet ve stínu, ale úsvit už je nepříjemně blízko. Tak blízko, že mi málem líže tvář. Čtvrtého uvidím současně se sluncem.

Je tichý jako hrob, ani se nedivím, že ho Kay s Bogdanem minuli. S upírkou přes rameno se k němu škrábu, paprsky světla si razí cestu mezi listovím, musím být opatrná, jinak zabiju i Zoe. Podívám se mu do tváře. Přitažené ocelové lano rozřízlo koutky úst, zčernalé rty odhalují zuby. Vidí mě, ale zdá se, že už rezignoval. Vytáhnu heklera a ukážu mu ho, pak ukážu na nebe. Spustí víčka, víc dělat nemůže. Zvednu ruku a probouzejícím se lesem prásknou výstřely, stříbrná kulka ho zasáhne doprostřed čela a druhá najde srdce. Pak se těla dotknou paprsky slunce. Hoří, ale spoutaný už nic necítí. Zvednu ze země probouzející se Zoe a zamířím do nízkého podrostu.

„Je den.“ V upírcině hlase zní panika.

„Jo. Drž si bundu na hlavě.“

„Shořím.“

„Hovno.“

„Kdo jsi?“

„Tina Salo, a nežvaň. Teď půjdeme po světle a je docela možný, že tě to bude pálit. Necukej se a drž, jasný?“

Ztuhne a já se snažím přeběhnout s ní pruh světla co nejrychleji. Bolestně syčí, ale žije. K autům je to podle mých odhadů už jen pár set metrů, když se z křoví vynoří párek holohlavých týpků. Spustím

Zoe na zem a ta se křečovitě choulí v mé bundě. Muži se ke mně blíží, brokovnice v rukou.

„Pohrajem si, kotku.“

„Tak jo,“ souhlasím a s překvapením si uvědomuju, že si nevšímli, kdo jsem. Asi u slavné výměny zajatců chyběli.

„Tak ty to máš ráda s upírama?“

Usměju se. „Vlastně jo,“ pomyslím na Kaye a čekám.

„S náma se ti to bude taky líbit.“ Jeden z batohu vytáhne dřevěný kolík. Zoe kňučí.

„Ale nejdřív rozbalíme tu druhou děvku...“

„Hm...“ usoudím, že jsme si užili legrace až dost. Zoe by mohla zpanikařit. Nadechnu se, obrátím hlavu k tomu, který kolem sebe máchá kolíkem, a zakřičím. Tlaková vlna mu legračně zdeformuje tvář, zrovna tak jeho druhovi. Víc se o ně nestarám, zvednu ze země upírku a vedu ji, se zabalenou hlavou jako slepce. Auta už jsou na dohled. Strnu. Kayův mercedes je přikrytý plachtou, kterou pořádkumilovný upír vozí v kufru. Z Bogdanova jeepu je vrak. Vymlácená okna, pomačkané plechy. No, jsem ráda, že jsem emko nechala v bezpečí garáže, ale Kay musí zuřit.

Zuří.

„Rozsekám ho na kusy a každéj zvlášť nechám spálit na slunci. Vrazím mu stříbrnej kůl do prdele a z koulí mu udělám špíz.“ Kay se zajíká. „Zabiju toho parchanta, Tino.“

Chápu ho. Skla by mu snad odpustil, ale rozřezané sedačky, ty neprojdou. Haubna je zprohýbaná.

„Co budem dělat?“ ozve se Bogdan. V kabině sportáku je nás šest. „Takhle neodjedem.“

„Seženeme auta,“ ozve se zvenčí Bér. Už se proměnil, ale teď má jiný problém. Šaty, které mu půjčil Kay, mu ani zdaleka nesedí. Přetéká z nich do všech stran.

„Není tu signál,“ běduje Bogdan.

„Zajdu někam, kde je,“ povzdychnu si a s úlevou vylezu z přečpaného auta. „A dávejte si majzla, může se tu potulovat spousta Fryderykovejch poskoků.“

„Já budu dávat pozor,“ zavřít Bér a zvedne samopal. „Pár bych jich oddělal docela rád.“

Prozvoním Agnieszku. Nezvedá to. Uvažuji, jestli už je taky někde přikurtovaná bez zubů, nebo jestli docela obyčejně spí ve svém neposkvrněném domě. Každopádně mi je k ničemu. Potřebuju dodávku, mikrobús, cokoli dost velkého pro sedm lidí, jinak musíme čekat na noc, a to je zatraceně dlouhá doba. Rozběhnu se k silnici. Štěstí je někdy třeba trochu pomoci.

* * *

Ani nevědí, proč se mnou jedou. Stopla jsem je na silnici, dodávka firmy, co vozí plastová okna. Je dokonalá.

„Je to ještě daleko?“ zeptá se chlápek v montérkách. Omámeně hledí na silnici.

„Ne, ale budu řídit,“ sáhnu po ruční brzdě. Je trochu moc mimo. Závozník se nevědomě usmívá, a to jsem si z nich jen lízla. Na palubce zvoní mobil.

„Neberte to,“ usmívám se do očí řidiče, který teď sedí na prostředním sedadle. Malátně vrtí hlavou. „Za chvíli tam budeme.“

První mě zahlédne Bér, zachmuřeně sedící kus od aut. Vystoupím.

„Jak to šlo?“

„Dobře,“ krátce po mně šlehne pohledem, „ale nebýt toho tvýho, byl by konec.“

„Přišli?“

„Jo, byli tu pokousaní. Čistěj kraj. Možná nejdou po tobě a po Kayovi, ale byl to podraz.“

„Na tom už teď nezáleží,“ mávnu rukou.

„To ne,“ ozve se Kay z pod plachy. „Stejně ho zabiju.“

Pokrčím rameny. „Vidíš, stejně ho zabije.“

Polák se vykolébá z dodávky. „Potřebujete nějak pomoci?“

Usmívám se na něj zuby, ale není teď ve stavu, aby si toho všiml.

„Díky, ne.“ Lifruju ho zpátky do auta a otvírám zadní dveře. Upíři dovnitř proklouznou pod plachtou, poslední Kay, který,

zabalený a v takřka černých brýlích, vyndává z auta poslední zbraně a bagáž. Pak mercedes zamkne a poplácá, jako by se loučil s mrtvým psem.

„Zabiju ho,“ utěší ještě své SL myšlenkou na pomstu a nastoupí.

„Konráde,“ kývnu a Bér zavře dveře dodávky.

„Můžeme jet,“ vyhoupnu se spokojeně k řemeslníkům a opatrně se otočím v korytě lesní cesty.

* * *

Připadám si trochu směšně, když se zase vracím k Agnieszce, ale nevím, kam jinam jet. Agnes má, koneckonců, aspoň pěknou mučírnu, když nic jiného. Dodávka se kolébá na rozbité silnici a já toužím po domově. Jako odpověď na moje nevyslovená přání mi v kapse zazvoní mobil.

„Tina...“

„Timo... Jak to tam jde?“

„No, válčíme. Kayovi rozbili auto.“

Sykne. „Zuří?“

„No jasně. Co, že nespíš?“

„Přiostrilo se to, Tino, tak domů nespíchej.“

„Do prdele, jak přiostrilo?“

„Obvinili i tebe...“

„Ale ne.“

„Ale jo. Z napomáhání trestnému činu a za účast na zločinném spiknutí.“

„Bezva. Co s tím budeme dělat?“

„Ranko a Záležák dělají, co můžou. Nevíme, kdo v tom má prsty.“

„Našinec? Dlak?“

„Nevím, Tino. Zůstaň v Polsku, nebo jed' někam jinam, ale...“

„Jasně. Doma mám zaracha.“

„Jak jsi na tom s penězi?“

Timotej mi občas připadá jako otec, který poslal dítě na pionýrský tábor. Usměju se. Nové vzpomínky překrývají staré a nakonec budu vzpomínat na sedmdesátá léta.

„Blokli mi účet?“ zděsím se.

„Předpokládám.“

„No tak mám ten ve Švédsku,“ otráveně si uvědomím, že mi nebude odcházet inkaso.

„Pošlu ti tam něco.“

Přidržuji si telefon ramenem a přemýšlím, jestli je za to v Polsku pokuta. Silniční kontrola by mě teď moc nepotěšila.

„Musím končit,“ hlásím mu sklesle. „Provoz houstne.“

„Nejen provoz, kotě. Je ti jasný, že teď můžou honit i tebe. Zvlášť když to někdo tlačí.“

„Kdo to tlačí?“

Timotej mlčí. Nejspíš taky neví.

„Musím zpátky,“ říkám mu. „Ještě pořád máte doma blončku?“

„Doma už ne,“ Timo má najednou chladný hlas upírského kápa. „Poslal jsem ji s Darkem a Topolským na venkov.“

„Ale,“ podívám se. Topolskému není ještě ani sto. „Nezakousne ji?“

Představený vydá zvuk, ze kterého by nezasvěcenému tuhla krev v žilách, já z něj jen vydedukuju, že zřejmě Břet'ovi Topolskému důkladně vyčinil.

„No dobře.“

„Tino, dávej tam na všechny pozor.“

Tohle je změna. Dřív chtěl, abych dávala pozor jen na sebe.

„Proč to?“ zeptám se ještě a odbočím na příjezdovou cestu Agnieszčina domu.

„Protože na Dyreho nikdo jiný nestačí, proto,“ odsekne Timo a zavěsí, ještě než stačím něco říct. Schovám telefon do kapsy. Dům je tichý, snad až příliš tichý.

„Možná bude lepší, když počkáte za plotem,“ řeknu řemeslníkům a ti poslušně vystoupí. Zajímalo by mě, jak jim bude, až se proberou.

* * *

Když přijedu k domu, je mi jasné, že bylo lepší řemeslníky vyhodit. Cítím tu krev, lidskou krev, zvětralou a sraženou. Vystoupím z auta a zabouchám na skříň.

„Všichni v pohodě?“

„Přidušení,“ zasípe zevnitř Kay. „Otevři.“

Pootevřu dveře, plachta se vlní a ven se hrne Bér.

„Nemám nic proti upírům, ale co je moc, to je moc...“

Zkřívím rty.

„Hned tak se jich nezbavíš. Mimochodem, taky tu cítíš krev?“

Podívá se na mě.

„To je tvoje práce, větrit krev. Stalo se tu něco?“

Kývnu. „Zabíjačka.“

Vztekle si přitáhne bundu, kterou má spíš jako bolerko.

„Tak pojďme najít čuníka,“ houkne na mě a valí se kupředu. Policajt, pohodím hlavou a jdu za ním.

Zámek na dveřích je vytržený.

„Nechtěli jít přes mříže,“ hodí Bér přes rameno a hrne se dál. Já se zastavím v hale. Pach krve sílí, vyběhnu po schodech a najdu ji tam ležet. Hospodyně má podříznuté hrdlo a opravdu trochu připomíná vykrveného pašíka. Vrazím si zakrvácený ukazovák do pusy. Je mrtvá dlouho, možná od noci, odhadnu. Tvář má zkřivenou a ruce se zaťatými prsty ztuhlé.

„Bére, tady to je...“

Nechala jsem nadšeného profesionála ohledávat mrtvou a prohlížím dům. Po útočnicích není nikde ani stopy, nevypadá to ani, že by něco hledali. Zakopnu o pokrčený koberec a prohlédnu si šlápoty, které na jeho světlém vlase někdo zanechal. Boty s vysokým vzorkem. Komando... Odfrknu si. Fryderyk je opravdu idiot.

„Je to tu čistý,“ zavolám nahoru.

„Tady taky,“ odpoví mi Konrád.

Stahuju závěsy v hale.

„Odvezu je sem.“

Konrád stojí na schodech. „Odvez a řekni Kayovi, ať s sebou vezme všechny kanony, ubránit tohle by bylo ztraceně těžký.“

„Pevnost je dole,“ upozorním ho a pak mi dojde, že nevím, jestli nám Agnieszčina tvrz vůbec otevře bránu.

„Ven,“ nacouvám až ke vchodu. „V hale je zataženo.“

Z dodávky vypočoduje plachta a za ní Kay v brýlích a kukle. Smích mi cuká koutky a zakuklenec varovně vrtí hlavou. Marně. Upíři ve dne jsou prostě legrační, pomyslím si, nasednu do dodávky, a když ji odevzdávám, usměju se na řemeslníky.

„Moc jste mi pomohli,“ cpu jim pět set euro a připadám si šlechetně. Nejspíš si nebudou nic pamatovat, ale já vyrovnala účet. Radostně klušu k domu a přemýšlím, jestli zdemolovaný Kayův mercedes zaplatí pojišťovna.

19.

Sedí uvnitř tak, jak už upíři sedávají, a tváří se vážně. Zoe se Stelou vypadají jako postavy z melodramatu, Bogdan s upírem s upálenými prsty zabrali křesla, jen Kay pobíhá kolem.

„Rozkopu mu koule,“ syčí.

„No dobře,“ rozhlédnu se po místnosti. „Mimochodem, Przemka jsem musela zastřelit. Svítalo.“

Stela vzlykne.

„Neshořel zaživa,“ poskytnu jí jedinou útěchu, kterou pro ni mám.

„I tak jsi udělala dost,“ zavrčí Kay. „Nemůžou čekat, že všechno poserou a pak se zjeví anděl spásy.“

Stela se rozpláče. Přidržím Kaye za rameno.

„Nech ji.“

„Takhle vždycky vřeštěla Gretchen,“ vzpomene si Kay na svou druhou ženu.

„To je ta, cos ji zabil?“

Nakrčí nos.

„Nesnáším to.“

Stela si utře oči. Zdá se, že zmínka o Gretchen přinesla ovoce.

„Milovala jsem ho,“ prohlásí a Kay si pohrdlivě odfrkne. Bogdan se zvedne, aby Stelu utěšil, ale já ho chytnu za rameno.

„Vybřečet se můžete potom, teď potřebujeme přimět Agnes, aby vylezla, pokud je tedy vůbec naživu.“

„To jo.“ Omluvně zamžourá na Stelu.

„Můžeš jí zavolat, zabouchat na ni, zapískat, cokoli, aby otevřela?“

Bogdan kývne.

„Jdu tam, vy tady počkejte, možná že...“

„Má tam Maizena,“ připomenu mu. „Alespoň doufám.“

Bogdan odešel škrabat na dveře a já se rozhlížím po jeho spřisahancích.

„Co děláte špatně?“ zeptám se zamlklého muže, který civí na obraz zavěšený na zdi.

„Špatně jsme tipli favorita?“ povytáhne obočí. „Možná. Možná jsme na výběr vůbec neměli. Nesnesu se s Fryderykem už roky a Agnieszka byla vždycky... No, věřil jsem jí.“

„Agnes byla vždycky tak trochu matrace. Gothel, jak ji nemusím, můžeš věřit, Jeleně, i když se chová jako zvěř, můžeš věřit, Agnieszce...“

Z chodby se přiřítí Bogdan. „Neotvívá.“

„Věřit nemůžeš,“ dokončím větu. „Můžeme rozbít dveře?“

Upír se na mě nenadšeně podívá. „Možná, ale kdyby se něco dělo, radši bych je měl v celku.“

Kay přikývne a já se protáhnu v zádech. „Zkusím to s ní sama.“

* * *

Dojdu ke dveřím, k prvním dveřím do spodního „krytu“, a zabuším na ně. Rány hluše znějí domem a odpovědí je mi jen ticho. Přitisknu ke dveřím ucho a zatnu zuby. Dole jsou živí, lépe řečeno nemrtví. Slyším jejich krev, líný upířský tep, který nezrychlí ani strach.

„Agnes,“ syčím do dveří, „otevři, nebo zavolám otce. Dneska už bylo dost mrtvých na to, aby měl zájem. A až Dyre přijde,“ olíznu si rty a na následující pasáži si dám záležet, „až přijde, půjčím mu stříbrný dildo. Užiješ si to, má milá, nebo... nebo otevři.“

Čekám dlouho, nejméně deset minut, a už začínám plánovat, že někoho angažuju na roli Dyreho, když se ozve skřípot odmykaného zámku. Není to Agnes, je to Maizen, bledý, zmačkaný a nevyspalý.

„Nemůžeme se už vrátit do Čech?“ zeptá se mě chraplavě.

„Ne,“ odseknu. „Co se tu dělo?“

Obezřetně vyhlíží ze dveří. „Kdo je v domě?“

„Bogdan a jeho lidi. Klidně vylez, je tam zataženo.“

S úlevou za sebou zavře dveře.

„Ta ženská je magor.“

„Kdo? Agnes?“

Uhodí pěstí do zdi. „No jasně. Leze tam dole po tý upírce, co ji má zavřenou v kleci.“

Stáhnou rty. Maizen se mi zdá hodně úzkoprsý na to, že žil ve squatu.

„No a co?“

„Obklíčili to tu nějaký lidi, hned ráno. Slyšel jsem je, všichni jsme je slyšeli, a ona...“

Dívám se na něj s rukama založenýma na hrudi.

„No prostě, řekla mi, ať jdu dolů, že brzo bude světlo. A tu ženskou, tu ficku...“ vypadá rozrušeně, „prostě ji nechala nahoře, i když věděla, že venku jsou chlapi s ganama, chápeš? Ona ji prosila a ta Agnes, prostě ji odkopla a šla se dolů cucat s tou blonckou.“

„Chápu to,“ přikývnu.

„Je tohle u upírů normální?“ Maizen skoro ječí.

„Ne. Nechal bys venku svýho psa, kdybys věděl, že ho tam zabijou?“ opáčím.

Rozhodí rukama.

„Je to divný.“

Vzbouří se ve mně jakýsi mateřský cit a vezmu ho kolem ramen.

„Mám žízeň,“ postěžuje si.

„Jen pojd’,“ postrčím ho do haly. „Pořád je tu ta podříznutá hospodyně.“

Z hospodyně se Maizen ovšem napít nechce a vezme zavděk ledovou krví z chladáku. To nepochopím. Kay dál děsí polské upírky a nepřestane, ani když mu poklepu na rameno.

„Kocoure?!“

„No co je?“

„Pojd’ se mnou za Agnes.“

Nadechne se, aby něco řekl, ale pak radši mlčí.

„Bodgane, ty nejdeš?“ obrátím oči ke své další oběti. Upír se nervozně ošije.

„Ale jo.“

Zoe zvedne hlavu a obrátí se k němu. „Nechceš nám něco říct? Tvrdils, že Agnieszka má všechno pod kontrolou.“

Odpovím dřív, než se Bogdan stačí vzpamatovat.

„Agnes hraje jen na sebe, nikdy to nebylo jinak, ne? Jestli to dál půjde šejdrem, klidně vás prodá Laskému. Když se dáte...”

„Má milá, byla bych ti zavázaná, kdybys o mně takhle nemluvila v mé nepřítomnosti.“

Agnieszka se za mnou objevila jako duch. Kousnu se do rtu a pak se k ní obrátím s křivým úsměvem.

„Není to pravda? Jsi velmi, velmi úspěšná žena. Tvrdá a pragmatická. Mimochodem, tvá hospodyně leží v patře. Má prakticky uříznutou hlavu.“

„Postarám se o pohřeb,“ odsekne Agnieszka. „Nemohla jsem ji vzít dolů. Nebylo jisté, jak dlouho tam budeme, a...”

Kay přestane obhlížet míšeňský porcelán a obrátí se k ní.

„A tak ses bála, že ji tam vypijete. To chápu. Tina, když s tím začne, taky neví, kdy přestat.“

„Co to meleš?“ ohradím se.

„Nezapomínej, že jsem spal u tebe v obýváku, když sis do ložnice vodila, eh, potravu.“

Výhružně zatnu pěst.

„Ještě si o tom promluvíme, ale to teď není na pořadu dne. Agnes, Bogdane, co míníte dělat?“

„Co míní oni, to nevím,“ skočí mi do řeči Kay, „ale já si půjčím auto a postarám se, aby Fryderyk pocítil stříbro i tam, kde ho to ani ve snu nenapadlo.“

„Kayi,“ Agnieszka se distingovaně děsí a o ostatní upíry přitom nezavadí ani pohledem. Nelíbí se mi to. Aspoň bezzubá Stela by si zasloužila trochu soucitu.

„Dobrá, Kay chce pomstít svou káru, kdo další se přidá?“

Všichni mlčí a mně začíná docházet, že na ně teprve teď dolehl šok z porážky. Jen Agnes není zničená, jistě. Najednou jí Dyreho hrubost přeju.

„Nikdo se nepřidá,“ Kay otáčí v prstech nožem a Zoe při každé rotaci mrkne. „Nikdo se nepřidá, je to na nás jako obvykle.“

Přikývnu. „Má někdo na Fryderyka číslo?“ zeptám se potom. „Promluví si s ním.“

„Zřejmě si o mně myslíš, že jsem idiot,“ Bogdan mi přistrčí k nosu telefon, abych si opsala Fryderykovo číslo.

„Jo, myslím,“ přisvědčím klidně. „Opravdu se ti Agnes zdála jako ideální parťák?“

Fryderyk nechává telefon dlouho zvonit, a nebo nebere cizí čísla. Je taky možné, že touhle dobou prostě spí.

Už to málem vzdávám, když se po několika minutách sveřepého vyzvánění konečně ozve.

„Slucham.“

„Ahoj, sokolíku.“ Snažím se mluvit chladně, ale z nějakého důvodu mám na Fryderyka vztek.

„To jsi ty, Salo?“ Nepřipravila jsem mu nejhezčí probuzení.

„Já. Udělal jsi pár blbostí, Fredy, ale největší z nich byla rozbít Kayovi káru. Zlobí se. No, řekněme, že se ho to dotklo.“

„Jakou káru?“ Bud' blufuje, nebo se ještě neprobral.

„Kayovu káru, bílej mercedes SL. Má vyražená všechna skla, rozřezané potahy, zohýbanou haubnu. Něco ti řeknu, Kay tě zabije.“

„Nic o tom nevím,“ řekne odmítavě.

„Ne? To je škoda, myslela jsem, že bys nám to mohl vysvětlit, ale když ne, tak ne. Uvidíme se brzo.“

Zavěším. Nejspíš potřebuje jen trochu času... nebo trochu rozumu.

„Co říkal ten parchant?“ Kay už se trochu upokojil a odreagoval čištěním svého arzenálu, takže je už schopen komunikovat normálně.

„Že o tom nic neví.“

Můj mileneček se zamyslí. „Co mu nalít roztok stříbra do nosních dutin?“

„Dusičnan stříbrný?“ Upřímně řečeno, rozhodně bych Fryderyka nelitovala, kdyby na to přišlo, ale mám pocit, že při použití tohoto prostředku by už nám toho moc neřekl.

„To ho zabije moc rychle,“ ohrnu rty.

„Máš pravdu, liebchen,“ líbne mě Kay do vlasů a chytne se zas hlavě. „Vymyslím něco jinýho.“ Pak zazvoní telefon.

„Tina Salo?“

Ted' už je Fryderyk Winogrodzki probuzený dokonale. Mluví kulantně, jako by mi chtěl nabídnout odprodej nemovitosti.

„Jo, Tina,“ brouknu potěšeně.

„Je mi líto, co se stalo,“ švitoří Fryderyk. „Kayovi Schaefferovi samozřejmě škodu nahradíme.“

„No jistě,“ směju se do telefonu. „Mimochodem, ta jitřní bojovka v lese s orientačním během od upíra k upírovi byla taky skvělá. Moc jsem se pobavila, opravdu.“

Zchladne. „To se vás netýká. Pokud jsi něco z toho odpadu zachránila, prosím, ale nemá to žádný smysl. Jestli tam někde máš Bogdana...“

„Má tu mě,“ Kay mi vezme telefon z ruky, „zabiju tě, rozmáčknu jako veš, to si pamatuj. Ne kvůli nějakým kozám se z vyráženými zuby, ale kvůli tomu...“

„Nevěděl jsem o tom,“ praská Fryderykův hlas ze sluchátka. Zmáčknu hlasitý odposlech.

„Nevěděl jsem o tom, ale je to jen auto.“

„Dusičnan stříbrný do dlouhých kostí,“ Kay si navlhčí rty jazykem, ta představa je mu zřejmě milá. Mně ne, pro mne je to příliš neosobní.

„Polsko je moje zem,“ zasyčí Fryderyk.

„Opravdu?“ vložím se do hovoru. „No to bychom možná mohli Laskému říct.“

Ticho. Víím, že tahle hra už se Fryderykovi přestala líbit dávno. Nemůže v ní nic vyhrát, za to může hodně ztratit.

„Jeďte se bavit zas někam jinam, nebo přestanu brát ohledy,“ doporučí nám pak.

„Ohledy přestanu brát já,“ Kay je teď veselý, a to je vždycky nebezpečné. „Na celou tuhle balkánskou díru,“ rozpálí se.

„Kocoure, jsme v Polsku,“ připomenu mu.

„A to není Balkán? Když jsem byl malý, říkala máti vždycky, že...“

Fryderyk na druhém konci lapá po dechu a hotoví se něco říct, ale to už neslyšíme. Vykrouťím Kayovi mobil z ruky.

„Prej Balkán.“

„Není to jedno, špína jako špína.“

„Jsi šovinistická zrůda,“ zapáchnu Kayovi ukazovák do hrudi.

„Vadí ti to?“ zeptá se a přitiskne mě k sobě. Jeho tepna je náhle dráždivě blízko. Vyplážnu jazyk.

„Víš, že ani ne? Na chuti se to nijak neodráží,“ zašeptám mu do ucha a pak rty sklouznu níž.

* * *

„Potřebujeme auto, paní Agnes, auto a taky sehnat odtahovku.“ Kay si mne krk a já blaženě odpočívám v křesle.

Agnieszka nervozně těká pohledem z jednoho na druhého.

„Pila jsi z něj, Kristino?“

Líně k ní zvednu oči.

„Jistě, z koho jiného? Nabízíš se snad?“

Strach teď plní místnost jako kouř. Stela a Zoe nehybně sedí na kanapi, Bogdanovi ztuhl úsměv a další ze zachráněných upírů si mechanicky tře zátylek. Agnieszka zašustí sukni.

„Jdu zařídit odvoz těch vraků,“ řekne lehce a sune se z místnosti.

„Bojíš se, že tě zakousnu?“

Tváří se, že mě neslyšela.

„Nebo tě někdo z naší rodiny už pokousal?“

Nemohla jsem minout. Agnieszka stojí, neschopná pohybu. Zvednu se, spokojená, že jsem konečně našla nástroj.

„Dyre,“ usmívám se na ni soucitně. „To jsem si mohla myslet. Bolelo to?“

Agnes sebou cukne.

„Tak nejen bolelo...“

Kay si odplivne. „Nejspíš Dyre zas prováděl svoje kejkle. Slyšíš ho?“

Přistoupí k Agnieszce blíž. „Jeho krev? Jeho přání? Mimochodem, co anální sex? Mě moc nebral.“

Natáhne k Agnes ruku a posměšně se dotkne její tváře. Žena se otřese.

„A jsme na svém,“ kývnu na Kaye. „Tenhle taneček zase začal můj papá. Nedá si pokoj.“

Kay má oči jako z ledu. „Nedá. Agnes, to auto a odtahovku.“

Agnieszka kývne a vzdálí se rychleji, než je u dámy jejího typu obvyklé.

20.

„Měli bychom odsud vypadnout, než se tu zas objeví Fryderyk.“
Kay si objímá koleno propletenými prsty.

„Měli bychom odsud vypadnout tak jako tak.“

Maizen se nás drží jako klíště.

„Cos tu vlastně zažil?“ obrátím se k němu. Protáhne koutky.

„Celkem nic. Baba přišla a řekla, že mám jít dolů. Tak jsem šel.“

„To bylo rozumný. A dál?“

„Nechtěla vzít dolů tu hospodyní. No a dole se pak pořád bavila s tou holkou v kleci. Nechala ji, aby se jí doprošovala, a...“ Maizen zrozpačítí.

„A co?“

„Mlátila ji a nadávala jí. Prostě, připomínalo mi to pornofilm.“

Kay se zašklebí. „Bavilo tě to?“

„Nemůžeme odjet?“ odpoví chlapec otázkou.

„Nemůžeme.“ Nemůžeme, protože nemáme čím, a upřímně řečeno, dost to vadí. Pohledem zkontroluju bagáž, když se dovnitř protáhne Bogdan.

„Paní Agnes vám nechá vytáhnout svého jaguára. Vezmete mě s sebou?“

„Je to sport'ák?“ Kay přeběhne prsty po pažbě stayera.

„Blázníš? Agnieszka jezdí jen se šoférem. Je to limuzína. XJ8.“

„Skvělý.“

„Jo, skvělý,“ vyskočím ze židle a mířím ven. „Řídím totiž já.“

„Tino...“

„Já. Bude to tak lepší.“

„Je to starej křáp,“ nasupí se Kay.

„Ne tak starej jako my. Jedem.“

„Je tam světlo,“ namítnou unisono Kay s Bogdanem a vyslouží si můj znechucený pohled.

„Dobře, zatím to připravím.“

„Neměla bys být sama venku, je to nebezpečný,“ ozve se Bogdan. Usměje se.

„Neboj, je skoro jistý, že když je den, jsem to nejvražednější, co se v jeho světle pohybuje.“

„Až na Dyreho,“ připomene mi Kay chmurně.

„Včetně Dyreho.“

* * *

Jaguár zcela odpovídá Agnesinu vkusu. Auto má rudou metalízu, celý interiér je vyvedený v mahagonu a voní jako parfumerie. Vracím se do domu pro bagáž, když mi zazvoní telefon. Je to Timotej. Znova. Ten chlap snad taky spí jen v noci.

„Kotě?“

„Timo, zrovna cpu věci do Agnesina jaguára. Co se děje?“

„Mlaskne. „Co Agnes?““

„Momentálně se bojí, že ji vypiju. Dyre ji kousl.“

„To se dalo čekat. A Maizen?“

„Nemá ji rád,“ odpovím na něco jiného, než na co se Timo ptal.

„To svědčí o jeho zdravém rozumu. Jak mu je?“

„Dochází mu, kam se dostal. Voláš mi, aby ses zeptal, jestli kluk v noci nebrečí?“ zeptám se podezřívavě. To se Timovi moc nepodobá.

„Ne,“ zvažní, „volám, abych ti řekl, že ti česká policie posílá pozdrav.“

„Ale?“

„Záležák dal echo, že kriminálka vyslala jednoho chlapa, aby vás našel.“

Zamračím se. „Takže to někdo tlačí.“

„Vypadá to tak. Tino, je potřeba, abys to začala řešit.“

Obrátím oči v sloup.

„Podívej, mám tu teď na krku nějaký Poláky, z toho jedna holka má zvyražené zuby. Pak tu mám Kaye, kterej zuří kvůli autu, pak tu mám Mázu, co neví, která bije. Jo, a navrch tu mám někde ve větru intrikujícího Dyreho. Jak to všechno mám, kurva, řešit?“

Timotej povzdychne. „Dobře, vyřeším to já.“

„Jak?“ zeptám se podezřívavě.

„Nestarej se,“ odbude mě. „Nestarej se a dávej na sebe pozor, protože kdyby ti v téhle situaci zasolil Dyre, tak...“

„Jasně,“ loučím se otráveně. Proč mi jednou někdo nezatelefonuje něco pěknýho?

* * *

Ještě je světlo, a tak mi s nakládáním pomáhá aspoň Bér.

„Volal mi Timotej. Tví kamarádi za námi někoho poslali.“

Zvedne hlavu. „Policajta? To se moc nedělá.“

„No, udělali to. Záležák to říkal.“

Napřímí se a dívá se na mě přes střechu auta.

„Měl bych se vrátit domů.“

„Proč?“

„Protože pořád nevíme, kdo po mně jde.“

Opřu se lokty o střechu. „Nevyložils karty ani přede mnou, kamaráde, tak se nediv.“

Civí na mě svýma kulatýma očima.

„Nevěříš mi?“ útočím dál.

„Ne.“ Jindy by po mně své přiznání hodil jako kámen, teď je spíš rozpačitý.

„Tvoje blbost. Nepomůžu ti. Ostatně, přišels za mnou sám.“

mlčí.

„Tak tam aspoň někam nacpi ty gany.“

mlčí.

„Doufám, že zas nezačneš metamorfovat.“

„Pojď sem,“ obejde jaguára a velkou dlaní mi stiskne paži. „Budu s tebou mluvit. Do setmění je dost času, abych ti řekl, co je potřeba.“

* * *

Scéna má téměř starosvětský půvab. Sedím v bílé zahradní houpačce a Konrád houpe.

„Nemám tě moc rád, Tino, jsi zatracená upířská holka. Horší než ostatní. Studená mrcha. Manipulátorka. Možná jednou budeš jako otec.“

Opírá se do tyčí čím dál větší silou a houpačka lítá sem a tam.

„A žiješ si docela spokojeně. Na slunci, s Darkem a Kayem, se vši tou sebrankou.“

Má trochu pomalý rozjezd.

„Taky máš ze mě strach?“ zeptám se rovnou.

„Jo. Všichni dlaci se tě bojí, nevíš o tom? Vyjdeš lovit a neseš smrt.“

Potřesu hlavou. Slunce se do mě opírá.

„Orthruna ne.“

„Runa snad ne, ale o to nejde. Nejsi člověk ani se nesnažíš tak žít.“

„To není...“

„Nepřerušuj mě. Já jo. Já se snažím žít, jak to jen jde, a jde to zatraceně blbě. Metamorfuju pokaždé, když si vezmu holku do postele, pokud do sebe předtím nenasypu haldu prášků, tlumičů, antidepresiv, analgetik... Jenže potom člověku zas nestojí.“

Pokusím se slézt z houpačky, ale Konrád mi položí ruku na koleno.

„Nedovedeš si to představit, nevíš, co to je. Tebe ti tví milujou, já jen šoustám zfetovaný děvky. Biřic, co šoustá děvky, četník, policajt, pořád jedno a to samý. Měl jsem ji rád, Tino. Byla to obyčejná štětka, ale měl jsem ji rád.“

Zastavím houpačku. „To není nic, co bych nepochopila. Vychovaly mě markytánky.“

Dívá se na mě, jako by nechápal, co říkám.

„Měl jsem ji rád, ale samozřejmě nebyla první. Takže... jsem policajt, co spí s děvkama. Jsem policajt, co bere úplatky. To o baráku od vás už se taky rozneslo. Chápej, Tino, jsem terč. Může po mně jít kdokoli. Kolega z vedlejší kanceláře. Soudce...“

„Co někdo z dlaků?“

„Někdo z dlaků taky, proč ne?“ povzdychne si. „Možná jsem po tobě chtěl nemožné. Prostě vypadnu.“

„Zmizíš a zůstaneš zmizelej?“ povytáhnou obočí.

„Přesně tak.“

„Vyklidíš pole?“

Kývne.

„Blbost,“ vyskočím z houpačky. „Zastavím to, jen co to vyřídíme tady.“

„Co tu chceš vyřizovat?“ podiví se. „Leda snad náhradu škody za toho med'oura. Dají mu to, neboj, nikdo se nebude rvát s psychopatem.“

Vrhu na něj kosý pohled. „Ale no tak.“

„Kay je blázen, Tino.“

„To se ti jen zdá.“

Mlčky si mě změří. „Tobě to opravdu nevadí?“

„Co?“

„Že zabije kohokoli.“

„Nezabije kohokoli,“ ohradím se.

„Dobře, nezabije matku a tebe. Ostatní bez mrknutí oka. No nic.“

„Zabije Fryderyka,“ usměju se. Docela s tím souhlasím.

„Polská rvačka ale není tvá ani jeho věc. Přišli jste k tomu náhodou, a jestli chceš slyšet můj názor...“

„Nechci,“ šklebím se.

„A jestli chceš slyšet můj názor, tak tu zůstáváte jen proto, abyste mohli zabíjet. Nedá ti to.“

Mávnu rukou.

„Princezno,“ rýpne si.

Vzteky ve mně vzplane, ani nevím jak.

„Jak's to myslel?“

„Nechme toho.“

„Jak?“ Chytnu ho za loket. Sahám mu jen k rameni, ale dokázala bych mu zlomit kost jako sirku. Víme to oba.

„Tvrdilas, že otcovy zájmy jdou mimo tebe,“ zafuní Bér a vytrhne mi ruku. „A teď tu šaškuješ.“

„Přijela jsem kvůli tobě.“

„Opravdu? S Kayem, s plným autem zbraní, s tím Timotejovým uchem. Našlas mě a jsem ti vděčný. Jedeme zpátky?“

Vycením zuby. „Teď už ne.“

„Jasně, dotkli se tvý ješitnosti.“

„Taháš tygra za ocas.“

Zavrtí hlavou. „A taková jsi bývala sladká holka, Tino. Bude z tebe druhá Gothel.“

Na jazyku se mi hromadí nadávky, ale polknu je.
„Dej tam ty věci a pojď se najíst. Přes noc možná už bude k jídlu jen krev.“

* * *

Kay točí v prstech nožem s čepelí ze stříbrné slitiny a upíři nervozně mrkají. Čekáme jen na setmění.

„Zabijou nás,“ řekne najednou Stela.

„O co se vlastně hraje?“ řeknu já. O co hrajeme my, to vím. O Kayovu hračku, o mou ješitnost.

Bogdan zvedne hlavu. „Teď už jen o naše přežití.“

Kay mlaskne. „A o co šlo předtím?“

„Předtím se nebojovalo.“ Poprvé za večer promluví Tibor.
„Všechno vzniklo tak, že se Bogdan nepohodl s Laským.“

„Proč?“ ptám se spíš ze zvědavosti.

„Ale nic, cholera.“ Bogdan se ošívá, jako by nechěl vyslovit to, co zazníť musí.

„Kvůli tomu nic tu chcípáme,“ připomene mu Zoe.

„Prostě si vybral Fryderyka,“ odsekne upír.

„Lžeš,“ obviní ho Tibor.

„Chtěl po tobě něco, co nezvládneš?“ Většinou nelezu živým ani upírům do vědomí, ale pro jednu to zkusím a najdu strach.

„Vyklop to,“ pobídnu Bogdana drsně, „nebo tu zůstáváš a on tě tu najde.“

„Kdo on?“ vypraví ze sebe chraplavě.

„Dyre. Toho chtěl přece Laský zastavit, ne? Nejspíš nestojí o to, aby musel mému otci lízat boty.“

Bogdan polkne a pak se najednou rozsype, jak už to tak bývá.

„Nebudu bojovat s Dyrem, Tino. Všechno, ale tohle ne. Nevadí mu světlo, stříbro, kříže...“

„Stříbro mu vadí,“ namítne Kay suše.

„Nemám proti němu šanci,“ šeptne Bogdan.

„V tomhle stavu určitě ne.“ Vstanu a jdu do lednice pro sáček s krví. To pomáhá. Bogdan hltavě saje a vypadá u toho jako dítě po hysterickém záchvatu. Přemůžu chuť nabídnout mu kapesník.

„Takže si to shrneme.“

„Mám to kreslit na flipchart?“ Kay krutě žertuje na účet Bogdana a Bér ho nezaopatřetě pozoruje. Nesnáší ho, napadne mě, ale nezvedl by proti němu ruku. Konrád je pragmatik. To Maizen tají své pocity hůř. Taky Kaye nemusí a je to na něm sakra vidět. Zoe něco šeptá Stele do ucha.

„Laský se sám na Dyreho necítí, ostatně nevíme, co po něm chtěl, a tak požádal tebe, aby ses do doho vložil. Ty ses celkem rozumně posral a on schrastil Fryderyka? Je to tak?“

„Hezky řečeno,“ Bogdan mluví tiše a s námahou.

„Můžeš být rád. Pro Dyreho ani jeden z vás není soupeř. Nejlíp to vyřešila Agnes,“ kývnu směrem k houpacímu křeslu, kde si, s nohama v hedvábných punčochách těsně u sebe a se společenským úsměvem, hoví Agnieszka.

„Nechala si rozbít hubu a pak vlezla s mým otcem do postele,“ pokračuju bezohledně.

„Přežije, s drtivou pravděpodobností. Fryderyk stěží.“

Agnieszka stáhla rty. „Co tím sleduješ, Kristino?“

„Snažím se vyjasnit situaci, Agnes. Ty se bát nemusíš, zařídila sis to po svém. Zrovna tak Lada.“

Kay se spokojeně usmívá, za zprávu o tom, jak si Agnes smočila, ho Gothel zaručeně pochválí. Nesnášejí se spolu, a i když se Gothel k mému otci nechovala jako bůhvíjaký hrdina, takhle si nezahlala.

„O ostatní taky nejde, nedá se předpokládat, že po té nakládačce, co jste dostali, byste dělali Dyremu problémy.“

„Dyre našince neřeší,“ podotkne Kay mile.

„Ano, Dyre našince neřeší,“ opakuju po něm mechanicky. „Ale ty, kteří budou dělat problémy, se pokusí zabít exemplárně. Bude tu ještě veselo.“

„Nemůžeme jet odsud?“ Maizen vypadá velmi stísněně.

„Pojedem,“ utěším ho. „K Bogdanovi domů pro další arzenál.“

* * *

„Mělas mě nechat řídit, vypadáme podezřele.“ Kay se ještě nesmířil s tím, že je jen spolujezdec, a ohrnuje se na vedlejším sedadle.

„Proč podezřele?“ Na poslední chvíli se vyhnu díře, která spíš připomíná kráter po bombě, a uvažuji, že jsem ho klidně mohla nechat řídit. Tohle stejně na příjemnou projížďku nevypadá.

„Už tam budeme?“ ptám se Bogdana, i když navigace jasně říká, že ještě ne. Upír jen mlčky vrtí hlavou. Sedí na zadním sedadle vedle Maizena a zamyšleně se dívá z okna.

„Měls někoho doma?“ To může být důvod. Každý, kdo má něco rád, je vydíratelný.

„Kočku.“

Stáhnou rty. Jak upíry znám, nebude číča v nejlepším stavu. „No, snad to měla brzo za sebou,“ snažím se ho potěšit. Zadívá se na mě.

„Tino, je ti tvůj otec hodně podobný?“

Přepadne mě záchvat kašle.

„Je jí podobnej.“ Drncám s jaguárem jako po tankodromu a v duchu se ušlechtilé šelmě omlouvám. Příště si do Polska vezmu hummera.

„Vid', liebchen?“ dožaduje se Kay mého souhlasu.

„Otec?“ ptám se opatrně. „Podle mě vůbec.“

„Divila bys ses, lásko,“ Kayův jazyk kmitá mezi zuby.

„Tolik podobnej jako ty Gothel?“ vracím úder a šlapu na plyn. Auto se houpe.

„Tady odboč,“ křičí zezadu Bogdan. Strhnu volant.

„Co blbneš? Podle navigace jsme měli odbočit až za patnáct kiláků.“

„Někdo nás sleduje,“ vysvětlí mi suše Konrád, který se vzadu tísní docela nepohodlně.

„Mám zastavit?“ zeptám se dychtivě. Rvačky mi poslední dobou nejsou proti mysli.

„Jeď dál,“ pobídne mě Bogdan. „Beztak bydlím na samotě, vyřešíme to tam.“

U Bogdanova domu už není co řešit. Auto, které nás sledovalo, je pryč. Modernistická vilka vypadá tiše a neobydleně, ale vchodové dveře jsou pootevřené. Začichám. Páchne tu smrt, nejspíš Bogdanova číča.

Upír se pokouší dálkovým ovladačem otevřít bránu, abych mohla s autem zajet dovnitř.

„Uhni,“ odstrčí ho Kay. „Rozbili to, když šli dovnitř. Máš bezpečnostní kameru?“

Bogdan kývne.

„Tak ti tam možná nahráli erotickéj film s tvou kočkou.“

„Nebo ji hodili do bazénu, to známe. Tedy kameru, ne kočku. Otevře konečně někdo ta vrata?“

Bogdan nerozhodně stojí u dveří.

„Co je?“

„Mělas někdy nějaký zvíře?“

S povzdechem se na něj podívám.

„Jo.“ A otevřu dveře.

Pach smrti je silný a to, co leží na stole v hale, kdysi mohla být kočka. Stehna, přivázaná k nohám konferenčního stolku, jsou široce roztažená. Tvář, na které kromě stříbra už zapracoval i rozklad, připomíná bizarní masku. Ruce, prsy, břicho, všechno je popálené.

„Pojď dovnitř,“ křiknu ke dveřím. „Pojď sem a řekni mi, jestli ji znáš.“

„Koho?“ hrne se dovnitř Bogdan. „Představ si, že Phylis je v pořádku,“ ukazuje mi obrovskou perskou kočku, kterou nese v náručí.

Ukážu umučené ženě do klína. „Jak která, chlapče, jak která.“

* * *

„Kdo to je?“

Kay není z těch, které by rozkládající se žena vyvedla z míry, ale Maizen je zelený jak sedma. Bogdan si jazykem navlhčí rty.

„Vím. Asi vím, ale nechápu...“

„Bejvalka?“ Hrotem nože, který teď z bezpečnostních důvodů neodkládám, jí rozpácím zuby. Špičáky jen neznatelně vystupují.

„Dcera?“ tipuju dál, když Bogdan neodpovídá.

„Něco takového.“

„Kočku nenašli,“ zašklebí se Kay. Bogdan se dívá stranou. Jako psi, pomyslím si a dloubnu milence do žeber.

„Nech ho.“

Kay pokrčí rameny.

„Na co zemřela?“ zeptá se policajtsky Bér, jako bych byla doktor z výjezdovky.

„Nejspíš šok z mnoha poranění stříbrem. Nebyla našinec moc dlouho, co?“

„Ne,“ Bogdan mluví velmi tiše, připadá mi, že je toho na něj moc. „Byla to jen taková obyčejná holka, barmanka z jedné diskotéky. Podělili jsme se o ni a pak... někdy se napiješ, ani nechceš.“

„Když ti vleze do postele...“ přikývnu.

„Nechtěl jsem ji nechat umřít,“ řekne, jako by se omlouval.

Cvakne zámek zavíraných dveří.

„Děti, nikdo nechce umřít a mám pocit, že...“ Kay metodicky kontroluje mříže v oknech a Bér mu pomáhá.

„Máme vevnitř všechny kanony?“ zeptám se.

„Za koho mě máš?“ Kay láskyplně pohladí automat.

„Taky tu mám nějaké věci,“ ozve se Bogdan.

„Tak je přines sem, a taky náboje a všechen ten krám.“

Polák zmizí a Kay zamyšleně přejede mrtvé po stehně.

„O co tvému otci jde, Tino?“

Obejmu si dlaněmi ramena. „O to rozbít, co fungovalo? Vyvolat zmatek a pak přijít jako spasitel? Co já vím. Znáš ho.“

„Trochu ho znám, liebchen.“ Kay mě znenadání obejmě. „A myslím, že mu jde hlavně o tebe. O to, abys ustoupila. Času má dost a použije...“

„Nojo, všechno, já vím,“ ošiju se a potom se na Kaye pátravě podívám. „Chtěls mi něco naznačit.“

„Nic,“ obrátí se k Bogdanovi, který právě přidusal po schodech s náručí brokovnic.

„Slyšel jsem auta,“ upozorní nás. „Nejspíš to brzo začne.“

Nakloním se nad hromádku a zkoumavě potěžkávám zbraně.

„Noc bude rušná,“ najednou se mi chce smát. „Zavřels kočku do bezpečí?“ mrknu na Bogdana.

Podívá se na mě, jako by si myslel, že jsem se zbláznila.

„Tak zavřel?“

„Zavřel,“ připustí.

„Dobrý,“ ušklíbnu se. „Tak se teď přestaň tvářit, jako by tě obtáhli koštětem, a koukej něco dělat.“

Dělat něco je právě třeba. Slyším krev nejméně deseti upírů a lidí.

„Myslím, že je tu Fryderyk,“ mrkám na Kaye.

„Výborně, bude to tak pohodlnější.“

Maizen stojí uprostřed místnosti s pistolí v ruce.

„Nechceš zavřít ke kočce?“ nabídnu mu dobrosrdečně.

„Ne.“ Urazil se. Možná z něj časem něco bude.

„Necháme je, aby se předvedli?“ Kay zkontroluje zásobník.

„Přesně tak.“

Je ticho. Před útokem je vždycky ticho, nepředvídaně a zničehonic se mi vrátí vzpomínky na vojenské ležení, na kopyta koní, na první náraz. Když na to přijde, mám to ráda, napadne mě a uvědomím si, jak dlouhou cestu jsem urazila od dětského choulení se za košem s nádobím. Kay vypadá vesele a vzrušeně, jako zvíře, které loví. Zrovna tak Bér. Bogdan je vážný a Maizen nejistý. Nikdy nezabíjel, pomyslím si, a dneska se to může změnit. Chci mu něco přát a přeju mu to rudé opojení, které smrt dnes přináší mně. Nic lepšího upíra beztak potkat nemůže.

21.

Dveře se prohnuly a pak se rozlétly jako rozražené poryvem vichřice. Že by křik? Ne, podle pachu obyčejná výbušnina. Kryju se za masivním stolem a poslouchám rachot Kayovy gé tří. Někdo skučí a mně zase trnou dásně. Křič, pobízí mě hlas zuřivosti ve mně, a já poslechnu. Zvednu se a z úst se mi vydere něco, co jsem na mou duši nečekala. Místnost je v mžiku plná prachu, skla praskla, zdá se, že někde povolila i zeď. Vidím Fryderyka, jak se mátožně opírá o vyvrácenou veřej. Kay ho zasáhne dávkou stříbrných ještě dřív, než přispěchá druhá vlna Laského kavalerie. Číslo s křikem už nezopakuju, hlavně z obavy, že by nám barák mohl spadnout na hlavu, a raději použiju stayera. Nakonec jsem ráda, že mi ho Kay vnutil.

V místnosti je zmatek, příznačný pro všechny bitky, z něj se mi však pojednou vyloupne obraz Maizena, mířícího na mladou upírku. Lydia, poznám ji hned.

„Sejmi ji,“ pobídnu ho, ale ve vřavě boje to není slyšet. Je taky možné, že mě Maizen slyšet nechce. Poprvé. Zahlédnu pohyb Lydiiny ruky a s mířením se nezdržuju. Stříbrné kulky jí rozervou bok a zasáhnou ledviny. Na Maizena už vystřelit nestačí a ten trochu šokovaně sleduje, jak se Lydia svíjí na zemi. Uhodím ho.

„Sejmi každou, kotě, nebo skončíš na zemi ty, jasný?“ syкну na něj severákovým hlasem. Slyším pohyb za svými zády, ale než se stačím otočit, přivře Maizen oči a vystřelí. Tělo za mnou padne a já hodím po našem cucákovi úsměv. No dobrá, proč nezačít s něčím lehčím.

Světlo. Do setmělé místnosti pronikne pruh světla a všichni upíři znejistí. Já proklouznu k oknu.

„Policajti, nebo...“

Kývnu na Kaye. Fryderyk mohl koupit policajty, Bogdan také, Laský, Lydia, ale taky někdo mohl nahlásit, že slyšel střelbu. Tak daleko zas Bogdanův dům od silnice není.

„Milicja, stójcie!“ ozve se zvenčí.

„Nie ruszać się!“

To určitě, pomyslím si a rozběhnu se do patra s Kayem v patách. Proběhnu úzkým schodištěm a opatrně vyhlédnu ven jedním z oken.

„Zásahovka,“ syknu na Kaye. Venku jsou dva antony, možná tři. Musíme odsud, odrazit je by znamenalo masakr, válku, prozrazení.

„K autu?“

Kay k hrudi tiskne automat a tiše couvá z místnosti. Zespoda se ozývá střelba, a pokud se dá odhadnout, všichni střílí ven. Jakákoli nenávist mezi našinci ustoupí, pokud hrozí nebezpečí, že by někde museli zůstat do rána.

„Dole je Bér a Maizen,“ namítnu. „Jdu pro ně.“

Zespoda se ozve detonace, patro se plní štiplavým dýmem.

„Nejdeš,“ popadne mě Kay za rameno a vleče mě chodbou.

„Kam jdem?“

„K zadnímu vchodu. Je tamtudy blíž do auta.“

„Bude těžký odjet,“ povzdychnu si.

„Stačí, když zakřičíš, liebchen,“ namítne realisticky Kay. Já to nepovažuji za tak skvělý nápad, ale lepší nemám, a když Kay otevře okno, spustím se za ním.

„Milicja, stójcie!“

Zase. Dalo se to čekat. Tři chlápci v kuklách na nás míří automaty. Kay na mě mrkne a zvedne ruce k ramenům. Já taky, ke křiku je věru nepotřebuju. Pak se nadechnu a znovu se vzpamatuju až ve chvíli, kdy je třetí anton o metr dál. Kay na mě hledí s hrůzou. Pokrčím rameny a rozběhnu se k jaguáru.

Stílejí na nás. Je mi jasné, že v téhle chvíli už mají naši espézetku všechna bengy v Polsku, a tak se nijak zvlášť nesnažím být nenápadná. Ctihodná limuzína plachtí silnicí a já v duchu procházím adresář těch, na které se tady můžeme obrátit.

„Co jet do Německa?“ nadhodí Kay.

„Maizen a Bér tam zůstali,“ připomenu mu.

„Chceš se tu někde schovat?“

Mlčím, protože mě žádná chytrá odpověď nenapadne. Z hlavní jsem sjela na obskurní silničku, z ní na ještě obskurnější... Tady už se nedá jet rychle. Halogeny osvětlují tunel ze tmy a větví stromů. Zvoní mi mobil, a když ho беру, kouše mě nervozitou v žaludku.

„Slečna Salo?“

Mužský hlas, který zní ze sluchátka, mi není povědomý. Má podivný akcent těch, kteří v žádné zemi nejsou tak docela doma.

„Možná.“

„Máte v autě navigaci, slečno?“

Začínám mít pocit, že se mi dovolal někdo z teleshoppingu, a Kay na mě něco gestikuluje.

„Proč se ptáte?“

„Potřebujete azyl a nové auto, slečno Salo. Obojí pro vás mám, ale musím vědět, kde jste, abych vás mohl navigovat.“

Přestane se mi to líbit.

„Kdo volá?“

„Thibaut, ale moje jméno vám stejně nic neřekne, neznáme se.“

„Znáš nějakýho Thibauta?“ obrátím se ke Kayovi. Ten se zamyslí.

„Několik, ale...“

„Nejsem ani jeden z těch, které zná pán, co si momentálně říká Schaefer, slečno Salo. Můžete mi říct, kde jste? Dávám vám čestné slovo, že má nabídka je naprosto seriózní.“

„Čestné slovo?“ zasměju se.

Zdá se, že se ho to trochu dotklo.

„Slečno, vy přece máte opravdový problém. To ho nechcete vyřešit?“

Podívám se na Kaye, pak na telefon.

„Zavolám za okamžik,“ omluvím se způsobně, jako by mě ten kulantní týpek na druhém konci nakazil.

„Zavolejte, nebo se ozvu já vám, Tino. Je mou povinností zajistit, abyste měli veškeré pohodlí.“

„Je to podraz?“ zastavila jsem u sjezdu na rozlehlou louku.

„Možná. Nebo je to někdo, kdo chce taky přiložit polínko. Nejspíš tak.“

„Všechno je tady divný,“ postesknou si. Toužím po své posteli v pražském bytě. Jsem unavená. Chce se mi spát.

„Zavolaš mu?“ zeptá se Kay.

„Jistě. Jestli nemáme drncat jaguárem po poli a živit se kořínky, tak jistě.“

„Thibaute?“

„Ano, slečno Salo?“

„Uvažovala jsem o vaší nabídce.“

„A?“

„Řekněte mi, kam mám jet,“ řeknu suše.

„Vy řekněte, kde jste, má milá. Nemohu vás hnát přes celé Polsko, do rána není tak daleko a Kay...“

Diktuju mu souřadnice z GPSky a on spokojeně brouká.

„Apartmá?“ zeptá se mě pak.

„S manželskou postelí,“ objednávám si jako na recepci v hotelu.

„A vůz?“

„Preferujeme německý. BMW, mercedes, v nejhorším audi.“

„Audiu ne,“ probere se Kay z letargie. „S takovým střepem jezdit nebudu.“

„Stejně řídím já,“ usadím ho. „Dobře, o audi nestojíme.“

„Nebude,“ slíbí mi hlas v telefonu a pak mi na oplátku nadiktuje údaje, které nás mají dovézt do bezpečí.

„Budu na vás čekat, slečno Salo,“ slíbí.

„Ještě jedna věc...“ zarazím ho. „Kdo to platí?“

Odkašle si lehce, jako by chtěl odlehčit hlasivkám.

„Slečno Salo...“

„No?“

„Dárce si přeje zůstat v anonymitě.“

„Thibaute, víte, jak to vypadá, že jo?“

„Vím, ale není to tak. Řekněme, že ten, kdo celou věc platí, má zájem na vašem pohodlí.“

„Dobrá,“ kapituluju a otočím klíčem v zapalování. „Jedu tam.“

MLčíme. Navigace zoufale přepočítává, jak se snažím jet těmi nejzapadlejšími silnicemi. Konečně se ozve Kay.

„Jakej je další postup?“

„To záleží...“

„Na tom, jestli nás přivítají stříbrem a ultrafialovým dělem, jasně. A když ne?“

„Tak musíme najít Maizena, než vlezle někam na slunko. Schovat Béra...“

„Odmáznout Fryderyka,“ dodá vážně.

„Až tak?“

Obrátí se ke mně, tvář klidnou.

„Jistě, zašel moc daleko.“

„S tím tvým střepem?“ Vyberu zatačku. Řízení mě uklidňuje.

Stáhne rty a já pohodím hlavou. Pokud je to jen samčí soupeření, jde to mimo mě. Probíjím se řídnoucí tmou k cíli, když se telefon ozve znova. Tentokrát v něm sametově nepředě, tentokrát z něj zní vyděšený Maizen.

„Tino, svítá.“

„Ještě ne,“ namítnu věčně. V jeho hlase slyším paniku.

„Co mám dělat?“

„Kde jsi?“

„Tady.“

„Kde tady?“

„No v tom baráku. Na půdě.“

„Tak běž do sklepa. Nebo tam někdo hlídá? Prohlížej to? Kde jsou Bogdan a Konrád?“

„Nevím. Hele, jsem v takový...“

„V prdeli?“ nenapadne mě nic lepšího.

Vydá zvuk, jako když člověk píchne nafukovací matraci.

„Ve výklenku za skříní.“

„A to tě nenašli?“ podívám se a polské švestky u mě klesnou zas o něco níž.

„Ne, a nedivím se. Budu rád, když se dostanu ven.“

„Ale světlo vidíš?“

„No, šoupnul jsem tou almarou.“

Povzdychnu si. V situaci, kdy se Maizen schovává za skříní u Bogdana, Bér je bůhví kde a my se motáme mezi ohradami s dobyt看 po rozbité cestě, mi řešení problému připadá velmi vzdálené.

„Zůstaň tam.“

„Za skříní?“ vyjekne.

„Ne. V domě. Nejspíš už odešli a barák zapečetili. Třeba je tam ještě někdo.“

„Někdo z nich? Z těch druhéjch? Děkuju pěkně.“

Kay prstem ukáže na můj telefon. Podám mu ho s úsměvem. Koneckonců, nemusím všechno řešit jenom já.

„Jsi upír, všiml sis toho?“ Kayova němčina drnčí v zupáckém nástupu. Za chvíli Maizena seřve.

„Co čekáš? Že tě Tina přijede přebalit? Porad' si sám. Všichni jsme někdy byli sami, jasný?“

Maizen mlčí. Nejspíš ani nechce s Kayem mluvit, nesnášejí se od první chvíle, squater a někdo, kdo podobné lidi házel psům. Natáhnu ruku a vezmu si telefon zpátky.

„Vydrž tam do tmy, pokusíme se tě vyzvednout. Konráda jsi neviděl?“

Slyším, jak polyká. „Naposled, když se rval s těma policajtama. Myslím, že ho dostali.“

V žaludku mám kámen. „Zastřelili?“

„To ne, snad...“

„Dostali Béra?“ ptá se Kay, který pozorně poslouchá hovor.

„Možná.“

„Tino,“ ozve se znovu Maizen, „můžu tu bejt užitečnej?“

Bud' mu pomohl Kayův kartáč, nebo se v něm hnulo svědomí.

„Jo. Přežij do večera. Musím končit.“

„Kdyby něco,“ prodlužuje hovor, „tak...“

„Tak si především pomoz sám a pak nám dej vědět. Kay má pravdu. Jsi upír, dobře se hojíš, člověku snadno zlomíš vaz. Porad' si.“

„Mám hlad,“ postěžuje si ještě.

„Tak si vem něco v lednici, kurva,“ zařve Kay a Maizen uraženě zavěsí.

„Je k hovnu,“ postěžuje si můj spolucestující.

„Rozkouká se.“

„Zatracenej levičák.“

Povyťáhnou obočí a Kay mávne rukou.

„Když já byl v jeho věku...“

„Když jsi byl v jeho věku, už jsi odkrouhnul druhou manželku a nechal umrskat blíž neurčenej počet děveček, já vím.“

„Byla jiná doba,“ ohradí se.

„Právě.“

Navigace mi hrdě kostkovaným praporkem hlásí dosažení cíle. Není tu nic, jen alej stromů. Zastavím, vystoupím ven a rozhlédnu se v ranním šeru. Potom uslyším krev, krev upíra, jeho tep, který běží líně, tak jak se to stává těm starým. Obrátím se klidně.

„Thibaut?“

Muž, který ke mně přichází, není vysoký a hodí se ke svému francouzskému jménu. Uhlazený, živé tmavé oči svítí z tváře. Napřáhnu k němu ruku a on ji políbí. Pak mi vtiskne do dlaně klíče.

„Je to BMW, jak jste si přála, slečno Salo. Na navigaci je navolený cíl. Jeďte napřed, já se postarám o tohle auto.“

Kay si ho číhavě změří.

„Kdo je za tím?“ zeptá se a hlas má ledový.

Thibaut obrátí ruce dlaněmi vzhůru. „Nepochybně byste to ze mě dokázal dostat, Kayi, vy a slečna Tina. Jste odborníci, alespoň já v to doufám. Jste odborníci a chováte se pragmaticky. Můžete mě mučit, ale tím věci jen zkomplikujete. Už tak jsou dost složité. Tino,“ obrátí se ke mně, „vašeho přítele Béra má policie. Eskortují ho do Čech, a pokud jde o Bogdana...“

Ušklíbnu se. „Informace máte taky.“

„Snažím se,“ připustí mírně. „Máte na Bogdanovi nějaký zájem, nebo vás tím nemám unavovat?“

„Unavujte.“

„Drží ho Fryderyk a ještě nějakou chvíli ho naživu nechá, ale...“

„Chápu.“

„Najezte se a vyspěte, slečno Salo. Oba.“

„Bér...“ namítnu, „není jisté, že vydrží nemetamorfovat.“

„Kdyby bylo nejhůř, postarají se jiní, slečno. Nemusíte dělat všechnu špinavou práci sami.“

Vycením zuby. Ať je ve hře, kdo je, každopádně je to někdo z bohatých. Někdo, koho poslala Gothel? Obrátím se ke Kayovi, ale ten zírá na Thibauta neprůhlednýma šedýma očima.

„Budu muset jet, svítá,“ prohodí Francouz omluvně. Zvednu oči k nebi.

„Nevím, jak je na tom jaguár se zatemněním,“ upozorním ho a vykročím k černému, mírně opršelému sportáku, který čeká v aleji.

„Agnes by neriskovala,“ usměje se na mě dvorně. „Klíče od domu jsou na sedačce a všechno, co tam najdete, je vám k dispozici.“

„Úplně všechno?“ Kay se neusmívá.

„Samozřejmě,“ Thibaut se mu klidně dívá do očí. „Člověk s vaším původem je tak zvyklý, ne?“

Nadzvednu koutky, najednou mi Thibaut připadá jako komorník z nějaké frašky. Možná i je... komorník. Hledí na pána tak, jak se moudří sloužící na pány dívají. Nemá strach, nejspíš se naučil proplouvat rozbouřenými vodami. Bůhvíproč mi začne být sympatický.

„Bude to v pořádku,“ řeknu nesmyslně.

„Samozřejmě,“ souhlasí Thibaut. „Všechno bude v pořádku, slečno Salo.“

„Nech mě řídit, Tino.“ Kay vklouznul za volant a uvelebil se v sedačce.

„Cože? Svítá.“

„Určitě to má fólie, je to upírský auto,“ namítne Kay.

„Jen aby,“ významně se zastavím u levých dveří.

„Potřebuju si vyčistit hlavu,“ namítne. Má unavený hlas a ve mně se ozve svědomí.

„Dobře, tak jed’.“ Motor naskočí, opřu se do koženého potahu a zavřu oči. Je mi teplo. Chce se mi spát...

„Tino, může to být tady?“

Nadskočím. Usnula jsem.

„Tady?“

Vysoká zeď a nenápadný sjezd ze silnice.

„Možná jo.“

„Ven musíš ty,“ připomene mi Kay. Do kalného světla rána už se neodvází.

Chvilí bojuju se zámekem, ale pak se vrátka otevrou. Zanedbaná zahrada obklopuje funkcionalistickou vilu. Rozhlédnu se. Je tu ticho a já vím, že jsem u jednoho z „těch“ domů, kterých mají našinci v každé zemi jak naseto. Někdo to tu koupil, kdysi, vybavil a ponechal si pro strejčka Příhodu. Povzdychnu si a jdu otevřít vrata, aby Kay mohl zajet dovnitř. V garáži je místo na dvě auta, ale jedno z nich už je zabrané. Zakonzervovaný starý mercedes jako by patřil ještě původnímu majiteli domu.

„Romantika, ne?“ fouknu do prachu na jeho kapotě.

„Koupili to za války,“ podotkne Kay suše a vysouká se z auta. Oči má zarudlé.

„Ta fólie nic moc,“ přizná a jde zavřít dveře. Po schodech vystoupíme do zatemněné haly. Zmáčknu vypínač. I tady jako by se zastavil čas, ale všechno je pečlivě ošetřené, pietně uchované... Jen kuchyně, kam vedou z haly dveře, je moderní. Velká lednička upoutá Kayovu pozornost. Otevře ji a prohrabuje se v sáčcích.

„Copak už nikdo normálně nepije?“ Znechuceně si vezmu jeden s označením „AB, Rh-“.

„Jen ty,“ můj společník se natáhl do křesla a rudá tekutina v něm rychle mizí.

„Chceš i tuhle?“ nabídnu mu přejícně svou AB. Zachytí sáček v letu a tváře se mu znova propadnou. Představuju si studenou krev, jak klouže hrdlem dolů do žaludku, a neláká mě to.

„Kocoure...“ snažím se nemluvit hladově, ale když mu položím ruku na rameno, nemůže přehlédnout, co po něm chce.

„Dopiju to, jo?“ Ukáže očima nahoru. „Koupelna je tam?“

Koupelna je tam. Obložená mahagonem, ne procovská, opravdu elegantní. Mohutná vana na zvířecích nohách, lesknoucí se kohoutky.

„Nemáme jistotu, že někdo nepřijde,“ připomene mi Kay. Stojí nahý uprostřed místnosti a v ruce drží pistoli. Je to jak scéna z dekadentního filmu.

„Dole je poplašné zařízení,“ připomenu mu.

„Možná je tu někdo, kdo ho umí vypnout.“

Přestanu se svlékat a naslouchám. Slyším svůj tep, slyším jeho tep, slyším svištění aut venku na silnici, jinak nic.

„Není tu nikdo,“ zavrtím hlavou a vstoupím do vany. Chtěla bych takovou doma, ale tam na to není místo. Kay konečně odloží svůj socom a přehoupne se dovnitř. Na krku mu pulzuje tepna. Olíznu se a obejmu ho stehny kolem pasu. Pak piju.

„Přinesu pytlík krve a nalejem ji do vany.“ Jsem sytá, veselá a Kay odpočívá se zakloněnou hlavou.

„Když chceš...“

S nadšením seběhnu dolů, vyplením lednici a pak v koupelně bryndám ledově vychlazenou tekutinu Kayovi na břicho. Vycení zuby. Zapatlaný krví a zarostlý vypadá jako noční můra venkovské panny. Má erekci.

I postele jsou tu stylové a já si čím dál víc začínám připadat jako na nějakém líbánkovém víkendu pro náročné. To mě probere.

„Hele,“ Kay se propadá do spánku na polštáři vedle mě.

„Copak, liebchen, ještě nemáš dost?“

„Hovno,“ nepřestávám s ním třepat.

„Co se děje?“ probere se neochotně.

„Ten, kdo tohle zorganizoval, nás musí znát.“

Převalí se v saténovém povlečení.

„Myslíš?“ povzdychne si rezignovaně. „Zavolám matce.“

„Já Timovi,“ přikývnu. Je tu ještě někdo, koho bych se měla ptát, ale na toho telefon nemám. Rozhlédnu se kolem sebe. Na zdi visí Lautrecův pastel. Přepadlé tváře prostitutek na nás shlížejí vědoucíma očima. Kay hledá v kapse kalhot telefon.

„Jestli to nezařídila Gothel ani Timo, tak jsme v prdeli,“ konstatuje melancholicky.

Křivě se usměju. „Copak ho nemáš ani trochu rád?“

Obejme si ramena.

„Víš, že ani ne?“

22.

Miluju terasy a tahle je krásná. Kdyby nebylo Béra, škrťáciho se v kleci z nesmyslných obvinění, klidně bych tu pár týdnů zůstala, ale nebude mi to dopráno.

„Timoteji?“

Mikrofon zachycuje různé zvuky, šustění a nadávky.

„Timo?“ opakuju.

„Slyším tě, kotě,“ zachrchlá do telefonu.

„Tos pil, nebo šoustal?“ chci vědět.

„Kdybych nevěděl, že máš velké problémy, urazil bych se,“ vyštěkne na mě. „Takže, máš problém? Protože Maizen ho má.“

„Volal ti zpoza skříně?“

„Volal mi, posranej až za ušima, z nějakýho sklepa.“

„Aspoň to...“

„Tino, možná nebyl dobrej nápad poslat ho s vámi.“

„Byl.“

„Co?“ podiví se.

„Byl. Musí se otrkat, nebo...“

„Jasně, nebo... Proč voláš ty? Nepředpokládám, že jsi taky za skříní.“

„Ne,“ připustím, „já jsem ve stylový funkcionalistický vile s lednicí plnou krve. Nevíš o tom něco?“

Odmlčí se. „Kde to je?“ zeptá se pak.

„Někde u Zielonoj Gory, odhaduju. Proč?“

„Jen tak, nevím o tom nic.“

„A Thibauta znáš?“

„Spoustu, proč?“

„Našinec, malej, tmavej, štíhlej, kulantní, odhaduju ho na nějakýho sekretáře, komorníka... Říká ti to něco?“

„Jo,“ zdá se, že Timotej se rozhodl být upřímný, „říká mi to, že schovávat Béra v Polsku byl špatnej nápad. Dostali ho, ne?“

„Nejspíš, Thibaut to říkal.“

„Budu upřímněj, Tino. Dal jsem ten případ ještě někomu.“

„Co? Jakej případ?“ V ústech mám slano a není to jen pachutí krve.

„Tenhle případ. Jsi dlouho pryč a nic se neděje. Hraješ upírský hry, kotě.“

„Komu's to dal?“ Nechtěla jsem, aby to vyznělo jako vztekklé zavytí. Zní to přesně tak.

„Lidem.“

„Blázníš?“

„Ne. Zatím se nepotvrdilo, že by po něm šel někdo z našinců. Dal jsem to lidem.“

Sedím na lehátku jako opařená. Timotej nikdy nic nedal „ven“.

„Proč?“ řeknu ztuhlým jazykem.

„Protože ty na to nemáš čas,“ odpoví laskavě. „Děláš jiný věci. Možná důležitý. Dal jsem to lidem a o vile u Zielonoj Gory nevím nic. Ptala ses Laského?“

„Jde po nás.“

„Pak je větší idiot, než jsem si myslel. Gothel mi volá čtyřikrát denně, Kayovi taky tolikrát?“

„Kayovi ne, ale je fakt, že na spoustě míst, kde jsme se vyskytovali, není signál,“ podařilo se mi trochu rozdýchat šok. „Takže ona o vile taky nic neví?“

„Jo, děvče, to se moc ptáš. Myslím, že ne, ale je to čistě jen můj dojem. Zuří.“

„Kay s ní právě mluví,“ upozorním ho.

„To je dobře, vyřve se na něj a nebude se svěřovat mně. Není nadšená životem, který spolu vedete, zdá se jí, že...“

„Co se jí zdá?“ začínám se bavit.

„Že z jejího kluka už nejde takovej strach.“

„Jde,“ přiznám Kayovi jeho kvality. „Nezměnil se, Timo. To, že se nesnaží zabít mne, neznamená, že nezabije jiné. Je...“

„Já tu jejich famílii znám, holka,“ broukne Timotej a najednou je mi tak blízký, že mu odpustím i lidi, dělající na mém případě. Je to hodnej chlap.

„Co Záležák?“ napadne mě ještě.

Timo znovu mlčí. „Snaží se.“

„Je to zlý?“ odhadnu z jeho tónu.

„No, dost. Nepili jsme z něj zas tolik, ne?“

Povzdychnu si. „A Darek? Svědkyně?“

Zasměje se. „Svědkyně je u Gasparovců, Darek už na ni neměl nervy. Je doma.“

„Ale...“

„Navštívil Orthrunu.“

„Nepovídej. Co mu řekla?“

„Prej mu řekla, ať čeká.“

Do Timotejova hlasu se zase vkrade smích a já si uvědomím, že taky pořád čekám. Na odkrytí karet, na Dyreho útok, na rozluštění.

„Ty, Timo, myslíš, že v tom, že jsem tady, může mít prsty otec?“

„Tvůj otec?“ ujistí se opatrně. „Tvůj otec, kotě, může mít prsty skoro ve všem.“

„Gothel o ničem neví.“ Kay zívá.

„Timo taky ne.“

„Pojď spát,“ stáhne mě k sobě na postel.

„Není tu bezpečno,“ upozorním ho. „Vystřídáme se.“

„Ty nespíš skoro vůbec, liebchen,“ obviní mě.

„Ale spím,“ ohradím se. Jenže málo, dodám v duchu. Jestli má v tomhle prsty Dyre, jestli v tom má prsty...

Dole se rozezní bezpečnostní zařízení a nahý Kay se vymrští z postele s heklerem v ruce. Běžím za ním ze schodů. V hale stojí Thibaut s korektním výrazem anglického sluhy ve tváři.

„Ruším?“ zeptá se uměřeně.

„Skoro,“ zkřívím rty.

„Jaguár už je uklizený,“ informuje mě.

„Ty chodíš ve dne ven?“ zeptám se překvapeně.

„Na světlo ne,“ přizná a ukáže kápi z černého plastu. „Občas je ale potřeba něco zařídit, slečno Salo.“

Kay se znechuceně vrací od postele.

Usnula jsem, ale ne nadlouho. Slyším, jak Thibaut chodí po domě, a ruší mě to. Hodím na sebe župan, který jsem našla v koupelně, a vydám se dolů.

„Potřebujete něco, slečno?“

mlčím a pozoruju ho. Polkne, ale pak se jeho ruce znova rozběhnou. Utírá prach.

„Ty víš, na co se chci zeptat,“ řeknu po chvíli.

„Jestli mám být upřímný, slečno, vím. Ale nemohu vám dát odpověď. A navíc, není to důležité.“

„Dobře, co důležitý je?“

„U pana Béra došlo k určitým, eh, komplikacím.“

„Zabili ho?“

„Nic fatálního, ale...“

„Metamorfoval.“

„Ne úplně, ale zdá se, že to vzbudilo rozruch.“

Představím si proměňujícího se Konráda. To muselo vyvolat rozruch.

„Musím ho dostat ven,“ připomenu upírovi.

„Jistě, slečno. Seženu všechny informace, které potřebujete, a...“

„Bývals sekretářem i zaživa, že?“ skočím mu najednou do řeči.

„Sluhou, slečno. Sekretářem až, ehm, po proměně.“

„Nevadí ti to?“ zeptám se se zájmem.

„Proč, slečno?“

Tituluje mě tak důsledně, že mi to začíná jít na nervy.

„Změna znamená, že se z tebe stane dravec, ne? Je to svoboda, možnost vyvázat se. Co?“

Mírně se ukloní.

„To mluvíte o sobě, slečno Salo.“

Promnu si oči.

„Jděte si ještě lehnout, slečno. Nebudu mít cestovní plán eskorty dřív než pozdě odpoledne.“

Zvrátím hlavu do opěradla křesla.

„Ještě počkám.“

Thibaut se lehce dotkne mého ramene. „Já vím, že mi nevěříte, slečno Salo, ale dostal jsem příkaz být k vám plně loajální. Nemusíte se bát, že bych... selhal.“

Nevím, co mám říct. Můžu ho napadnout, ale koneckonců na to možná čeká. Dostal příkaz být loajální nejspíš od někoho, kdo mu

utrhne hlavu a narve mu ji do prdele jen proto, že všechno nejde podle plánu. Vždycky je to stejné a takovýhle servis si nemůže dovolit každý. Jen velcí hráči.

„Znáš Laského?“ zeptám se náhle.

„Pana Laského znám,“ přisvědčí. Ovládá se dokonale.

„Co si o něm myslíš?“

„Já?“ Zaskočila jsem ho jen na okamžik.

„Mocný muž,“ řekne potom. „Možná trochu starosvětský, ale velmi schopný.“

„Fryderyk?“ pokračuju dál ve hře, která mě začala bavit.

„Velmi ambiciozní.“ Tady si tituly odpustí a já se nemusím ptát dál. Fryderyka rád nemá.

„Agnieszka?“

„Mám mluvit špatně o dámě jejího stylu?“

Začnu se usmívat. „Docela ráda bych slyšela všechno, co o té dámě víš.“

Thibaut skloní hlavu.

„Každý si volí nějakou cestu,“ řekne po chvíli. „Madam Agnes nechce střet, a tak jde oklikami. Nepochybně, ehm, přežije.“

„Dyre,“ vypálím na něj náhle a ostře se mu podívám do tváře. Zachvěje se.

„Není vhodné jakkoli hodnotit otce před jeho dcerou.“ Zní to, jako by ho vyslovení té prosté věty stálo hodně sil.

„Takže ho znáš.“

„Pana Salo zná každý z nás.“

„Znáť ho neznamená mít strach,“ ohrnu rty.

„V rámci rodiny jistě ne, slečno Salo.“

Víc z něj nedostanu. Pohybuje se v bezpečném teritoriu korektnosti dobře vycvičeného sloužícího. Ráda bych vymyslela ještě další jména, ale Polsko neznám.

„Gothel,“ zkusím to ještě. Thibaut se bezděčně podívá směrem ke schodům do patra.

„Nepochybně velmi tvrdá a mocná žena,“ znovu se ohlédne. „Všemi respektovaná.“

Na Gothel si, zdá se, taky nepotrpí. V tom bychom se shodli.

„Kdy budeš vědět víc o Bérovi?“

Odloží mop. „Jděte si odpočinout, slečno, vzbudím vás včas.“

Zívnu.

„Je to důležité.“

„To vím, slečno.“

Pochybovačně se na něj zašklebím. Nikdy jsem neměla sluhy, jen posluhovačky, které občas přijdou uklidit. Mít služebnictvo mi po mé plebejské výchově připadalo podivné. A navíc nesnesu, aby se kolem mě někdo příliš často motal.

„Budete spokojená, slečno,“ uklání se muž.

Znovu zívnu a okázale obnažím zuby. Jestlipak Thibaut ví, že piju i z našinců.

Trochu se chvěje.

„Pokud má slečna chuť, mohu posloužit i...“ nejde mu to přes rty.

„Ne,“ trhnu hlavou. Cítím jeho strach a těší mě. „Ne, ale až mě půjdeš budit, přines něco teplého k jídlu.“

Zívnu ještě jednou, už ne tak okázale, shodím ze sebe župan a vykročím ke schodům. Thibaut s dokonale bezvýraznou tváří zvedne odhozený koupací plášť, přehodí si ho přes ruku a čeká, až zmizím za záhybem schodů.

* * *

„Slečno,“ zní mi v uších. Překulím se na bok. Kolem mě šplouchá voda, koupu se ve sluneční záři a z nějakého důvodu si připadám hrozně osaměle. To je tím sluncem, usoudím. Nikdo z našich sem za mnou nemůže.

„Slečno,“ ozve se znova. Otevřu oko. Thibaut se uklání a v rukou drží táč. Je na něm silnostěnná sklenice plná krve a morče. Zamžourám. Ano, sedí tam morče.

„Snídaně?“ zeptám se pro jistotu. Na mazlíčky jsem si nikdy nepotrpěla.

„Jistě.“

„Kayi,“ zatřepu upířem, který spí vedle mě. Ruce má rozhozené v pozici umírajícího atleta. Schopnost tvrdě usnout kdekoli mu z duše závidím.

„Liebchen?“

Posadí se.

„Vstáváme.“

Thibaut se ukloní.

„Slečno Salo, mohla byste si vzít to morče?“

* * *

Plán je sestavený precizně. Thibaut nám ukazuje trasu transportu a já nervozně nehtem ťukám do notebooku.

„Dobře, tady dostaneme Béra, ale je tu ještě Maizen...“

„A Bogdan,“ doplní Kay, kterému nejde z hlavy Fryderyk. Je ochoten angažovat se ve věci našeho polského spoluhráče jen do té míry, aby učinil zadost své cti. Na zdemolovaného „medvěda“ nezapomíná.

„Pokud je ten mladík ještě pořád v Bogdanově domě, máte to při cestě. Pokud jde o pana Bogdana...“ Thibaut zmlkne a zámlka se dá vysvětlit jen jedním způsobem. Pan Bogdan není z pohledu jeho bosse buď žádoucí, nebo aspoň dostatečně důležitý, aby stálo za to ho zachránit.

„Nějak to vyřešíme,“ ucedí Kay ledově.

Thibaut se k němu obrátí, jako by chtěl něco říct, ale pak svá slova spolkne. Umí to dobře a odhaduju, že schopnost některé věci neříct mu mnohokrát zachránila život.

„Umíš křičet, Thibaute?“ zeptám se se zájmem.

„Jestli ne, tak my tě to naučíme,“ směje se Kay. Jeho smysl pro humor jsem nikdy nedocenila.

„Ne, slečno.“

„A zkoušel jsi to vůbec?“

Disciplinovaně zavře nožas a možná poprvé za celou tu dobu se mi podívá do očí.

„Ne, slečno. Někdy je bezpečnější to neumět.“

Pohodím hlavou a zvednu se od stolu.

„Taky přístup.“

Kay stojí vedle mě, ruce složené na hrudi.

„To jo, ale zabil jsem spoustu těch, co nekřičeli.“

„Tak vidíte, pane Kayi,“ opáčí Thibaut a snad ze zvyku setře mahagonovou desku stolu. „Vaše svědomí tu omluvu nepotřebuje, tak proč zbytečně plýtvat silami.“

Rozesměju se a Kay natáhne ruku k Thibautovu hrdlu.

„Nech ho,“ popadnu ho za zápěstí. „Upírskéj personál se těžko shání.“

* * *

Už je dost šero, aby Kayovi na pohyb venku stačily jen tmavé brýle. Vyjdeme ven a já roztaju. Ojetý sport'ák je pryč, před domem čeká nová M5.

„Povezete pasažéry,“ vysvětlí Thibaut téměř omluvně. Poplácám auto po kapotě.

„Je jako moje emko, jen novější.“ Jsem dojatá, ale Kay jen pohrdavě ohrne rty a starostlivě rovná zbraně do kufru. Vnutí mi zásobníky.

„Tady ty jsou na lidi a tyhle...“

Bez zájmu si je nacpu do kapes bundy.

„Vyrážíme už?“ Nepříjemný pocit, že celá tahle hra není v naší režii, sílí.

„Jo.“

Thibaut zmizel a teď přibíhá na poslední chvíli s chladicím boxem.

„Pro jistotu,“ říká omluvně a ukládá ho za sedadla. Zamyšleně ho pozoruju. Je to návyk, nebo strach z vrchnosti?

„Hodně štěstí,“ ukloní se ještě a Kay mu pokyne rukou. Jako bych tuhle scénu viděla před dvěma nebo šesti stovkami let. Já nekynu. Vklouznu za volant a otočím klíčem v zapalování.

„Vyzvedneme toho Mázu,“ oznámím Kayovi.

„Když to musí bejt,“ broukne neochotně a hraje si s navigací. „Ale šlápní na to.“

* * *

Šlapu na to, pokud silnice dovolí. Thibaut mě přivedl na podivné myšlenky. Obrátím se ke Kayovi, abych se svěřila. Zaujatě si hraje s nožem. Mlčím. K některým věcem se Kay nehodí.

„Tady to odstav,“ můj navigátor se probral ze zamyšlení.

„Jak je to k Bogdanovi daleko?“

„Tak kilometr, možná o něco víc.“

Kay už je venku a bere si z kufru automat.

„Pistoli máš?“

„Jasně.“

Kritickým pohledem sjede na moje boty.

„Můžeš v tom běžet?“

„Nepředpokládáš, že budu pořád chodit v gladiátorech, že ne?“

Natáhne ke mně ruku. „Liebchen...“

Vycením na něj zuby, plácnu ho přes zadek a ponořím se do noci.

Nevypadá to, že by dům někdo hlídal. Nevidím nikoho, a co víc, nikoho ani neslyším. Kay položí prst na ústa a přehoupne se přes zděný plot.

„Pojď,“ sykne na mě a já se zachytnu horního okraje. Okna jsou temná a já přemýšlím, pod jakou skříní budeme Maizena hledat.

Vymáčknout zámek není problém. Tiše vklouzneme do haly a tam nás čeká překvapení. Maizen sedí u stolu s mladou dívkou, tedy s dívkou, která vypadá mladě. U upírek jeden nikdy neví.

Povytáhnu obočí, Kay ne. Prostě přelétne místnost a vezme děvče za krk.

„Hele,“ náš chráněnc se zvedne, aby chránil svou dámu.

„Sed,“ zabodnu mu ukazovák do hrudi. „Co je to za babu?“

„Fryderykova baba,“ Kay povalil dívku na gauč a přiklekl jí ruce za zády. „Viděl jsem ji, když sem vtrhli.“

Maizen si jazykem navlhčí rty. „Jo, patří k nim, ale nechali ji tady.“

„Jasně, kdo by se staral o husu, co neumí ani včas ustoupit. To jen my jsme takoví idioti, že se sem vracíme.“

Kay trhnutím postaví děvče na nohy.

„Jsi nějaká zelená,“ vezme ji za bradu. „Co se trochu opálit? Ráno, až vyleze sluníčko...“

Dívka zakňučí.

„Tino,“ Maizen taky nemá zrovna zdravou barvu.

„Počkej,“ položím mu ruku na rameno. „V Tucholských borech to nebylo pěkný a všichni od Fryderyka o tom věděli, co, dítě? Jak se jmenuješ?“

Děvče vzlykne.

„Jak se jmenuje?“ obrátím se k Maizenovi.

„Blanka.“

Pohladím děvče po tváři. „Tak, Blani, koukej být hodná holčička, nebo na tebe tady strejda Kay bude hodně, hodně ošklivej.“

„Hele, docela jsme se shodli, není potřeba ji...“

„O tom, co je potřeba, ty nerozhoduješ.“ Kay Blanku odstrčí, až dívka narazí do zdi. „Pospícháme a možná nám bude tahle buchtá dobrá... když vyklopí, co ví.“

Blanka se možná bojí Fryderyka, ale Kay dokáže být zlým snem každé mladé dámy, když chce. Teď chce a já mačkám rameno Maizenovi. Upírka ječí, jak se jí kolem tváře míhá stříbrná břitva s pávem na ručce. Ostří se tiskne k uchu a děvče začne vydávat tiché zvířecí zvuky. Každý máme někde hranici, uřezávané ucho je ta její.

„Fryderyk není proti vám,“ nařiká zoufale.

„Možná že ne,“ Kay je spokojený sám se sebou. „Možná jsme my proti němu. Co se to tu vlastně děje?“

„Já nevím.“

Upír si metodicky otře břitvu o kalhoty jako vesnický holič.

„Opravdu ne. Fryderyk říkal, že musíme udělat pořádek. Že se zase vrátí starý řád, kdy upíři byli opravdovým rytířstvem a...“

„Fotr,“ naznačuju zvracení a Kay obrátí oči v sloup.

„Rytířstvem?“ Kolenem jí roztáhne nohy. „Ty budeš vždycky jen mrňavá čubka.“

Musím říct, že má své představení secvičené dokonale. Po půl hodině by Blanka na svou existenci nevsadila ani pěták, a k žádným devastujícím praktikám nedošlo. Plácnu Maizena po zádech.

„Máš babetku v celku, co chceš víc?“

„Bude to takhle pořádek?“ zeptá se mě tiše.

„No...“ vím, co chce slyšet, a vím, že mu to nemůžu říct, „v podstatě jo. Neříkám, že se nemůžeš odstěhovat na venkov a tam chovat králíky, ale některým věcem neutečeš. Myslels, že jo?“

„Jo,“ odpoví krátce. „Jsem idiot. Myslel jsem, že je to cesta, jak utéct buzeraci.“

Zasměju se. „To těžko.“

„A to s tím rytířstvem?“

„Ser na to. Jsou to jen blázniví Poláci.“ Přála bych si věřit tomu, co jsem řekla, ale vím, že můj otec rozhodně z Polska není.

23.

„Kurva, zdrželi jsme se.“

Emko se řítí silnicí, Kay sleduje navigaci a vzadu se Maizen drží za ruku s Blankou. Děvče se bojí pohnout a on se tváří vzpurně. Jen tváří. Odhaduju, že Kayův otec doma předváděl to, co Kay dnes. Není divu, že se dočkal břitu v břiše.

„Neboj,“ pošlu emko do zatáčky dveřmi napřed. Drží výborně, usměju se a na chvíli šťastně zapomenu, co všechno ještě máme dneska v plánu. Serpentíny se krouť dolů a já se bavím. V protisměru našťěstí nejede nikdo.

„Často tě tvůj otec buzeroval?“ Najeli jsme na dálnici a řízení už nevyžaduje tolik pozornosti.

„Co?“ Kay zamyšleně cucal krev ze sáčku a moje otázka ho vytrhla z letargie.

„Otec.“

„Ani nevím. Moc jsem ho nevídal.“

„Ale zabils ho.“

„Protože zabil Gothel.“

„Gothel, pomalu se mění v upíra,“ připomenu mu potměšile.

„Nesnesli se.“ Čekala jsem, že se urazí, ale vypadá spíš unaveně. „Matka měla štěstí, že už byla proměna tak daleko. Mimochodem, nenáviděli jsme ho oba.“

„Protože byl jinej?“

„Protože to byl idiot, liebchen. Moje matka není ženská od krav, nikdy to nepochopil,“ řekne tiše. „Jo, tak za pět kilometrů bychom je měli mít.“

„Budeme sjíždět z dálnice?“ kouknu na mapku na monitoru.

„Jo, dál už po silnici druhé třídy... Tam to půjde vyřídit bez křiku.“

* * *

Ráda jezdím lesem, připomíná mi to dávné doby. Noční les se nemění, jen pořád ubývá. Noční les má svůj pach a ten teď cítím.

Kay si připraví automat. „Máš ten kvér, co jsem ti dal?“ obrátí se k Maizenovi.

„Bez nábojů,“ přizná ten a Kay mu bekhendem hodí dvě krabičky.

„Na tu malou čubku dávej pozor.“

„Já...“ upírka se snaží něco říct.

„Mlč,“ usměje se na ni Kay měkce a dívka rázem zavře pusou.

„Předjedu je a bloкну?“ navrhnou. Moc se mi to nelíbí, k autu jsem už přilnula.

„Jak jinak?“

Vyhodím blinkr a sešlápnu plyn, provléknem se kolem dvojice vozů a chvíli klidně jedu před nimi. Tohle není to pravé místo. Jedno z policejních aut zrychluje, možná že znervozněli. Tady. Z jedné strany stráž, z druhé sráž. Ideální, adrenalin mi zašumí v žilách a zadek emka jde do smyku. Kay je venku z auta ještě dřív, než zatáhnu brzdu.

Vždycky je to stejné. Policajti tahají kvéry, Blanka leží pod zadní sedačkou a Maizen se kryje za otevřenými dveřmi. Potězkám svou pistoli a pak si s jistou lítostí uvědomím, že tohle půjde zahrát do auta jen těžko. Nedokážu Béru udržet u pražské kriminálky, ani když pobijeme všechny svědky.

„Uvolněte cestu, policie,“ křikne někdo zevnitř auta.

Výkřikem roztříštím čelní sklo.

„Chceme jen Béru,“ stojím před bavorákem a mile se usmívám. I má líná upírská krev se teď žene rychle, čekám, kdy někomu povolí nervy a našije to do mě.

„Opakuju, uvolněte cestu,“ mele někdo v autě, tentokrát česky.

„Pusť mě, ty idiote,“ slyším Konráda.

„Uvolněte...“

Uvolňování je už na mě trochu moc. Křik urve oktávii dveře, ozvou se bolestné skřeky a posádka zadního auta zahájí palbu. Sunu se k prvnímu vozů, když si uvědomím, že to, co slyším, je zatraceně povědomé. Metamorfuje. A kurva.

„Klid, Konráde.“

Chlap v uniformě s obličejem plným krve šmátrá po pouzdru se zbraní. Střelím ho zblízka. Nelíbí se mi to, ale co mi zbývá. Bérův průvodce civí před sebe, zornice jako špendlíkové hlavičky. Takhle se projevuje šok, ušklíbnu se. Mít za kolegu vraha je jedna věc, zjistit, že je medvěd, to už je jiná písnička.

„Ven,“ Bér se svíjí v bolestech metamorfózy.

„Rozdejchej to, takhle tě do auta nedostanem,“ zaprosím a pak zvednu oči. U auta stojí Kay

„Vzadu je to čistý.“

Významně pohledem ulpím na jeho strništi. Je od krve.

„Ochutnals?“

Přejede si jazykem zuby. Víc vědět nechci.

„Shodíme ten křáp dolů?“ zeptá se mě prakticky.

Bér se třese na pomezí mezi podobami. Kostí se s praskotem deformují, čelist se hýbe jako zpřerážená.

„Co mu je?“ šeptne Maizen.

„Co by, je to dlak.“

Kay tlačí oktávii ke svodidlům.

„Dva z těch chlapů ještě žijou,“ upozorním ho a on nahlédne dovnitř, aby to napravil. Strnu. Slyším zvuk motoru.

„Šoupni to tam,“ syкну a rozběhnu se k bavoráku. Jsem už u předních dveří, když si uvědomím, že slyším nejen motor, ale neodbytně se mi vtírá i představa upíra. Vlastně, hodně upírů. Sáhnu po Blance a uhodím jí hlavou o kapotu.

„Fryderyk je tady,“ křiknu pak na Kaye. „A ne sám.“

Je tady. Založím ruce na prsou.

„Tohle ti Laský neporadil, Fredy.“

Koutkem oka vidím Béra, který se konečně rozhodl, že pro tuhle chvíli zůstane člověkem.

Fryderyk vyleze ze svého audi.

„Ne, neporadil. To jen já mám tebe a tvýho Němce plný zuby. A ani tvůj otec...“

„Papá je zas ve hře?“ zkřívím rty.

„Ten je ve hře pořád.“ Kay se usmívá a špičáky se mu zarývají do spodního rtu. Tvář má bezvýraznou. Počítá, odhaduju. Já taky. Fryderyk sice s sebou přivezl jen Lydii, ale ze straně sbíhají další. Šest... to není moc, jenže já tu mám vyčerpaného Béra, Maizena, co objímá svou Blánu, Kaye a dost. Křik mě svědčí po celém těle. Takhle jsem to ještě nezažila.

„Takže co bys rád?“

Lydia, stojící vedle Fryderyka, na mě vycení zuby. Zadívám se na ni... a vidím, jak zuřivost nahradil panický strach.

„Maličká taky zná mého tatínka,“ obrátím se ke Kayovi. Možná to nakonec nebude tak složité.

Je. Za zády se mi ozve výkřik, a když se ohlédnou, vidím, že Blanička přece jen není tak nevinná, jak se tvářila. Sklání se nad Maizenem a syčí.

„Ten idiot,“ Kay v duchu láme nad mladou generací hůl, když v tom se náš svěřenec překulí na bok a zasáhne Blanku pěstí do brady. Rána je jako povel k boji. Fryderyk i Kay zvednou zbraně, Fryderykova „ochranka“ sklouzne dolů na cestu a Lydie pohodí hlavou. Nestačí pohyb ani dokončit. Už vím, proč mě celou dobu šířal nepokoj. Křik se vydral na svět bez mé vůle, odhodil Lydii dolů do propasti, vysklil Fryderykově audi čelní sklo a jeho samotného srazil k zemi. Kay pokropí útočníky sprškou stříbra a pak se oddá radostem rvačky. Nezajímám se o detaily, očima hledám Fryderyka. Těžce se zvedl ze země a čeká, až k němu obrátím hlavu. Pak začne on.

Octnout se v plném křiku starého upíra je drtivé, zvlášť když nezačnete křičet taky. Já začala. Můj vlastní křik trochu srovná tlak, ale i tak mi nejspíš praskly bubínky. Cítím, jak mi z ucha teče krev. Nechám ji téct, rty mi bezděčně křiví šťastný úsměv. Rozplynu se ve svém křiku, ponořím se do něj jako do hluboké vody a s rozkoší ho vnímám všude kolem.

„Liebchen, jsi v pořádku?“

Trhnu sebou. Kay mnou třese, a pokud se upír může bát, vypadá u toho přesně jako on.

„Jo.“ Uši mám pořád zalehlé, ale zdá se, že bubínky pomalu srůstají. Rozhlédnu se. Na Fryderykově audi nezůstalo jedno celé sklo, haubna je zvednutá a chybí jen, aby auto visel ven ochablý jazyk. Lesem kolem se prohnala vichřice.

„Kde jsou?“

„Kdo?“

Připadá mi, že Kaye taky zasáhla vlna křiku. „Fryderyk, Lydie a ta jejich sebranka.“

„Sebranka mrtvá, Lydie někde pod kopcem, Fryderyk...“

Fryderyk vypadá tak, jak lidé obvykle vypadají, když jsou obětí výbuchu. Krvácí nejen z uší, ale i z úst, má nárazem rozbitou hlavu a vykloubené rameno. Vstává. Staré není tak snadné zabít, ale vstává zatraceně těžce. Obrátím se k němu, abych ho dorazila, a v tom nás všechny olíznou dálková světla. Vidím šokované tváře lidí v omláceném fiat, motor kvílí, jak nešetná ruka vnutila převodovce zpátečku. Kay zvedne automat, ale já mu stisknu loket.

„Nech to bejt.“ Připadám si ušlechtilá a dobročinná až do momentu, kdy Fryderyk zabouchne dveře svého zuboženého auta a nastartuje. Audi se chvíli motá od kraje ke kraji, ale pak nabere směr.

„Nasedat,“ syкну směrem ke svému doprovodu. Teprve teď si všimnu, že i my máme ztráty. Maizen se drží za rameno a Bér má rozbitou hlavu. Zřejmě se potkal s něčím křikem.

„Do auta, rychle,“ pobízím je. „Kde je ta tvoje buchta?“

„Pryč,“ odpoví upír hluše. „Šla po mně a já ji...“

„Aspoň že ji odmáz,“ má jasno Kay. „A jed’. Ty sis už s Fredym užila, já ještě ne.“

* * *

Jedu.

„Tady odbočil,“ Kayův hlas zní skoro vzrušeně. To se moc často nestává.

„Tady?“ Je to lesní cesta.

„Nemá čelní sklo, nemůže rychle.“

„Nemůže lesem a my taky ne,“ upozorním Kaye. Chápu jeho touhu po lovu, ale nesdílím ji.

„Teď po nás půjdou,“ Konrád vzadu není vůbec šťastný.
„Vrtulníky, zásahovka... Zabili jste policajty, kurva.“

„Lidi.“

„Když myslíš,“ Bérův hlas zní unaveně. „Je po všem. I když se z toho dostaneme, musíme začít jinde.“

„Ty musíš začít jinde,“ usmívá se chladně Kay. Jsou chvíle, kdy mám chuť dát mu přes hubu.

„To se uvidí. Táhle je audi,“ zastavím a ukážu před sebe. Není divu, že dál Fryderyk pokračuje po svých, projet se to nedá.

„Slyšíš ho?“

„Zatím ne.“

Pomalů na mě padá apatie a únava. Maizen těžce oddechuje přes popraskané rty. Kývnu na Kaye, který teď zcela naplňuje představu upíra.

„Jestli chceš za ním, tak padej. Já musím Mázovi vyndat tu kulku.“

Přiklekne ke mně, panenky nepřírozeně stažené, kůži kolem úst napjatou. Skoro se nezná...

„Sejmu ho.“

„Aby vás oba nesejmulo svítání,“ zavrčím. Víc nemá smysl říkat. Až ho dostane, roztrhá ho. Možná z něj bude pít a ani si příchod rána neuvědomí. Na zemi sténá Maizen. Něco tu končí.

Kay je pryč a já беру do ruky peán.

„Konráde?“

Dlak se ke mně otočí.

„Pojď mi ho přikleknout, nevím, jak to bude snášet.“

„Je to upír,“ mohutné tlapy přitisknou tělo chlapce k zemi.
„Možná ho neudržím.“

„Nebudu se mrskat,“ pokusí se usmát upír.

„To nevíš ani ty sám,“ opáčím suše a roztrhnu na něm triko. Rána je velmi blízko u srdce. Tak blízko, že být Maizen člověk, je už mrtvý. Doufám, že dnes neumře podruhé.

„Máš ji?“

Rejdím peánem v ráně, Maizen se sice drží, ale čím dál častěji vidím z jeho očí jen bělmo. Začíná být vyčerpaný.

„Už jo.“ Něco jsem nahmátla a opatrně manévruju ven z rány. Pacient už je skoro mimo, takže se nehýbe. Taky dobře.

„Ende, mladej,“ vrazím mu jednu medicínální. Oči otevírá pomalu.

„Je mi...“

„Konráde, v kufru je chladák s krví. Skoč tam.“

Dlak si mě změří zažloutlýma očima, ale jde. Za okamžik je zpátky s pytlíkem, štítivě ho nese mezi prsty. Prokousnu fólii a štědře leju krev do rány i Maizenovi do úst. Dostal barvu. Trochu. Vlastně hodně málo. Dostal barvu, ale nebe světlá. Z dálky ke mně dolehne zvuk, který připomíná hřmění. To křičí Kay.

„Vem ho do auta, Bére,“ zvednu se ze země. „Jdu se tam kouknout.“

* * *

Běžím závod se svítáním. Je to jen upírskéj nabíječ, holka, říká ve mně ten hlas, který mě udržel naživu bezmála čtyři sta let. Je to upírskéj nabíječ, ale nechci pořád o něco přicházet, vrčí to majetnické ve mně. Rozednívá se rychle, příliš rychle, a navíc mi do uší vnikne další povědomý zvuk. Vrtulník.

Stihnu už jen konec. V neduživém světle rozbřesku stojí zakrvácený Kay. Fryderyk ještě žije. Upíři dokážou zůstat naživu i bez údů, pravda, taky ne moc dlouho.

„Skonči to,“ řeknu unaveně. Pach zabíjení je tu silný, ale tentokrát mě neláká, mám svých starostí dost.

„Stejně chcípnete.“

Dojdu až k mluvícímu torzu a zkoumavě se tomu, co z Fryderyka zbylo, podívám do tváře.

„Poslední slova?“

„Kurwa.“

Nevím, jestli to bylo určeno mně, Kayovi nebo tak obecně, a už se to nejspíš nikdy nedozvím, protože po tomhle projevu Kay urve Fryderykovi to poslední, co se ještě utrhnout dalo.

„A tím to hasne,“ prohlásím pietně.

„Nehasne, svítá.“ Kay zvedne hlavu k nebi. Zvuk vrtulníku sílí.

„Nějak se nám to sere.“

Běžíme ve stínu stromů, Kay si přes hlavu přetáhl kapuci a na oči nasadil brýle, ale jestli se opravdu rozední...

„K autu už je to jen kousek,“ povzbudím ho. Upíři umějí běžet hodně rychle, když je to třeba.

Pravda, k autu je to kousek. Zastavím se. Muži v kuklách míří Bérovi na hlavu, další se bezvysledně pokoušejí dostat z auta Maizena. V panice z denního světla bojuje jako lev.

„Konec?“ ušklíbne se Kay. Je mi divně. Nadechnu se a pak mě olízne světlo velkého reflektoru z vrtulníku.

„Recę do góry! Nie ruszać się!“

Se zvedáním rukou se neobtěžuju, ale ostré světlo mě oslepilo.

„Co mají, Kayi?“

„Vidím hovno,“ přizná hluše.

„Co mají?“ opakuju znova.

„No, vypadá to jako RPG.“

„Protitanková?“ odhadnu.

„Přesně tak, liebchen. Ale nebude potřeba, za chvíli to koupím odjinud,“ ukáže bradou na nebe.

Nadechnu se. Vrtulník není tak vysoko, a když budu rychlá...

Možná jsme měli zvednout ruce. Od dveří vrtulníku se zableskne, a dokonce ani upíří reflexy nás nezanesou dost daleko.

„Vybuchuje to, do řiti.“

Připadám si jako idiot. Jsou to jen lidi, kurva. Najednou mi strašně vadí, že Kay nemůže na světlo. Dostanu na něj vztek.

„Dělej něco, ty idiote,“ zaječím. Převalí se na břicho, zvedne zakrvácenou ruku k obličejí, sundá si brýle a upře na mě nepřičetné oči.

„Jsi děvka, stejně jako Gothel.“

„Jinak než Gothel,“ usměju se zle a sokol nám pošle další várku. Ležím na Kayovi, napůl zasypaná hlínou, a nad lesem vychází slunce.

Někdo sem jde. Stáhnou mikinu a hodím ji Kayovi přes hlavu. Leží v mělkém dolíku schoulený jako skrčenci ve starých hrobech. Pomalu se zvedám, znova odhodlaná ještě to nezabalit. Vlastně mi doopravdy vadí jen ty protizemní. Všude kolem vidím hlavně. Bolelo by to, ale co. Přemýšlím, co se stane, až mi prostřelí hlavu.

„Nie ruszać się!“

Usměju se na policajta, ale zapomenu na zuby. Oči v průzorech kukly jsou minimálně velmi překvapené.

„Nechte ho,“ ukážu směrem k autu. „Má alergii na světlo, nepůjde ven.“

„Recę do góry!“ drží se obvyklého scénáře.

Obrátím dlaně vzhůru.

„Nic nemám.“

Za zády mi přistává vrtulník a větve stromů létají kolem jako sláma v bouři.

„Ten má taky alergii na světlo,“ řeknu zpěvavě a ukážu na Kaye. „Je nemocný,“ hlas mi rezonuje v křikem servaném krku, „musí spát někde v tichu a ve tmě, je...“

„Je to můj zeť, o zbytek se postarám.“

Otočím se. Proti mně stojí Dyre v dokonale padnoucím obleku a společensky se usmívá.

„Tohle bude stát spoustu peněz, má milá. Spoustu peněz.“

„Tohle peníze nespravěj.“ Nedůvěřivě se rozhlížím kolem sebe. Zásahovka konečně přestala tahat Maizena z auta a přes Kaye někdo hodil černou fólii.

„Existují i nepeněžní kompenzace, dítě.“ Dlaní se dotkne mé tváře. Cuknu.

„To auto se ti líbí?“

Polknu. „Od tebe?“

„Jistě.“

„Schytalo pár kulek.“

„Dám to opravit. Líbí se ti barva?“

Mlčím. Je mi zle. Vlastně si nejsem jistá, jestli nebudu zvracet. Dohnal mě pocit bezútěšné samoty. Prohlédnu si Dyreho v studeném světle rána.

„Je to dobrá barva,“ řeknu bezvýrazně, „jako krev.“

Zamne si ruce. „Když tak mluvíme o krvi, kde je Fryderyk?“

„V lese, to, co z něj zbylo. Nejspíš to shořelo, když...“

„Zajdeme tam spolu, holčičko. Jeho příbuzní mají právo ho pohřbít.“

„Co?“

Usmívá se spokojeně. „Pohřbít.“

„Má utrhaný ruce, nohy, hlavu a ptáka, Dyre. Nedávala bych to příbuzným.“

„Já ano, moje milá.“

Žaludek pod žebry udělá veletoc a nestrávená krev mi vylítne ústy i nosem. Dyre mi shrne vlasy z tváře. Pořád se směje.

24.

Vrtulník odletěl. Všechno je pryč, jako by to byl jen zlý sen. Zůstaly krátery po střelách, Dyre a luxusní mikrobus.

„Zabili jsme policajty, otče. To taky spláchneš?“

„Všechno, dítě.“

Je spokojený a ve mně bojuje slabý pocit vděčnosti s touhou ho znovu přizabít.

„Bér skončil.“

Pokrčí rameny. „Co je ti po dlakovi?“

„Hodně,“ odseknou, a když to vyslovím, uvědomím si, jak velkou pravdu jsem řekla. Jsem na Béru zvyklá. Přese všechno ho nechci ztratit, dokonce ani kdyby mi už nebyl k ničemu.

Dyre pokrčí rameny. „To je tvá věc.“

„Je,“ bojuju s chutí sednout si do trávy a usnout. „Co je na programu teď?“

„Procházka lesem, takhle po ránu... Co může být lepšího než nadýchat se čerstvého vzduchu před snídaní.“

Ohlédnou se k autu. V ledničce tam zbývá spousta krve. Studené. Znovu se mi zvedne žaludek.

„Tino,“ Kay teď stojí vedle mě, zabalený ve fólii, „co bude?“

„Jdi do auta, chlapče,“ Dyre si libuje v těžko snesitelné roli „pater familias“. „Thibaut ti dá snídani. Mimochodem, děti, byly jste s ním spokojené?“

Naštěstí už nemám co zvracet.

„Dyre, tohle není svatební cesta,“ upozorním ho.

„Jistě, neměli jste svatbu. Ostatně, jsem přesvědčen, že Gothel by nic nenamítala, kdyby...“

„Pojďme se podívat po těch utrhaných končetinách,“ vzdychnu rezignovaně. Kay vyrazí k mikrobusu, pod plastem se určitě necítí dvakrát jistě. Maizena v autě nevidím, nejspíš se schoulil na zadním sedadle. Bér zamračeně stojí vedle vozu. Ztratil toho hodně. Pokynu

mu rukou, zamává na mě, i v lidské podobě nesmírně podobný medvědovi.

Dyre mě obejmě kolem ramen. Slunce svítí, ptáci zpívají. Je mi tak mizerně, že sotva jdu.

„Jsi bledá, Kristino,“ stará se můj otec.

„Procházka mi udělá dobře,“ usměju se s námahou. Vzpomenu si, jaké bylo rvát jeho maso, a je mi o něco líp.

„Tohle je asi ruka, co?“ Dyre pobíhá kolem Fryderykových ostatků jako houbař, který našel úrodu hřibů.

„Podle prstů jo. Tohle je penis, kdybys nevěděl,“ iniciativně mu podám zčernalý škvarek.

„Jsi hodná, díky.“

Sednu si na strom, vyvrácený křikem.

„Co po mně vlastně chceš, otče?“

Právě si prohlíží hlavu.

„To, co chce každý otec. Abychom žili jako rodina.“

„Je mi skoro čtyři sta let...“

„Máš v sobě mou krev,“ nakloní se ke mně a chvíli to vypadá na incest. Pak ho to přejde.

„Mou krev a nějakou zatracenou kurevskou zuřivost, kterou jsi zdědila po matce.“

Zamračím se.

„Proč sis ji vybral? Kurvu od trénu.“

Vážně se na mě podívá.

„Kurvy vydrží hodně.“

„Chápu. Vyžadovals speciální služby.“

„O takových věcech člověk s dcerou nemluví,“ mírně se mi usmívá do tváře. Zblízka si prohlížím jeho vrásky, každou z vrásek kolem úst a nosu. Snažím se najít něco blízkého, snažím se cítit vděčnost za život Kaye a Maizena, ale všechno mlčí, dokonce i hlas krve. Jediné, co se ozývá, je hlad. Odstrčí mě.

„Chceš ze mě pít,“ konstatuje. Není to obvinění, jen mě seznamuje s tím, co zjistil. Myslím, že i jeho hlas krve mlčí.

„Jo.“ Je mi líp. Tohle jsem mu měla říct dávno. „Jo, chci z tebe pít. Jsem unavená, užila jsem si dneska peklo, mám hlad, a navíc jsi můj otec. Dej mi napít.“

Zavrtí hlavou.

„Tak seber, co zbylo z Fryderyka, a jdem zpátky. Skoro jsem nespala.“

Vytáhne z kapsy obleku plastový pytel. Neubráním se úsměvu, vypadá to podivně.

Souká do pytle trup, ale pořád mě sleduje zamyšleným pohledem. Možná že mu získávání mé přízně připadá moc složité.

„Co ještě chceš?“ zavrčí a cpe do vaku pahýl nohy.

„Nic.“

„Nezachránil jsem ti souložníka?“

„Našeho společného souložníka, otče. Tos vynechal.“

Jen mávne rukou. „Kay je naživu, i ten nemožný spratek, kterého si Timotej pořídil na hraní. Sehnal jsem ti to nesmyslné červené auto.“

Polknu.

„Dal jsem ti k dispozici svého nejlepšího sluhu.“

„Jak to myslíš?“

„Thibaut už u tebe zůstane.“

„Šlípíš? Mám malej byt.“

„Měla bys vést velký dům. Vilu.“

„Nechci...“

„Aspoň základní společenské ohledy, Kristino. Tvé záliby jsou mi, eh, prostě toleruju je, ale určité povinnosti má každý z nás.“

Utrhnu stéblo trávy a žvýkám ho.

„Znásilňování Agnes patří mezi ně?“

Semkne rty.

„Poštvals je proti sobě s Laským, že? Všechn ten bordel tady, to je tvoje pivo, ne?“

Zatáhne plastové tkanice.

„Ne tak docela.“

Nakrčím nos. „Co je v plánu dál?“

Potřese pytlem. „Společenská návštěva.“

„Co Bogdan?“ napadne mě.

„Co s ním?“

„Palec dolů?“ zeptám se.

Stáhne obočí. „Přeješ si něco jiného?“

„Fredyho jsi právě sbalil do pytle. Hodláš sbalit i Bogdana?“

Jdeme zpátky k autu a Dyre opatrně našlapuje v dokonalých polobotkách.

„Ne.“

„Ne?“ Nejsem si jistá, na co mi odpovídá.

„Nemám zájem na mrtvém Bogdanovi, Agnes zvládnou jinak.“
Oplzle se zaculí a mně je kupodivu v tomhle okamžiku nejbližší za celé dnešní ráno.

„A Laský?“

„Navštívíme ho, dítě.“

* * *

Možná pověsím svou práci na hřebík a budu se živit jako šofér. Rudého bavoráka odvezl jeden z policistů a já se teď pohupuju za volantem mikrobusu. Kay strnule hledí z okna skrz černé brýle a Bér znechuceně poposedává, protože mu Maizen usnul na rameni.

„Kam to bude, šéfe?“ ptám se otce, který sedí vedle mě. Thibaut mi úslužně podává krev z právě zabitého morčete v kelímku s brčkem. Mekáč pro upíry. Otřesu se a upiju trochu teplé tekutiny.

„Do vily. Tví přátelé si tam odpočinou,“ na slovo „přátelé“ položí Dyre takový důraz, jako bychom Béra s Maizenem sebrali někde na hnojišti, „a my vykonáme společenskou návštěvu. Synu...“ synem myslí Kaye, který sebou trhne, „doprovodíš nás, že?“

„Samozřejmě,“ přisvědčí upír bezbarvě.

„Předáme panu Laskému ostatky toho chlapce.“

Kay trochu ožije. Proti předávání ostatků zřejmě nic nemá.

„Thibaut připraví na večer nějaké občerstvení, no a zítra se přesuneme do Čech.“

„Nenechají to být, Dyre.“ Ledacos se dá koupit, ale mrtví policajti jsou vždycky problém. Nevěřím, že se z toho dostaneme se zdravou kůží. Kayovi zvoní telefon, německy uklidňuje Gothel, pak se nakloní ke mně.

„Věděla o tom,“ šeptne.

„Jistě,“ Dyre není hluchý, „mluvil jsem s tvou matkou.“

Podřadím a pak šlápnu na plyn, až auto poskočí.

„Nějaké sportovní řazení?“ probere se Konrád z dřímoty.

„Já jen, aby si taky Dyre něco užil,“ odseknu. „Zdá se mi, že plánuje svatbu i s družičkami.“

„Každý otec je rád, když jeho dítě uzavře přiměřený a prospěšný sňatek,“ řekne Dyre škrobeně a omete ze saka imaginární smetí.

„Tak proto ten igelit,“ zívne Kay ze zadního sedadla a já se začnu smát. Smrt je ale pořád příliš blízko.

* * *

Béra a Maizena jsem svěřila svědomité péči Thibauta a na Dyreho žádost jsem ze zdevastovaného zavazadla vytáhla jakž takž celistvé saténové kalhoty, kozačky a černou blůzu. Kay se přisypal s culíkem a v hedvábí, ve kterém vypadá trochu melodramaticky. Dyre si převlékl oblek.

„Nepřesypeme i Fryderyka do něčeho společenského?“ zeptám se. Kay se zachechtá a Dyre nás stihne pohledem, který by citlivější bytost zabil.

„Ne,“ řekne stručně. „Pytel na odpad stačí bohatě.“

Je den a Kay nervozně kašle, když míříme ke dveřím.

„Nemůžu ven.“

„Jdi garáží,“ poradím mu a vyjdu do slunce. Otec jde za mnou a poprvé se přistihnu, že mě to těší. Ne snad sama Dyreho přítomnost, ale jiný upír ve dne. Obrátím se k němu.

„Zabiješ Laského?“

S úsměvem zavrtí hlavou.

„Ovšem že ne. To není účel. Jen...“

„Jen si ho prostě dáš.“

„Někdy ti nerozumím.“

„Z toho si nic nedělej, já tobě taky ne,“ mávnu rukou. „Kdo řídí tentokrát?“

„Ty, dcero,“ pokyne mi královsky, „Kay ve dne pořádně nevidí a mě takové věci nezajímají.“

* * *

Sjedeme ze silnice na něco, co považuju za dálniční přivaděč.

„Tady Laský bydlí,“ upozorní mě Dyre a ukáže před sebe. Před námi se tyčí hradba vysokého plotu, který běží do obou stran.

„Kurva, ten umí žít,“ hvízdnu.

„Přehání to,“ konstatuje Kay. „Jen ostraha tohohle areálu musí stát hodně peněz. Má tu kamery, ale...“

„Ano, přehání to,“ zapřede Dyre spokojeně a opře se do sedadla. Cestujeme Agnieszčiným jaguárem. Připadá mi to riskantní, ale Dyre mě ujistil, že to není problém. Nic není problém, zdá se. Dojedu k bráně.

„Mám vystoupit?“

„Vystoupím já.“ Otec je nebezpečně milý. Nezávidím Laskému jeho zájem.

Dyre vystoupí z auta a Kay se dotkne mého ramene. „Liebchen, víš, co se tu bude dít?“

Přikryju mu ruku dlaní. „Jasně že vím. Exemplárně opícháme Laského do zadku. Veřejný trest má větší výchovný smysl. Co čekáš? Dyre je svině.“

„Možná že je, ale s Laským mu pomůžu.“

„Nic jinýho ti ani nezbyde, zlato. Sezam se otevírá, můžeme jet.“

Zámeček je zrekonstruovaný s vkusem, ale přesto mi tu něco vadí. Snad snaha vybudovat tu „dvůr“, hloupá, nesmyslná touha zastavit čas.

Jaguár vklouzne do rozlehlé garáže, je tu pět aut a ještě dvě místa zbývají. Bentley, povytáhnu obočí, rolls, který trůní mezi ostatními vozy jako cylindr v šatníku flamendra. Malá mazda, passat a sport'ák od Toyoty jsou tu na návštěvě. Ohlédnu se po Kayovi, který obchází limuzíny, a pokrčím rameny.

„Co říkali?“ zeptám se pak Dyreho.

„Že jim bude ctí a potěšením,“ zašklebí se otec a kývne ke kufru.

„Vem Fryderyka, Kayi, já nabídnu rámě dceři.“

„Proboha, i fresky.“ Bloudím očima po stropě.

„Jistě, je to idiot.“

Na chodbě se nás ujme muž v livreji. Těžko tlumím hysterický smích, připadá mi, že jsme se octli v operetě. Vede nás po nekonečném koberci a pak s úklonou otevře vysoké dveře.

„Prosím,“ místnost je rozlehlá a ozářená elektrickými svícemi. Tmavě rudé závěsy sahají až k zemi a celému šálku dominuje dlouhý stůl. V jeho čele sedí Laský, a když ho uvidím, uvědomím si, že i upíři stárnou.

„Drahý příteli,“ napřáhne ruku k Dyremu.

Stárnou a blbnou.

Dyre s úsměvem čeká, až k němu Laský dojde. Pozoruju těžkopádného muže se zvlněnými vlasy a kulatícím se břichem, jak k nám sebevědomě míří. Kay nadhodí vak v ruce a rozhlédne se po ostatních. Na pravé stane stolu sedí Lydia ve večerní róbě, proti ní jakýsi starší muž, jehož jméno si nevybavuju. Od menšího stolku v rohu nás ostražitě pozorují dva pořezové. Nehádám jim víc než stovku, a ať se tu stane cokoli, nebudou Laskému k ničemu. Hledám někoho opravdu starého, ale kromě Laského tu nikdo takový není.

„Bud' tu vítán, pane,“ Laský mého otce teatrálně obejme. „Ty i tvá okouzlující dcera.“

Má averze ještě zesílí, ale čekám. Tohle je Dyreho hra.

Kay se ošije. Jeho Laský ignoruje úplně, a to je v místnosti třetí nejstarší. Uměřeně se usměju. Když hra, tak hra.

„Nepředstaviš mého nastávajícího, otče?“

To Laským škublo. Škublo to i Kayem, ale to nepovažuju za nutné řešit. Dyre po mně šlehne kosým pohledem, ale pak dokonale uhlazeně ukáže ke Kayovi.

„Zřejmě se neznáte...“

„Známe,“ můj druh se rychle vpravil do role. Distingovaně odloží pytel s ostatky na zem a pak stiskne Laskému ruku. Rychle a velmi silně, pak ho pustí a mírně se ukloní. Laský znejistí a Lydia si poposedne na židli.

„Přinesli jsme něco, co vás možná bude zajímat,“ prohodí Dyre konverzačním tónem.

„Opravdu?“ Laský teď trochu chraptí a jeho bodyguardi se nenápadně zvedají.

„Kayi...“ usměje se Dyre.

Kay pochopí hned, z pytle na bělostný ubrus sype ožehlé údy, tupě práskne hlava a kutálí se k Lydii. Upírka chvíle zírá na prázdné oční důlky. Pak začne ječet. Vlastně ječí všichni. Lydia se zmítá v hysterickém záchvatu, bodyguardi táhnou Laského ke zdi, jediný jeho host nejistě vstal a teď se bojí pohnout.

„Nelíbí se ti můj dárek?“ Z Dyreho pomalu opadává tenká vrstva civilizace, cení zuby jako tenkrát, když... jako tenkrát, když jsem ho málem zabila.

Laský pomalu vrtí hlavou.

„Co ode mne chceš?“

„Od tebe, bratře?“ Otec se k němu přiblíží na dotek a položí mu dlaň na hrud'. „Od tebe už nic. Rozhodl jsem se podpořit Agnes. Je realističtější a taky se víc snaží.“

„Říkals...“

„Možná říkal. Víš, dcera si na tebe stěžovala, necítila se tady pohodlně. Neříkals, že Polsko je tvá zem?“

„Je to má zem,“ v Laském vzplane vzdor. „Je to má zem a pro tvé hry už tu není místo. Nebudu...“

Nebude, to řekl dobře. Dyre zakřičí a tlaková vlna vyrazí okna.

„Ven,“ řvu na Kaye, který prolétne kolem mě ke dveřím. Závěsy na některých oknech se poroučejí k zemi a dovnitř padá sluneční světlo. Zasáhlo Lydii, s nakrčeným nosem sleduju, jak umírá v plamenech, zrovna tak starší upír, který neměl ani dost duchapřítomnosti, aby se snažil skrýt. Laský je rychlejší, tiskne se ke zdi, ukrytý za koberečkem. Jeho bodyguardi doutnají. Nakonec to šlo rychleji, než jsem čekala. Posadím se na stůl.

„Dobrý, otče. A dál?“

Vesele zatahá za koberec, který Laský křečovitě drží.

„Promluvíme si, bratře. Myslím, že teď nám to půjde mnohem líp. Ty si zatím dojdí vyzvednout toho, ééé, Bogdana, dítě. Budu ho potřebovat.“

Jdu vyzvednout Bogdana a Kay mě doprovází. Nevíme sice přesně, kde může být, ale míříme dolů. Laský je staromódní, bude mít hladomornu už jen z úcty k tradicím.

Má. Dveře jsou pancéřované a vyřážen křikem se mi je nechce. Zčerstva tedy vyklušu do patra a najdu Dyreho při důvěrné zábavě s Laským. Právě mu kape na břicho svěcenou vodu. Páchne to strašně.

„Potřebuju klíč odspoda,“ vyruším je z bohulibé zábavy.

„Potřebuje klíč odspoda,“ opakuje po mně Dyre. Laský šmátrá v kapse kalhot a já napjatě čekám, co vytáhne. Udělá tu pitomost. Tiskne v ruce ampuli a stříká z ní tekutinu Dyremu do tváře. Ten uskočí, pak se syčením srazí Laského ze stolu, a při té příležitosti vypadne dokonce i svazek klíčů.

„V klidu, otče. Myslím, že to byla taky svěcenka,“ škube mi koutky, když vidím, jak si Dyre štitivě stírá vodu z košile.

„Vem to a jdi,“ zavrčí podrážděně. „Jsou věci, které by mladé dívky neměly vidět.“

„Kdes byla?“ Odmykám dveře a Kay se ometá kolem. Je neklidný, vidím na něm, že čekal víc. Boj, rvačku, lov... světlo mu udělalo čáru přes rozpočet.

„Dyre si hraje s Laským.“

„Je to parchant,“ není jasné, koho má na mysli, a já se nevyptávám. Dveře povolí, chodba za nimi má holé zdi a nouzové osvětlení s rudými pruhy. Připomíná to kriminál.

„Jdem.“

Pokračujeme dál a já už vím, že to kriminál jen nepřipomíná. Je to kriminál. Nahlédnu malým okénkem do první cely. Sklo přetíná stříbrný kříž a muž, který je vevnitř, ani nezvedne hlavu.

„Tak tohle nemá ani máti,“ hvízdne Kay uznale.

„Jsem ráda, že ne.“

Přejdou k dalším dveřím a zaslechnu spěšné kroky.

„Hele, bachař.“

Hubený chlápek nás zahlédne a vyrazí k hlásiči na zdi. Nedostane se tam.

„Nikam, chlapče.“ Kay konečně má svou hračku a já kontroluju další cely, žena a muž v nich jsou stejně apatičtí jako ten první. Mlaskavé zvuky, které mi znějí za zády, ignoruju.

Bogdana v žádné z cel nevidím, ale jsou tu další dveře.

„Nech ho bejt,“ okřiknu přítele, který zřejmě závidí Dyremu zábavu s Laským.

„Copak, liebchen?“

„Hledáme Bogdana, ne?“

Jemně si papírovým kapesníkem setře krev z dlaní.

„Samozřejmě.“

Chvíli mi trvá, než najdu ten pravý klíč, pak otevřu dveře a dívám se na prsa ženské, která by se hodila k Bérovi. Vysoká, statná, těžká. Naneštěstí je to upírka.

„Dovolíte, madam?“ Kay ji uhodí do krku a žena odletí několik metrů. Sesune se u zdi, zvedne se na čtyři... z úst jí teče krev.

„Jsem Tina Salo,“ představím se jí, zatímco zvrací. „Je tu Bogdan?“

Zavrtí hlavou. Kay jí přišlápl ruku, takže si myslím, že spíš nelže.

„Tady,“ zachroptí, „jsou jen ženy. Lidské. Pracovna je tam.“

„Pracovna?“ podívám se, ale to už na mě Kay kývá.

„Koukni.“

Nahlédnu do cely a v puse mám najednou spoustu kyselých slin. Snad jsem opravdu precitlivělá. Uvnitř jsou tři ženské, vlastně spíš holky. Anemické tváře, prázdné oči, hluboce vystřižené šaty. Odemknu. Tázavě se na nás zadívají, jedna cosi zabřebentí. Rumunsky. Krky mají obalené nepříliš čistými obvazy, vlastně jsou celé nepříliš čisté.

„Tobě to vadí, co?“ odhadne Kay a položí mi ruku na loket.

„Jo,“ vycouvám z místnosti a zabouchnu dveře. „Tohle nechám na otci.“

Kay ví, o čem mluvím. Tyhle tři už není možné nechat odejít a jsou jen dvě možnosti, jak s nimi naložit. Nechci se propůjčit ani k jedné z nich.

„Tina Salo?“ Mohutná upírka už se sebrala natolik, že stojí opřená o zeď.

„Jo. Otec je nahoře, pokud bys ho snad hledala.“

Zavrtí hlavou.

„Kasinsky je...“ zeptá se nesměle.

„Nemá hlavu,“ poplácá jí Kay po tváři, „tedy pokud to byl ten vedle v chodbě. Kde je Bogdan?“

Žena nás vede k postranním dveřím, z kapsy vyndá klíče, zavěšené na řetízku, a odemkne složitý zámek.

„Starala ses o ty holky?“ zeptám se jí, ještě než otevře dveře.

„Starala, paní,“ upadne okamžitě do poddanské polohy. Laský to tu opravdu vede postaru.

„Co s nima obvykle děláte?“

Zrozpačtí. „Pán nám je většinou daroval, když už se nahoru nehodily.“

Podrážděně trhnu hlavou. „Čtrnáctý století, vole,“ zasyčím.

„Taky piješ z lidí, Tino, a často,“ zachovává Kay přísnou objektivitu.

„Jo, ale z těch, co mi daj.“ Rozrazila jsem dveře a vřítla se do místnosti.

„Tino, já ti dám, cokoli si řekneš.“ Bogdan visí v poutech v koutě místnosti. Je nahý, rty má zčernalé a skrz lýtkové svaly protažený stříbrný drát.

„Do píce,“ zanádvám a ohlédnu se po bachařce, která nervozně nahlíží do místnosti.

„Máš tu krev?“

„Málo.“

„Přines ji, musím mu ten drát vytáhnout.“

Když Bogdana doneseme nahoru, jsou už závěsy zatažené a v místnosti to páchne jako v kafilerii.

„Dyre,“ polknu. Tyhle nechutnosti se střevy nesnáším, i když chápu, že je to severská tradice.

„Copak, dítě?“

Laský neumírá, přirozeně. Plazí se po zemi a kličky střev se namotávají okolo nohy stolu.

„Uložím Bogdana jinde,“ oznámím otci a dloubnu do Kaye, který scénu pozoruje s profesionálním obdivem.

„Jo, dole jsou další tři upíři, jedna zmlácená upířská bachařka a tři lidský holky. Pokousaný.“

„Holky? Tak proč sem nosíš tady toho? Mohli jsme se nasvačit.“

„Jsou špinavý,“ namítnu a ukážu bradou na Laského.

„Všechno je tady špinavý.“

„Je mi blbě,“ sedím na vyřezávané židli a čekám, až Dyre celý ten cirkus dokončí. „Jsem kráva.“

Kay mě obejmě. „Co blázníš?“

„Využil nás.“

„Zachránil nás, Tino. Já bych v tom lese zařval.“

„Dobrá, zachránil a teď chce inkasovat odměnu. Pojď pryč.“

„Je den, liebchen a navíc, když nebude Dyre chtít, nedostanem se odsud.“

Uhodím pěstí do stolu a prorazím desku. Trochu mi to pomůže. Uhodím znovu a pak zamyšleně pozoruju, jak mi z kloubů prstů teče krev. Jen okamžik, než se rány zatáhnou, ale stačí to.

„Může tohle Laský přežít?“

Kay se houpe v rozměrném křesle.

„Jestli ho Dyre nechá, tak určitě.“

„Nechá ho. Nechá ho a má vystaráno. Po tomhle už se Laský neodvází ničeho.“

„Nikdo se ničeho neodvází,“ Kay mluví tiše, jako by se bál nepovolaných uší.

„Pojedeme, děti.“ Dyre stojí ve dveřích, úpravný a usměvavý.

„Nacpals Laskému ta střeva zpátky?“ neodpustím si dotaz.

„Ne já, udělaly to ty dívky zezdola.“

Žaludek se mi zatřepetá v krku. „A dál?“

Laškovně mě prstem cvrnkne do nosu. „Co je ti do toho? O Bogdana se postarají jeho lidé. V noci ho odvezou k Agnes.“

„Takže vítězství,“ odsunu jeho ruku.

Jeho vyhublá tvář s mohutnými čelistmi teď září jako lampa.

„Proč tak kysele, holčičko. Dělán to i pro tebe.“

„Pro mne ne,“ ustoupím před ním ještě o krok. Zavrtí hlavou, vezme mě za rameno a políbí.

„Nejsi podobná jí, jsi podobná mně,“ syčí mi do úst. Skrz zuby se mi dere jeho jazyk.

Odstrčím ho, jak už jsem v životě odstrčila stovky chlapů.

„Na incest už je trochu pozdě, nemyslíš?“

Rozesměje se.

„To už nesmím ani políbit vlastní dceru?“

Přitisknu si prst na prokousnutý ret a přivedu své city k pořádku.

„Ale jo, otče, jen mi to pořád připomíná chvíli, kdy jsem měla ruku v tvém hrudníku.“

25.

Tentokrát jsem ráda, že čekáme až do tmy. Nechci řídit. Sedím na pelesti postele, ve které se choulí Bogdan.

„Co nohy?“

Obalili jsme mu je obvazy nasáklými krví, krví má pomazané i ostatní rány.

„Lepší,“ šeptne.

„Nakonec jsi dopadl docela dobře,“ těším ho.

„Máš na otce nějaký vliv?“ odpoví mi otázkou.

„Jo, špatnej. Chlapče, přímluvu ode mne nečekej, vyvolala by pravej opak.“

Otře se. „Víš, ty střeva... To už se přece nedělá.“ Vím, že by byl rád, kdybych mu potvrdila, že to byla jen noční můra, ošklivá halucinace.

„Jak jsi viděl, tak ještě jo.“

Obejmu ho. Přece jen jsme si tenkrát v Tuchole docela užili.

„Drž se. Jo, a nezlob tatínka.“

„To není legrační, Tino,“ křičí na mě ze svého lůžka.

„Já vím, že ne, chlapče,“ povzdychnu si a zavřu za sebou dveře.

„Já vím, že ne.“

* * *

Večer je teplý a tichý, slyším cvrčky a tlumené hlasy Béra, Maizena a Kaye, kteří vzpomínají na Berlín. Sedíme na zahradě vily a Thibaut zapaluje svíčky. Idyla. Prohra. Totální kapitulace.

Vyndám z kabelky telefon a vydám se mezi stromy.

„Gothel, tady Tina.“

Chvilí je ticho, jen lehký upíří dech švelel ve sluchátku.

„Stalo se něco Kayovi?“

Strach o syna ji vždycky trochu zlidští.

„Ne. Sedí na zahradě s Bérem a mým otcem.“

„To neznamená, že je v bezpečí.“

„Ne,“ souhlasím, „ale i tak dlužíš Dyremu pivo. Zachránil Kayovi krk.“

Chvilí je ticho.

„Proč vlastně voláš, Tino?“

Odkáshlu si. „Ten problém s Bérem se nevyřešil.“

„Ach, s tím dlakem.“

„Jo, s tím dlakem. Polsko je teď poněkud divoký, takže... nemáš klidné místo pod svým patronátem?“

„Souhlasí s tím tvůj otec?“ Gothel je opatrná.

„Dyremu je to jedno,“ odpovím po pravdě.

„Ještě se ozvu,“ ukončí Gothel stroze hovor a mobil ohluchne.

„...ti děkuju, máti,“ zašklebím se do sluchátka. Víím, s kým teď chci mluvit, ale budu muset počkat. Stojím v setmělé zahradě a strašně si přeju být doma.

* * *

„Nabídneš si?“

Na „stůl“ právě přišel další chod. Mladá plavovlasá dívka obchází dokola a na bílé šaty jí z krku odkapává krev.

„Ne,“ mám všeho plné zuby. „Konráde, můžeš na moment?“

Nedůvěřivě se na mě podívá. Možná si myslí, že má taky sloužit jako večere.

„Nebudeš jíst?“ Dyre se snaží mluvit otcovským tónem, ale v jeho hlase je výhrůžka.

„Jistě že budu. Napiju se z Kaye, až budu mít chuť,“ odseknu a táhnu Béra pryč.

„Posrala jsem to,“ staré ovocné stromy nad našimi hlavami mírně naříkají ve větru.

„Ani ne...“ Konrád se mě nesnaží utěšovat, prostě jen bilancuje. „Posraný to bylo od začátku. Policajt musí být čistej, aspoň na papíře čistej, Tino, jinak je zle. Pak jdou po něm všichni. Snažila ses.“

„Snažila jsem se, a spousta lidí zařvala.“

„Kde je tvůj otec, tam vždycky přijde o život dost lidí, nezdá se ti?“

Zatnu zuby. „To je jeho věc. Já se starám o své. Nabízím ti holport, Konráde.“

„Co?“

„Podílnictví. Mezi našinci bude vždycky co řešit. Nabízím ti džob.“

„Vážím si toho.“

„A?“

„Je to na mě moc rychlý,“ mávne rukou a odchází.

„Bére, ti, co oddělali tvou holku, už jsou dávno bradou vzhůru,“ křiknu za ním.

„Jo, ale ne ti, co si to objednali.“

* * *

Pila jsem z Kaye, taky jsem s ním souložila v rozlehlé posteli s neodbytným pocitem, že nás poslouchají všichni obyvatelé domu.

„Chceš mi zlomit vaz?“ šeptá mi Kay do ucha a mně chvíli trvá, než si uvědomím, že to není postelová hláška. Pustím jeho vlasy.

„Promiň.“

„Co je s tebou?“

„Chci domů.“

„Pojedem domů.“

„Chci dostat toho hajzla, co jde po Bérovi.“

„Liebchen...“

„Chci nakopat Dyreho do prdele...“

„Podívej, Tino...“ Kay se posadí na posteli.

„Chci ho tam zase,“ zasyčím na něj.

„Tak to je jediný přání, který ti můžu splnit hned a bez problémů.“

Už skoro spím v navoněných peřinách, když mi Kay foukne do vlasů.

„Tino, máti chce s tebou mluvit.“

„Co?“

„Gothel...“

„Jo tak.“ Zašmátrám po telefonu.

„Tina...“ ohlásím se a zívnu.

„Pošli ho sem,“ dokonce i Gothel zní ospale.

„Béra?“

„Ano. Našla jsem jednoho jeho starého spolupracovníka, prý je ochoten vzít ho do podniku.“

„Co je to za podnik?“ U Kayovy matky člověk nikdy neví.

„Bezpečnostní agentura.“

Nojo, kam jinam taky uklidit ušpiněnýho policajta, pomyslí si, ale přece jen mám ještě jeden dotaz.

„Kdo je ten dobrodinec?“

„Franz Maizel, on je, chm, možná ho znáš.“

Zvrátím se do polštářů. Nevím, jaká kletba Franze postihla, ale ten svou srst nesvléká vůbec. Vybavím si zarostlé hřbety jeho rukou a v duchu Béra polituju.

„Jsi laskavá, Gothel.“

„Ne,“ odpoví severákovým hlasem. „Ne, to mi jen volal tvůj otec a vyjádřil přání, abych ti vyšla vstříc. Sama bych s takovou lůzou nikdy nejednala.“

„I tak díky,“ zašklebím se na telefon a hodím ho Kayovi.

„Mamá,“ udělám na něj grimasu a přetáhnu si příkrývku přes hlavu.

Kay cosi říká, ale už ho nevnímám.

* * *

Už dlouho se mi nezdálo o otci. Ted' ten sen mám. Dyre mi strká jazyk do úst, pak mě hladí po vlasech. Brouká mi nějakou písničku. Probudím se zpocená a s křikem. Venku je světlo, poznám to i přes zatemnění, dotápu do sprchy a pak si přes hlavu přetáhnu volné šaty. Přes žaluzie vidím siluetu muže, sedícího v zahradě pod stromy. Seběhnu po schodech a zamířím k němu.

„Jakmile se setmí, odjedeme domů.“

„Počítám s tím, dítě.“ Dyre zatočí sklenicí po desce stolu. „Nabídni si. Čerstvá králíčí.“

Roztržitě se napiju.

„Zdálo se mi o tobě,“ dosednu do křesla proti němu.

„Opravdu?“ Tváří se neutrálně.

„Jo. Řekni mi, když jsem byla dítě...“

Pohledem bloudí v korunách stromu. „No copak?“

„Souložils se mnou?“

„Máš bujnou fantazii,“ dívá se spíš skrz mě než na mě.

„Zdalo se mi...“

„Souložila s tebou spousta jiných, pokud vím. Prostě se ti to jen spojilo,“

„Strkals mi jazyk do pusy,“ obviním ho.

„Proč bych to dělal?“ opáčí klidně. „Jako dítě jsi mi nebyla k ničemu. Leda bych od tebe chytil svrab.“

Pomalů usrkávám krev a představuju si, že můj vztek je rudá hmota, kterou úhledně zabalím a uložím pro příští použití.

„K čemu jsem ti teď?“

Usměje se. „Zestárl jsem, vážím si rodiny.“

„Zabiju tě, Dyre.“

Pohládí mě po vlasech.

„Ale no tak... Nedědila bys.“

„Děláš si legraci? Nepotřebuju dědit, stačí mi, když tě vypiju.“

Z jeho očí jsou teď úzké štěrbiny.

„Zahráváš si, dceruško.“

„Ne. Jen chci odsud pryč.“

Zavřu oči. Chci být pryč, abych se nemusela rozhodovat, jestli mi Dyre vadí a jak moc, abych ho nemusela pořád soudit. Když otevřu oči, stojí za mnou.

„Seber si to auto, chlapy a vypadni, Kristino. Snažil jsem se. Mohl jsem vás v tom lese nechat mnohem déle a přežila bys to jen ty.“

Vezme mě za ramena a čeká. Obejmu prsty jeho zápěstí.

„Já vím, že jo. Co za to?“

„Zachovávej status quo, dcerunko.“

„Co se doma upeče, to se doma sní?“

„Přesně tak.“

„Všiml sis někdy kampaní proti zneužívání dětí?“ zkrvím rty.

„Když jsi byla ty dítě, žádné nebyly,“ odsekne. Čekám, že dodá, „a bylo to tak správně,“ ale udrží se. „Chceš se dát na dobročinnost?“

„Myslím si, že mi lžeš.“

„Kristino...“

„Ale to je jedno. Odjedu, a pokud se znova dostaneme do sporu, vyřešíme ho v rámci rodiny. Máš pravdu, otče.“

Obrátí mě k sobě i se židlí.

„Ovšem že mám. Rodiče...“

Poplácám ho po tváři.

„O rodičích jsme toho už dneska napovídali dost.“

Vstanu a stojím proti němu. „Proč mě nenecháš na pokoji, Dyre?“

„Je mezi námi pouto krve.“

Možná se Dyre snažil vložit do těch slov nějaký cit, ale já za nimi vidím jen úpornou touhu vnutit mi cizí vůli.

„Víš, otče, myslím, že sis přece jen vybral špatnou ženskou pro to, abys s ní počal dítě. Obecně se v ženských moc nevyznáš,“ pokračuju jedovatě.

„Možná ne,“ pokrčí rameny. „Když si to vezmu kolem a kolem, možná jsem měl raději vytahat střeva z Agnes.“

Účastně ho pohladím po lokti a vydám se zpátky k domu. Na patře cítím železitou chuť krve. Nejspíš jsem si prokousla ret.

* * *

Hodím do auta další tašku.

„Nepojedu s vámi, Tino.“

Bér už nevypadá tak zničeně jako včera.

„A dostaneš se odsud jak?“

Po pravdě řečeno, nemám v úmyslu Béra nutit. Mám jeho šlamastyky plné zuby a vím, že mě v Praze čeká ještě spousta zařizování.

„I tady jsou dlaci, pokusím se...“

„Thibaute,“ zaječím směrem k domu. Útlý Francouz se objeví tak rychle, jako by čekal za dveřmi.

„Můžeš odvézt Konráda do Berlína?“

„Jistě, slečno.“

Obrátím se k dlakovi. „Franz Maizel,“ řeknu jen.

„Kdes na něj přišla?“

„Gothel na něj přišla. Čeká tě. Prej má bezpečnostní agenturu.“

„Má nanejvejš bordel.“

„Dám to do pořádku,“ slíbím mu.
„Oddělali jsme policajty,“ připomene mi. „Nemůžu se vrátit.“
„Pořád ještě je tu můj byznys,“ připomenu mu.
„To je.“ Kývne na Thibauta.
„Jestli mě odvezeš, budu rád,“ pokrčí rozložitými rameny.
„Všude je tu pořád cítit krev.“
„Věci ti pošlu,“ říkám už jeho zádům a bůhvíproč se ve mně zvedá pocit viny.
„Díky.“ Neobrátí se. Napadne mě, že odchody jsou rok od roku horší.
„Neřeš to,“ Kay se zjevil tiše, jako by se chtěl držet filmových klišé.
„Musím.“
Urovná do kufru svoje nářadí.
„Všichni jsme v pořádku, Timův spratek se trochu otrkal, co chceš víc?“
Závidím mu jeho nekomplikovaný pohled na věc.
„Chci dostat toho, kdo to začal.“
Kay mě líbne na krk.
„Oběsíme ho na jeho vlastních střevěch, slibuju,“ řekne jako někdo, kdo utěšuje dítě lízátkem, a já to lízátko vděčně přijmu.

* * *

Cesty jsou osud upíra. Noční silnice. Tentokrát jsem se dala vystřídat Kayem, nemám náladu civět do světél. Dyre nechal auto opravit, Thibaut do něho nacpal vestavěnou lednici, někdo, nechci vědět kdo, nahrál do empétrojky mou oblíbenou muziku. Slídí za mnou, pořád, pomyslím si a stisknu tlačítko.

„Chci chvíli ticho,“ zarazím je, ještě než se stačí zeptat.
„Já taky,“ přidá se Maizen. Uvědomím si, že mlčel od chvíle, kdy jsem ho viděla po bitce v lese.
„Copak je?“ zeptám se ho.
„Bolí to hodně, shořet na slunci?“
Podíváme se na sebe s Kayem.
„No, příjemný to asi není.“ Jsem na rozpacích, co odpovědět.
„Chceš se zabít?“

„To jsem chtěl už před tím,“ zahučí. „Vadí mi ta tma, a neberte si to osobně, ale nemám rád ani upíry.“

„Taky mě serou,“ zasměje se Kay. „Proto je zabím.“

„Myslel jsem to vážně,“ ohradí se Maizen.

„Já taky.“ Kay šlape na plyn a tlumiče auta naříkají. Pryč z těchto silnic.

„Nic vám nedochází,“ obviní nás Maizen tónem, kterým obvykle mladí vyčítají dospělým.

„Timotej nebude rád,“ řeknu s pohledem upřeným na temnotu za oknem.

„Měl mi to říct,“ vzteká se chlapec vzadu a mně na hrudníku leží hora kamení.

„Některé věci se říct prostě nedají.“

* * *

„Jsme doma,“ považuju za nutné zavolat Timotejovi. Doma opravdu jsme, v mém bytě je pro tři sice málo místa, ale trvala jsem na tom, že půjdeme sem. Sedíme na terase a čekáme, až nás vyžene úsvit.

„Zaplat'pánbu,“ Timo není zbožný, ale tentokrát si je ochotný vzpomenout na některého z těch nahoře. „Jste všichni v pořádku?“

„Jakž takž.“

Maizen sedí u zábradlí s bradou v dlaních. Moc šťastně nevypadá. Uvažuji, co by se mu stalo, kdyby skočil.

„Co je špatně?“ Timotej mě zná natolik dobře, aby poznal, kdy jsem skleslá.

„Máza je na sebevraždu, já nasraná, snad jen Kay se bavil. Jo a Bér je v Berlíně.“

„Do prdele.“

„Přesně tak.“

„Co tvůj otec?“

„Dyre nám zachránil zadek a nepochybně za to bude něco chtít. Laský je na umření. Agnes mu líže boty.“

Timotej mlčí. Zdá se, že nezná slova natolik sprostá, aby vystihla, co cítí.

„Takže je to všechno nanovo?“

„Jo. Co Záležák?“

„Přijď zítra,“ pozve mě starý upír a zdá se, že má přece jen trochu lepší náladu. „Budeš koukat.“

26.

Koukám hned po probuzení. Ani s jedním ze spáčů má polední hygiena nehne. Kay leží na zádech a s propadlými zarostlými tvářemi vypadá jako předloha pro vlastní katafalk. Maizen je zamotaný do příkrývky a ruka mu visí z gauče na zem. Po polské anabázi je to všechno povzbudivě normální. Na chodbě mě zdraví sousedka, která vyzvídá, kde jsem byla na dovolené, že nejsem vůbec opálená. V garáži odpočívá moje staré emko a triumph se skútrem. Zrovna když se rozhoduju, čím pojedu, vzpomenu si na Dyreho dar a vyběhnu před dům. Auto tam nestojí. Číslo na odtahovku najdu po paměti. Jsem doma.

Taxíkem na sběrné parkoviště a tam...

„Kurva, nemám k tomu autu velkej techničák, nevím ani, kde je registrovaný.“

„No pak si ho ale nemůžete odvézt.“

„Registrace je ale na moje jméno.“ Upřímně řečeno, nejsem si jistá, na koho Dyre to auto napsal, ale zkouším to. Tyhle věci vždycky řešil Bér, pomyslím si ukřivděně.

„Nemůžeme vám ho dát,“ chlap na mě podezřívavě kouká a mě povážlivě svrbí dásně. Rozhodím rukama a jdu pryč.

Tohle řešil vždycky Bér, pomyslím si znovu ukřivděně, když si беру tágo. Zavolat Záležáka? K čemu mi je? Roztrpčená se nechám odvézt k Timotejovi. Možná spí, ale já ho teď potřebuju vidět.

Odemknu si sama, vejdu do rozlehlé haly a rozhlédnu se. Lehátko, stolek s tetovací pistolí. Dělá teď doma. Dotknu se pistole a pak mi silné paže obejmou ramena.

„Hraješ si na horor?“

„Jen jsem rád, že jsi doma.“ Pustí mě. „Tino...“

„Odtáhli mi auto,“ postěžuju si a najednou mám pocit, že i když jsem s Timotejem do postele vlezla, je desetkrát víc mým otcem než Dyre.

„To vyřešíme.“

„V Polsku zařvalo hodně lidí, Timo. Upírů taky. Otec tahal z Laského střeva.“

„To se stane. Co Maizen?“

„Pořád se chce zabít.“

Timotej mlaskne. „Bál jsem se toho. Cos mu na to řekla?“

„Nic. Stává se to. Kde je Darek?“

„Se Záležákem. Dává dohromady ten případ.“

„Hele... to je dost o hubu,“ pohodím hlavou.

„Je. Už to není člověk, děvče, je to dlak. Nebyl tu bez tebe moc šťastnej.“

„A ta holka?“ Vzpomenu si na blondýnu jako na něco, co se musí řešit. Položka k odškrtnutí. Možná že by se kolem mě nemělo tolik umírat.

„Je na venkově u Gaspara.“

„A to je ještě živá?“ povytáhnou obočí.

„Je,“ zasměje se Timotej. „Kydá tam hnůj.“

Zhroutím se do křesla s koleny u brady. „Jsem tak ráda, že jsem odtamtud pryč. Cos mi chtěl ukázat?“

„Zprávu.“

„Jakou?“

„Lidskou.“ Sedne si proti mně do křesla a sevře dlaně mezi koleny. „Tohle byla práce pro lidi, Tino.“

Pochybovačně nakrčím obočí.

„Proč?“

Natáhne se za sebe a hodí mi do klína složku.

„Protože je to lidská záležitost.“

„Armorika?“ tipnu si.

„Jo, Armorika, ale platil je...“

„Dyre,“ vyhrknu.

„Tino, ty ho taky vidíš za vším. Platil je nějaký Jindřich Bartič z Obvodního soudu pro Prahu – Západ.“

„Soudce?“

„Hm.“

„To nechápu.“

Zamračeně listuju papíry, snažím se soustředit na data, jména, částky. Žaludek se mi houpe.

„Co ti je?“ Timotej mi stiskne rameno. „Jsi zelená jak sedma.“

„Jsem blbá a paranoidní,“ zakvílím.

„Blbost. V Polsku jsi to zvládla.“

„Nezvládla. Zařvali by, kdyby nám nepomohl Dyre. Navíc jsem mu řekla, že ho zabiju.“

Timotej si odkašle.

„Co na to on?“

„Dal mi auto.“

Kňučím do polštářů tak dlouho, že to Timo nevydrží, neurčitě mě poplácá po zádech a zmizí. Nepostrádám ho, oddávám se chandře až do chvíle, kdy mi strčí pod nos sklenici s horkou krví.

„Králík, dej si a přestaň fňukat. Přečetla sis to?“

„Ne.“

„Tak si to přečti. Tohle opravdu nebyla práce pro tebe.“

Vztekle uhodím pěstí do opěradla.

„Neutěšuj mě.“

Timo si odkašle a popadne mě tvrdými prsty zezadu za krk.

„Přečti si, co se tam píše,“ strká mi hlavu do stránek, „a pak se podívej do zrcadla. Kotě, já věřím, že dokážeš křikem pokácet les, ale na soudu se vyjímáš jak vdolek na vějíři. A tu krev vypij, dokud je teplá.“

Čtu a poočku sleduju Timoteje. Přese všechny problémy vypadá veselejší. Možná mu to s Gothel opravdu neklapalo. Zhluboka se napiju krve a konečně se přinutím věnovat se zprávě. Ze strohých vět hlášení se přede mnou splete příběh, který není pěkný, jen všední.

Když dočtu, složím papíry a jemně strčím do starého upíra, klímajícího v křesle.

Otevře oči.

„Co chceš dělat, kotě?“

Poklepu na desku. „To, co umím. Můžeš mi tu složku dát?“

Kývne. „Je to jen kopie.“

„Záležák je na tom jak?“

Timotej si promne vousy na bradě. „Řekněme, že už tu dlouho nepobude.“

„Ty z něj piješ?“ podivím se.

„Občas. Byly s ním trochu problémy.“

Mlčky čekám.

„Brečel mi tu na schodech,“ vyštěkne na mě Timo podrážděně.
„To nemám zapotřebí.“

„A pití blbě snáší, ne?“

„Jo.“

Vstanu.

„Kam jdeš?“ Timotej mě chytne za ruku.

„Pracovat.“

„Tino... do tohohle už se neplet’.“

„Nebudu,“ usměju se mile. „Jen odmáznu toho Bartiče. To mi snad dopřeješ.“

Nenadšeně kývne. „Dopřeju, co jinýho mi zbývá. Kde je teď Bér?!“

„V Německu. Gothel...“

„Je mu přáno. Péči Gothel přeju každému,“ Timotej přejde k lehátku a bezděčně rukou přejede po svém náradí.

„Vytetovals jí aspoň něco?“ napadne mě.

„Jo, zmiji na podbřišek.“

„Fakt?“ rozesměju se.

„Ne. Ne, a nebud’ zvědavá. Bud’ opatrná,“ zvažní najednou. „Po tom, co se stalo v Polsku...“

„Právě pro to, co se stalo v Polsku,“ odfrknu si.

„Nechala ses do toho zatáhnout,“ vyčte mi. „A moc tě ti mrtví netrápí.“

Trefil se. Timo našel téma, o kterém nechci mluvit, o kterém se bojím mluvit. Trhnu rameny.

„Jak to víš, že netrápí?“ vyjedu na něj.

„Jdeš vyrábět další. Vezmeš Kaye, vercajk... Už tu není takový klid jako dřív.“

Potřesu hlavou. „Není. Ale to je Dyreho vina. Musím ho...“

„Kurva, nejsou i jiná řešení než někoho odkrouhnout?“ Timotej mě přitáhne k sobě. „Nikdy's to neměla ráda, pamatuješ? Kdo tě tak změnil? Ten německej parchant? Pamatuj si, že kromě Gothel pro něj nikdo nic neznamená. Nic, rozumíš?“

Odtáhnu se. Našinci se málokdy pouští do výlevů citu a Timotej není výjimka, ale teď se mnou lomcuje jako smyslů zbavený.

„Dobře víš, že to není Kayem. Hele, jsem Dyremu podobná?“

Timotej vztekle mávne rukou.

„Nezačínej s tím zas. Jsi mu podobná jako dcera otci, nikdo nepochybuje, že jste příbuzní.“

„Myslela jsem to jinak.“

„Vím,“ odpoví už skoro klidně. „Ne, nejsi mu podobná tak, jak si myslíš. Dáváš přednost drinku na terase před světovládou a já doufám, že to tak zůstane. A teď syp. Utrhni tomu soudci hlavu, jestli musíš, ale tím to končí. Jo,“ zarazí mě pohybem ruky, „a ještě než mu tu palici urveš, přečti si pořádně ten protokol.“

* * *

Jdu pěšky a prohlížím si výklady. Jdu s ostatními. Poslouchám útržky hovorů. Relaxuju. Taju. Timotej má pravdu, přivyknout si zabíjení je nebezpečné. Uvidím známé dveře a vlezu do baru. Do svého baru. Není to tak dlouho, co jsem jako největší problém řešila, jestli se dokážu vyspat s majitelem a nekousnout ho u toho. Zvrtlo se to.

„Týno, ty se ani nezastavíš.“ Barman vypadá ospale.

„Kolu,“ objednám si. „Byla jsem v Polsku.“

„A dobrý?“

„Děsný silnice.“

„Bylas na motorce?“

Zavrtím hlavou a ochutnám kolu. Je studená a řídká. Divná. Přinutím se dopít ji a je mi líp.

„Jo, ptal se tu po tobě nějaký chlap, cos tu nebyla.“

Zpozorním. „Jakej? Jakej a kdy?“

„Malej a včera. Mluvil s divným přízvukem.“

Na tohle už kola nepomáhá.

„S francouzským?“

„Hele, já nevím. Asi.“ Nalije Amíkovi, co vedle zuřivě buší do notebooku, panáka rumu a vrátí se ke mně.

„A co chtěl vědět?“ vedu dál svou.

„No, kdys tu byla naposled. Jo a taky co piješ. Neřekl jsem mu nic, ale na bengo nevypadal.“

„Taky že to bengo není,“ sklouznu ze stoličky. „Napiš mi to na futro,“ mrknu na klímajícího barmana, „přijdu večer.“

„To už tu, milá zlatá, asi nebudu.“

„Tak zejtra,“ zamávám a vypadnu ven. Thibaut. Nemám proti němu nic, ale je mi jasné, že ho Dyre neposlal jen tak pro nic za nic. Otec změnil taktiku, pomyslím si a zabočím do průjezdu. Pak do dalšího a potom... cítím kolem sebe známé město a začínám se těšit na Darka.

* * *

„Trvá ti to, než to zvedneš,“ sedím na Kampě a peskuju po telefonu Darka.

„Tino, odkud voláš?“ Někdy nejsem na jeho nadšení zvědavá, ale dneska mě potěšilo.

„Z Kamy. Dorazíš sem?“

„Jasně.“

Poslouchám jeho hlas a dostávám hlad. Že by po té kole?

„Odkud?“

„Jsem u Záležáka na Floře. Hodím sebou.“

„Hod’,“ zívnu a natáhnu se do trávy. Půl hodiny pak klímám pod stromem a pomalu mi dochází, proč chce Maizen umřít. Den má svoje kouzlo.

„Tino,“ Darek mě našel bez problémů a objímá mě jako huberták. Trochu přibral, takže už nevypadá jako chodící kostra. Teď zas vypadá jako chodící kostra Kay.

„Tak vybal, cos tu vyváděl,“ vyzvu ho. Ležím s hlavou opřenou o kořen stromu a líně pozoruju lidi kolem. Oni zas na oplátku pozorují nás. Nedivím se, Darek je teď sice dlak, ale na svých pětáctyřicet opravdu vypadá. Já na svých čtyři sta rozhodně ne.

„Kde je Bér?“ zkouší nejdřív půdu.

„V Německu. Sám víš, že tady by ho zašili.“

„Chudák.“

„Víš to, nebo ne?“

„Že by ho zašili? To jo. Ivan říkal...“

„Záležák?“

„Jo. Říkal, že v Polsku došlo k maléru. Měl jsem strach, Tino.“

„Taky jsem měla strach,“ zahučím. Samotnou mě překvapí, jaké upřímnosti jsem schopna. Ztuhne.

„Jak to?“

„Prostě tak... nejsem tam doma a našinci tam umírali jak mouchy. Hele, nejsme nesmrtelní. Kay tam málem zakalil.“

„Kay?“

„Hm.“

„Zrovna on mi nesmrtelnej připadá,“ dá Darek průchod své mírné nechuti ke konkurentovi.

„Denní světlo mu moc dobře nedělá.“ Zamžourám do slunce.

„Ale přežil to.“

„Jo, díky Dyremu.“

„Usmířili jste se s otcem?“

Zamyslím se. „Ne.“

„Ale tentokrát ti pomohl, ne?“

Vím, že Darek má z Dyreho panický strach. Je to přirozené, koneckonců, Dyreho se bojí i upíři. Usměju se na něj.

„Jo. Tentokrát. Co ten policajt?“ zeptám se, protože o otci nechci mluvit.

„Ivan? Není na tom moc dobře.“

„Z koho pije starý upír, nikdy na tom není dobře. Jak moc zle mu je?“

Darek rozvážně volí slova.

„No, dost špatně. Ty rány se mu nehojí. Krvácí pořád.“

„Co?“ Tyhle věci se stávají, slyšela jsem o nich, ale nikdy jsem to nezažila.

„No, nehojí se to.“

„A on sedí každý den Timotejovi na schodech?“

Darek, v trapných rozpacích, kývne. „No jo. Jenže já taky chtěl, abys ze mě pila. To nepochopíš.“

Nepochopím, protože mě upír opíchal, pomyslí si, ne jen kousnul.

„Podívám se na něj,“ oznámím Darkovi a vstanu ze země. „Budu ho totiž potřebovat.“

* * *

Když se konečně s Ivanem sejdu, je mi jasné, že jsem byla příliš optimistická. Jeho nepotřebuju. Nepotřebuje ho nikdo kromě zubaté.

Záležák je bledý a má horečnaté oči. Připomene mi jedno děvče, kdysi, před stovkami let. Dívala se právě takhle a nepřežila ani týden. Ani on nepřežije, uvědomím si a mile, upířsky se na něj usměju.

„Ty očka jsi Timovi doporučil ty? Odvedli dobrou práci.“

Dychtivě ke mně popojde. „Taky si myslím.“ Oči mu svítí jako baterky.

„Znáš toho soudce?“ Poslední, co chci, je z něj pít.

„Znám,“ připustí.

„Zabiju ho,“ vycením zuby.

Záležák sedí tiše proti mně. „Je to nebezpečné,“ řekne.

„Ne, není. Nemluví se o zabitých v Polsku, nebude se mluvit ani o něm.“

„Soudce je něco jinýho,“ namítne.

„Budou mlčet.“ Mlčeli při masakru v Armorice a budou mlčet zas. Olízne si rty a já vím, že myslí na zabíjení a že ho to nenechává chladným. Na sinalé kůži tváří mu naskočí rudé skvrny jako souchotináři.

„Znáš ty, kdo to vyšetřovali?“ obrátím se k němu.

„Doporučil jsem je,“ přizná.

„Potřebuju vědět, kde ten chlap bývá večer. Navštívíme ho.“

„Musíte ho zabít? Nestačilo by...“

„Nestačilo,“ zarazím ho ledově. To člověk nemůže pochopit, pomyslí si. Je to můj dluh vůči Bérovi.

„Seženu je,“ slíbí pokorně, a když odcházíme z jeho bytu, sedí nehybně a dívá se z okna.

„Nemůžeš pro něj něco udělat?“ Páchnoucí starý výtah nám poskytne podivnou iluzi intimity.

„Můžu. Můžu ho zabít, až na tom bude opravdu zle. Vysávání je jako droga, Darku, sám to víš. Někdo to snáší líp, někdo...“

„Není to zlej chlap,“ řekne vlkodlak tiše.

„To nic neznamená,“ utrhnu se na něj. „Podívej,“ dloubnu ho do žeber, když vidím, jak se odtáhl, „v poslední době se semlelo moc věcí. Nemůžu litovat každého.“

„Simeon by řekl...“

„Tys s ním mluvil?“ naježím se. Bůhvíproč mi to vadí.

„Mluvil. Vzkazuje ti...“

„Co?“ Jsem napjatá, ale rozhodně to není radostné očekávání.

„Že se lidé nemění. Dává ti to nějaký smysl?“

Kysele se ušklíbnu. „To tedy dává.“ Zatnu zuby. „Co zajít k tobě?“

Dychtivě se na mě podívá. „Máš žízeň?“

„To taky. Ale hlavně se chci ujistit, že už jsem zase doma.“

* * *

Že jsem doma, se ujistím s vervou, dokonce s takovou, že být Darek ještě člověk, odnesl by to zlomeninami. Takhle se jen mírně usmívá, když se konečně opře o polštář.

„Jsi v pořádku?“ Samotné se mi to moc nezdá.

„Ale jo. To asi jen, že jsi zvyklá na upíra.“

Obrátím ruce dlaněmi vzhůru.

„Možná. Zastav se dneska v noci u Timoteje,“ zívnu a vstanu z postele.

„Co se bude dít?“

„Budem domlouvát popravu,“ dívám se z okna na koruny stromů v Letenských sadech.

„Chceš ho zabít proto, že podrazil Konráda?“

Stojím nahá u dveří do koupelny.

„Proto. A proto, že mi zkomplikoval život. Proto, že jsem to posrala, a taky proto, že Bérovi sebral jeho existenci tady. A proto, že je to svině, proto nejvíc.“

Skoro jsem se zadýchala.

„Jo, co ta bloncka,“ vzpomenu si na vyděšenou svědkyni.

„Je u Gasparových. Martin slíbil, že na ni dá pozor.“

„V seně.“

Darek se usměje. „To snad ne.“

„Řekla ti něco?“

„Jo,“ připustí Darek. „Řekla mi, že nic nechápe a že od těch dob, co ji vyhodili z Darlingu, jde její život šejdrem.“

„Fajn holka, co?“ nakrčím nos. „Chytrá, rozhodná...“

„Viděla Timoteje pít krev,“ vlkodlak si nervozně hraje s polštářem.

„Jo?“ Tohle obvykle bývá problém. „A co?“

„Smála se a ptala se, jestli to Timotej dělá kvůli potenci.“

„Kvůli potenci?“

Začínám mít pocit, že tohle děvče se bude na svědecké lavici vyjímát.

„A cos jí odpověděl?“

Darek se na mě dívá trochu nejistě. „No co by. Řekl jsem, že jo. Myslíš, že to Timotejovi bude vadit?“

27.

„Timo, potřebuju...“

„Já zas potřebuju někdy spát.“

Probudila jsem ho a hlas má teď jako dědek. Zasměju se.

„Potřebuju, abys dneska v noci zorganizoval schůzku. Chci mluvit s těma lidma, co dělali na Bérově případu, a pokud by ti to nevadilo, ráda bych mluvila i se starýma od nás.“

„Neděláš mi radost, děvče.“

„Timo...“

„V deset,“ zachrchlá. „Dřív mi sem nelezte. Jo, a přiveď mi toho kluka.“

„Jasně.“

„Kaye vodit nemusíš.“

„Jasně. Tedy, asi ho vezmu.“

„A teď mě nech spát.“

„Oukej, zlato,“ brouknu do telefonu a pak spojení rychle přeruším, takže neslyším, jak nadává.

* * *

„Ten kluk“ už je vzhůru, sedí v mém obývacím a hrabe se v dévédéčkách.

„Jak je?“ zkoumavě si ho prohlédnu.

„Na hovno,“ melancholicky kolem sebe seje obaly.

„Timo na tebe čeká.“

Chlapec na mě vrhne skoro vyděšený pohled. „Čeká?“

„Jo. V deset večer tam máme bejt.“

„Já taky?“

„Ty taky.“

Nervózně olamuje plast obalu na dvd. „Nemohl bych bydlet sám?“

„Ze začátku ne. Mohl bys nadělat spoustu pitomostí.“

„A nemohl bych bydlet tady?“

„Ne.“ Ve dveřích se zjevil nahý Kay jako bůh pomsty. „Tady tedy rozhodně ne.“

„Hele, je to můj byt,“ mírním ho.

„Ty ho tu chceš?“

„Ne.“

„Tak tu nebude.“

Maizen se tváří jako sfouknutá svíčka.

„Timotej je dobřej chlap,“ utěšuju ho.

„To možná je, ale nechci s ním bydlet.“

„Ojel tě?“ Kay založil ruce na hrudi a mírně se usmívá.

„To ne.“

„Tak co si stěžuješ?“

„Chceš jít s náma na lov?“ zažehnávám hrozící konflikt.

Zavrtí hlavou.

„Do klubu?“

Zničeně na mě zírám.

„Tak co, kurva?“

„Chci si sednout ve dne někde na lavičku.“

Kay ho plácne po zádech. „Jen si sedni, je ti přáno. Když k nějaký dojdeš.“

„Ty si radši sbal vercajk,“ pobídnu ho. „Jdem soudit soudce.“

„Tohle mám rád,“ vycení Kay zuby a tiše zmizí vedle.

„Nikdy už slunce neuvidím, co?“

Zavrtím hlavou.

„Jsem idiot. Vlastně nechci bejt upír.“

Vzpomenu si na Gutu a na teplou koňskou krev.

„Jestli všechno klapne, vezmu tě na vejlet,“ slíbím mu.

„Vejlet, to je jako...“ přejeďe si prstem po krku.

„Vejlet je jako vejlet. Máš rád koně?“

„Ne.“

„Budeš je mít rád,“ odmávnu jeho námitky. „Jo, a převlíkni se, smrdíš zvětralou krví.“

* * *

Maizen Kayovi znechuceně uhne ve dveřích. Kay podrážděně syká, jako by ho už nemohl vystát.

„Chlapi?!“ obrátím se k nim.

„No já nic nedělám.“ Maizen zakotvil v póze mučedníka. Doufám, že to z něj Gasparovi dostanou. Sbíhá za námi ze schodů a tváří se trpce.

Vejdu do garáže, zamířím k autu a...

„Slečno Tino...“ Thibaut stojí u empětky a uctivě se uklání.

„Co tu děláš?“

„Váš otec si uvědomil, že nezařídil jisté náležitosti ohledně vašeho vozu, takže...“

„Vyzvedls ho?“

„Samožřejmě.“

Zatočím klíči na prstě.

„Sehnals parkovací kartu?“

„Jistě, slečno.“

„Pojedem tím novým?“

Kay pokrčí rameny a zamíří ke dveřím, Maizen se vleče za ním jako na popravu.

„Díky,“ usměju se na Thibauta a nechám ho stát uprostřed garáže.

„Co když jsou tu štěnice?“ Maizen si sedá dozadu do auta a ze všeho nejvíc mi připomíná vzdorovitého pubertáka, který nechce s rodinou k babičce.

„Štěnice Dyre dodá jinak,“ zavrtím hlavou a nastartuju. Kay zašmátrá v ledničce.

„Naplnil ji,“ šeptne trochu šokovaně.

„Jasně že jo. A zvykej si, protože Thibaut je horší než štěnice.“

* * *

U Timoteje je živo, jak jen může být někde, kde se baví mrtví. Ranko korzuje se svou advokátkou, Stašek dramaticky cosi šeptá Gutě a uprostřed toho všeho sedí dva rozpačití muži. Jsou jediní, kteří pijí. Není divu. V jejich sklenicích je minerálka.

„Tino, vypadáš skvěle,“ Stašek se ke mně vrhne s neupřímnou lichotkou.

„Opravdu?“ zazubím se na něj. „Mám za to, že mi pobyt v Polsku moc neprospěl.“

„Prý tam umřelo pár našich,“ šeptá mi Stašek do ucha.

„Dost našich,“ odpovím nahlas. „Z Laského Dyre vytahal střeva, Fryderyka, ehm, eliminoval tady Kay, pár dalších oddělal předtím Fryderyk. Teď už se tam klene duha pohody,“ zkřívím rty.

„Duha pohody?“ Timotej mě obejmě na přivítanou.

„Jo. Otec ještě párkrát zmermomocní Agnes a v Polsku bude pořádek.“

Gaspar se zasměje a ostatní se po něm pohoršené ohlédnou.

„No co,“ ohradí se koňák, „ta baba může být tak dlouho představenou jen díky tomu, že ve správnou chvíli podrží.“

„Ale no tak...“ Guta položí muži ruku na rameno.

„Je to pořádná kobyla,“ chechtá se Gaspar a Stašek znechuceně krčí nos. Očima najdu Maizena. Sedí na nepohodlné židli u dveří a nervozně si hraje s telefonem. Popadnu ho za rameno.

„Představím tě,“ táhnu ho nemilosrdně ke Gutě.

„Tohle je Maizen,“ třepu jí chlapcem před obličejem, aby ho náhodou nepřehlédla.

„Je hubenej,“ hospodyně se v ní nezapře.

Maizen se mi vykrouť.

„Nejsem hubenej.“

„Ale prosím tě.“ Guta se rozhlédne a znechuceně pohledem narazí na oba detektivy.

„Vyřeš to, Tino. Chceme se najíst.“

„Vždyť jo. Máza ti zatím bude dělat společnost.“

Maizen se na mě zoufale podívá, ale Guta svou roli vezme zodpovědně.

„Jaký to bylo v tom Polsku?“

„Hrozný,“ vypadne z chlapce spontánně. Než dojdu k Timotejovi, vidím, jak si jí kluk vylévá srdce.

„Moc to s ním nedopadlo, co?“

„Podle toho, na co narážíš. Otestovali jsme ho zatraceně tvrdě.“

„A?“

„A rozsypal se.“

Timotej obrátí oči v sloup. „O tom právě mluvím.“

„Vadí mu tma.“

„To ze začátku každému.“

„Vadí mu zabíjení.“

„Nemusí zabíjet.“

„Nechtěl umřít.“

Timo mě vezme za loket. „A kdo z nás chtěl?“ Promne si oči.

„Co navrhuješ?“

Pohledem ukážu na Gutu.

„Jo, a Thibaut je tady.“

Timotej se dívá do prázdna. „Ten Francouz?“

„Dyrehu poskok,“ upřesním. „Komorník.“

„Býval to dobrej šermíř,“ překvapí mě Timotej. „Ale tvůj otec dokáže lidi přesvědčit. Myslíš, že nechá Laskýho naživu?“

„Jo.“ Jo, pokud to, co upíra teď čeká, se dá nazvat životem. „Ale myslím, že náš erbovník bude dost dlouho mimo aktivní službu. Přece jen ty střeva...“

Timo si povzdychne. „Chtělas detektivy,“ připomene mi potom. „Nejsou tu úplně v bezpečí,“ kývne směrem k nim.

„Můžu je vzít vedle?“

„Půjdu s tebou.“ Přejede mi prsty po zádech a já vycítím jeho samotu. Maizen cosi vypráví Gutě. Tohle se z Timotejova hlediska nepovedlo.

* * *

Chlápci jsou zjevně rádi, že se zbavili společnosti korzujících hostů. Podle tváří a oblečení je taxuju na bývalé policajty.

Přisednu si k nim a nehledím na to, že si mě prohlížejí dost nervozně.

„Znali jste Béru už před tímhle případem?“ I do horké kaše lze ponořit lžíci.

„No...“

„Já ho znal,“ přizná znechuceně muž ve sportovní bundě. „Kdysi jsem s ním byl na oddělení.“

Povzbudivě kývnu.

„A?“

K ničemu se nemá.

„Dobře, tak jinak. Proč, kurva, ušije soudce na policajta vraždu? To snad není běžný ani tady.“

„Ne,“ zahučí chlap. Podezírám ho, že kromě chabé výřečnosti taky neumí psát na stroji. Takoví to pak mají u policie těžké.

„Bér moc mlaskal,“ přispěje mu na pomoc jeho parťák. „Policajti nejsou milionáři, on jo. Dva byty, barák, chatu jako hrad, jezdil často na dovolené ven... Vadilo to spoustě lidí.“

„Ale nepokusili se ho dostat do kriminálu, ne?“

„Pokusili. Jenže ono to není zas tak jednoduchý. Bér platil.“ Chlápek si poposedne, jak se začíná dostávat do ráže.

„Ptali jsme se, dost jsme se ptali. Bér platil kdekoho.“ Zní to skoro obdivně.

Aby ne, pomyslím si. Vždyť ani to auto z parkoviště bez něj nedostanu.

„Dobře, my přece víme, že platil. Jenže pořád je tu ta vražda.“

Ten ve sportovním nafoukne tváře a já cítím, že se blíží jejich extračíslo.

„Bér nespolupracoval jen s vámi,“ objasní mi, „a v jednom případě vzal úplatek, který...“

Dál ho neposlouchám, protože se klepu vzteky. Jasně že nedělal jen s náma, ale jestli měl i jiný velký rány... Ten omezenej idiot. Zhluboka se nadechnu a vzpomenu si na válku. Na první světovou a Béra v uniformě. Už tenkrát jsem ho znala... to mě se ptal, když mizel nahoru na Sever po tom skandálu s menáží.

„Můžete mi to zopakovat?“ Už nevidím tak rudě jako před okamžikem.

„No, vzal úplatek několik milionů korun.“

„Jeden policajt z kriminálky nedokáže zastavit opravdu velkou věc,“ namítnu a v duchu procházím skandály z poslední doby.

„To nemůže, ale Bér znal správné lidi.“

Hovno o něm vím, napadne mě. Zachránila jsem mu krk, znám ho půl druhého století, ale hovno o něm vím.

„Nepotřeboval prachy, chtěl je,“ uvažuju a až po chvíli mi dojde, že nahlas.

„To chtěl,“ souhlasí detektiv skoro rozjařeně, „jenže pana soudce obešel.“

„Chápu. Sebral mu kšeft.“

„Jo,“ zdá se, že jim odlehlo. Pochopila jsem.

„Víte, ten soudce pro jisté lidi pracoval hodně dlouho.“

Přivřu oči. Tohle fakt nebyl případ pro mě. Jistí lidé mě nezajímají. Když to vezmu kolem a kolem, vlastně mě lidi moc nezajímají obecně.

„Máte adresu toho chlapa?“

„Co?“

„Soudce.“

Kouká na mě tak dlouho, dokud to vydrží. Někteří lidi nemají rozum.

„Máme,“ připustí jeho kolega.

„Dejte mi ji a potom si jděte pro doplatek.“

„Podívejte, slečno...“

„A zapomeňte na tenhle případ.“

„Slečno...“

„Zapomeňte!“

Tohle nedělám ráda. Chlapi mají dočista prázdné oči. Špičáky si skousnu ret. Oči snad, ale jejich sejf prázdný nebude. Obrátím se ke dveřím, ale Timotej je už otevírá. Přehlédne scénu.

„Tino, co to vyvádíš?“

Postrčím k němu chlapy. „Dej jim prachy a pošli je domů. Beztak už vedle všichni pijou, ne?“

„Hm.“ Promne si bradu. „Milá dívka, je ti jasné, že určitě archivují záznamy na nějakém diskrétním místě?“

„Časem přijde návštěva.“

„Tohle přece nechceš dělat.“

Zvednu ruce dlaněmi nahoru. „Většinu z toho, co dělám, nechci dělat. Nechtěla jsem zabíjet v Polsku, nechce se mi jednat s fízlyma tady, a jestli to chceš slyšet...“

„Nechci.“ Timo mě dobře zná a odhadl můj stav přesně.

„To je mi jedno,“ zaječím na něj. „Nechce se mi zabíjet toho zkurvenýho soudce kvůli zkurvenýmu Bérovi, a stejně musím.“

„Nemusíš,“ odpoví klidně a pokyne detektivům. „Nemusíš, a ty to víš.“

* * *

„Zítřka v noci.“

Sedíme v Timotejově hale a venku svítá. Nevidím to, ale cítím, jak se světlo dere skrz zatemněná okna. Světlo je násilník, když na to přijde.

Kay si zamne ruce. „Bezva.“

Maizen, přepadlý a pořád jaksi vzdorovitý, ohrne rty.

„Já bych to nechal plavat.“

Kay po něm sáhne, Timotej se nasupí a já nakrčím obočí.

„Přehnali jsme to,“ konstatuju.

„Co?“ Maizen si vrazil ruku pod bradu. Hodně viděl, ale nepochopil ještě nic.

„Libertinství,“ odpoví mu Timotej a kývne na mě.

„Tino, odvezeš Kaye i za světla, vid’?“

„Jasně, mám fólie.“

„Ty už jedeš?“

Poplácám Maizena po tváři.

„Jo.“

Jedu, protože tohle není moje starost. Timotej ho přivedl, Timotej ho taky musí srovnat. Umí to, i když se tváří, jako by už zapomněl. Já ne. Když na to přijde, je při užívání stříbra stejně zručný jako kdokoli jiný.

Kay vstává.

„Hele, tady elév říkal, že by si rád sedl na lavičku.“ I on chápe, o co jde, a zlomyslně září.

„Když to nepůjde jinak...“ Timo vypadá hodně unaveně. „Kdo zítřka půjde?“

Překvapeně se po něm ohlédnou. „No já a Kay.“

Starý upír zavrtí hlavou. „Vemte ještě někoho ze starých.“

„Proč?“ zeptá se Kay.

„Proč?“ povytáhnu obočí.

„Protože to chtějí.“

„Kdo?“

Odmlčí se. „Vezměte Gaspara a Přibského. Jo, a taky Záležáka.“

„Člověka?“

„Taky chce u toho být.“

„Budeme zabíjet.“

„Nebude mu to vadit.“

Chci něco namítnout, ale pak si to rozmyslím. Timotej nejspíš ví, co dělá. S námahou se pokouším vzpomenout si, kdy naposled Timo rozprávěl nějaké plány v plánech, ale paměť mě zradí. Zívnu.

„Jdeme spát, chlapi.“

Timotej mi pokyne a očima ukáže ke dveřím. Když sbíháme po schodech do garáže, ozve se tlumený výkřik. Pak další.

„Myslíš, že tohle pomůže?“ zeptá se pochybovačně Kay. On nepochybně už nad Maizenem hůl zlomil.

„Jo,“ ujistím ho. Když nasedáme do auta, ozývá se skrz podlahu tlumené skučení.

* * *

Vana, sprcha... znova si uvědomím, že pro dva je můj byt malý, a to dokonce i za předpokladu, že Kay většinu času prospí.

„Kde ten chlap bydlí?“ zeptá se Kay ještě před spaním. Na tváři má zvláštní výraz. Takhle se tvářil jako dítě, když mu Gothel na druhý den slíbila jízdu na koni, odhadnu.

„V Hostivicích.“

„Blízko,“ zamne si ruce. „Gaspara tam budu mít rád,“ vydechne ještě blaženě a srovná si polštář pod hlavou. Vrazím si dlaně mezi stehna. Kay se propadá do obvyklého bezdechého spánku a já se pokouším naplánovat si den. Zívnu, podruhé, potom rezignuju a svalím se vedle Kaye. Klimatizace běží naplno a jeho tělo příjemně chladí.

28.

Vzbudí mě tiché, nenaléhavé zvuky. Otevřu oči, škrabání a šustění zní dál, od vstupních dveří, které z bezpečnostních důvodů zavírám nejen složitými zámky a závorami, ale i docela obyčejně na pojistný řetěz.

Zvednu se z postele a vydám se do předsíně.

„Slečno Tino...“ Thibaut je docela regulérně nešťastný, stojí za pootevřenými dveřmi, na zemi dvě tašky.

„Co to je?“ zeptám se příkře. „A odkud máš klíče?“

„Váš otec mě požádal...“

Odjistím řetěz. Nechce se mi nechat stát na chodbě někoho, kdo má v červnu kompletní kombinézu i s chráničem obličeje. „Dovnitř.“

Proklouzne kolem mě a já si všimnu, že jedna z jeho tašek je přenosná lednice.

„Zbláznil ses?“

Postaví zavazadla na zem.

„Slečno, chápu, že jdu trochu nevhod, ale...“

„Ještě jednou tě tu uvidím a zabiju tě,“ dávám si záležet, aby to znělo věcně.

Mírně se ukloní.

„A pokud sem chodit nebudu, zabije mě váš otec. Víte, slečno Salo, ne že by tahle situace pro mě byla nová.“

Málem se na něj usměju, ale ovládnou se.

„Dyre trvá na tom, abys sem lezl?“

„Trvá na tom, abyste měla přiměřenou péči. Jemu jsem dělal komorníka léta a troufám si říct, že s úspěchem.“

„Nepochybně s úspěchem, neurval ti hlavu.“

„Pokud se mi toho podaří dosáhnout i u vás...“

„Tenhle byt,“ vyslovuju důrazně, „je můj domov. Nemám tu komoru pro sluhu, a nechci ji tu mít, jasný? A pojď dovnitř, vypadáš jako blázen.“

Naplnil sáčky ledničku, ve vakuové misce dokonce přinesl tatarák ze svíčkové. Ohrnu rty. Odolat je těžké.

„Uklidil bych tu.“

„Uklízí tu Oksana.“

„Ten soudce...“

Vrazím Thibautovi předloktí pod bradu a přitáhnu ho blíž ke dveřím na terasu.

„Co o tom víš?“

„Slečno Tino, pan Dyre mi uložil „vědět“. A čeští upíři s ním chtějí být zadobře.“

Pochopím a ani se neptám po jméně toho, kdo práskal. Když bude třeba, zjistím ho.

„Cos chtěl s tím soudcem.“

„Nepotřebujete něco zařídit? Auto, náboje...“

„Ne.“

Sepne ruce v gestu, které mě rozesměje.

„To radši uklid’.“

Přikývne a začne vybalovat tašku. Mopy, saponáty, rukavice...

„Měla byste vést velký dům.“

„Cože?“ obrátím se k němu.

„Váš otec by měl radost.“

Vyhoupnu se na kuchyňskou linku. Otec by měl radost... Dojde mi, že se Dyre vtírá do mé domácnosti jinými dveřmi, už ne sny o panevropském upírství, ale staromódní představou o elegantní dceři mocného muže. Blahovolně financovat hračky... olíznu si rty a uvědomím si, že mám žízeň. Thibaut to pozná také, ztuhne, ale nepokusí se uhnout. Má zkušenosti s Dyrem, pomyslím si a nakloním se k němu.

Možná jsem nemusela pít tolik. Thibaut je bledý a ruce se mu třesou. Poklepu mu na rameno.

„Myslela jsem, že to znáš.“

„Taky jsem si myslel, slečno Tino,“ ukloní se mírně, jak to má ve zvyku. Mám z jeho strachu dětinskou radost. Zamnu si ruce.

„Musím teď pryč.“

„Jistě, slečno.“

„Když probudíš Kaye, vyhodí tě z okna.“

„Jsem si toho vědom.“

Obrátím se k němu, ještě než stačí uhnout pohledem.

„Máš to rád?“ zeptám se ho přímo. „Máš rád ten pocit, že tě někdo z nás může zabít?“

Není mu to příjemné.

„Slečno,“ zaprosí, „jsem komorník, vždycky jsem byl. Dělán, co umím, nejlíp, jak to umím.“

Palcem se dotknu jeho tváře. „Ráda bych viděla doporučení.“

„To od otce vám nestačí?“ Necukl sebou. Čekal to.

„To od otce doporučení není. Kdes k tomu přišel?“

„Díkybohu ještě před revolucí. Tenkrát...“

„Vím, jak to tenkrát chodilo. Co jsi dělal? Připravoval jsi Marii Antoinettě klystýry?“

Trhne hlavou. „Taky. Slečno...“

„Nemám teď na to čas, ale jednou mi o tom můžeš vyprávět.“

„Jak si přejete, slečno.“

Natáhnu ruku po helmě a stisknu kliku.

„Předpokládám, že až se vrátím, už tu nebudeš.“

Rozhlédne se kolem sebe a očima se dotkne kupky špinavých bot.

„Budu se snažit pracovat rychle, paní.“

* * *

Slunce, silnice a stroj pod zadkem. Najednou je mi nějak líp, jen cesta ke Gasparovým je na tu terapii příliš krátká. Vjedu do dvora, sklouznu z motorky, a ještě než si sundám přilbu, je u mě Martin.

„Tino, jsem rád, že jsi tu.“

Obejmu ho. Občas se chová jako pitomec, ale taky jsem ráda, že ho vidím.

„Kde je ta buchta?“

Rozpačitě se na mě usměje a jeho úsměv je vlčí. Vezmu ho za bradu.

„Takže skončila v seně.“

„Tino, není to zlé děvče.“

„Ne? Tak ji přiveď.“

Opřu se zády o zeď, zavřu oči a poslouchám frkání koní. Ráda bych takhle zůstala déle, ale už slyším kroky a taky Martina, jak dívku uklidňuje. Budu se ho muset zeptat, jestli si ji chce nechat na hraní, napadne mě a pak se přinutím oči zas otevřít. Přede mnou stojí holka v montérkách a jako pornoherečka rozhodně nevypadá. Mrknu na Martina. Že by jeho dobrý vliv?

„Chci se tě na něco zeptat,“ začnu tak, jak obvykle začínají sociální pracovnice a utahané ženské z místního oddělení policie. Vyvalí na mě oči.

„He?“

Šminky z ní Martin seškrabat dokázal, ale na inteligenci jí to nepřidalo.

„Říká ti něco jméno Jindřich Bartič?“

Zareaguje překvapivě. „To jsem nedohadovala já, to měl na starosti Ota.“

„Co přesně?“

„No, holky, ne?“ Nervozně se přes rameno ohlíží na Martina. „A tak.“

„Tu, co u vás zařvala, měl taky?“

Olina se soustředí. Pekelně. Vraští čelo a kouše si klouby, pak její mozkové závity konečně vydají odpověď.

„Jo.“

„Bezva.“ Začínám být unavená.

„Ty sama jsi s ním něco měla?“

Tentokrát šrotuje o něco kratší dobu.

„Jo.“

Martin se tiše usmívá a já odhaduju, že práce se zvířaty, která mají tak malé mozky jako koně, ho na komunikaci s tímhle stvořením připravila dobře. Mně ta průprava chybí.

„Co je to za chlapa?“

„Jako v posteli?“ usměje se Oli nedůvěřivě.

„Třeba v posteli,“ rezignuju a ona se uvážlivě poškrábe na nose. Pak spustí.

Příběh je tuctový, Olga by koneckonců ani jiný vyprávět neuměla. Chlap, který ví, kam se točí svět, chlap, co v tom umí

chodit a vždycky má před očima někoho, kdo se má ještě líp. Rádoby skandální zábavy v sauně s holkama, co vypadají líp než jeho stará, squash s politiky, obálky od obžalovaných. Normálka. Poplácám Oli po tváři.

„To bude stačit.“

Znovu se ohlédne po Martinovi.

„Budu muset k soudu?“

Pomalů zavrtím hlavou. K čemu soud? Tenhle případ se odloží a Bér zůstane pár let mimo službu. Možná pár desítek let, co na tom záleží? Mně na tom už nezáleží vůbec, po tom, co jsem se dozvěděla. Mrknu na vlkodlaka.

„Pošli ji pryč.“ Už si nedělám násilí, Olga stejně žádné ohledy evidentně neocení. Martin ji odvádí do domu a já si v duchu připravuju seznam otázek. Budou nepříjemné.

„Hele, tys věděl o tom, co Konrád dělá?“

„O čem konkrétně, Tino?“ Martin mluví trochu stísněně. Neumí lhát, vlkodlaci to obecně moc neumějí.

„O tom, že se stýkal s mafií. Že měl své, eh, zájmy.“

Vlkodlak trhne hlavou. „Něco jsem věděl. Všichni věděli, že má Bér dlouhé prsty.“

„Všichni dlaci,“ vyštěknu.

„Ty ne?“ zeptá se překvapeně.

„Já ne. Já idiot myslela, že mu stačí to, co mu platíme my. Nebyly to drobné, to mi věř.“

Martin se zamyslí. „Víš, Tino, neuraž se, ale vy upíři jste hodně soustředění sami na sebe. Máte svůj svět a na ostatní...“

„Serem.“

„I tak by se to dalo říct. Kdyby ses víc zajímala o to, co se děje kolem, možná by ti došlo, že...“

Zamhouřím oči. Je to pravda, máme své války, svoje vládcy, své soudy. Doba nás možná míjí moc rychle a my pak přehlédneme něco, na čem záleží. Možná záleží. Martin čeká tiše a uctivě. Je tak zvyklý, Gaspar je prchlivý pán. Stisknu mu rameno.

„To mi stačí. Díky.“

Nesměle, klukovsky se zazubí a zastrčí prošedivělé vlasy za uši. I teď, v lidské podobě, je má příliš špičaté.

„Necháš si ji?“ ukážu k domu.

Usměje se znova, tentokrát ještě rozpačitěji.

„Pokud to nebude vadit...“

„Komu by to vadilo? Je dobře, že je tu zašitá.“

„Tak tu může zůstat.“

„Proč?“ Opravdu mě to zajímá. „Je blbá jak štoudev.“

„Já vím,“ připustí Martin. „Jenže chytrá ženská tu s Gasparem a Gutou nevydrží. Všimne si jistých věcí a potom... Prostě nejde to.“

„A vlkodlačice?“

Nakrčí nos. „Nesnesou se s Gutou, alespoň většinou.“

Prohlížím si ho. Hubený, se svalnatými předloktími a prošedivělým culíkem. Oči má světlé a tvář zbrázděnou vráskami.

„Proč jsi od nich nikdy neodešel?“

Ví, na co se ptám.

„Protože je mám rád,“ odpoví prostě. „Protože mi pomohli, když mi bylo hrozně a chtělo se mi umřít. Protože je to rodina.“

Dál už nemám co říct, a tak ho povzbudivě líbnu na tvář a nasadím si helmu.

Rodina. Tahleta zkurvená rodina je věc, která nám vždycky nejvíc komplikuje život.

Nejedu domů, ještě ne. Zastavím na polní cestě, abych vyřídila další dlačí záležitost. Nebude to pěkné, ale musím to udělat dřív, než půjdu zabít soudce.

„Konráde?!“

„Tino?“ Zní unaveně, zkrotle, vůbec ne tak, aby se mi chtělo říct to, co musím.

„Neřekl mi některý důležitý věc, medvěde.“

„Co konkrétně myslíš?“ Je ostražitější.

„Třeba o tom, jak jsi Bartičovi přebíral kšefty. Tys to věděl, Bére, celou dobu jsi věděl, kdo to na tebe ušil, a přesto...“

„Nevěděl jsem nic.“ Znova ta únava. „Tak Bartič. Proto jsi na to nepřišla.“

„Jo, proto.“ Snažím se v sobě vzbudit zlobu, ale to, co se ve mně vzdouvá, je spíš nechť.

„Na tohle upír není, Bére.“

mlčí.

„Jak to chceš řešit?“

Rozesměju se. „Na některé jiné věci zas upíři jsou. Skončím to s ním. Ne kvůli tobě, ale kvůli tý holce. Ty už mě nezajímáš.“

„Tino...“

„Co chceš, Bére? Úplatnej policajt je užitečnej, ale nikdo ho nemá rád. A ty už teď nejsi ani užitečnej. Nejsi nic.“

„Tino... nevíš, nemůžeš pochopit,“ odmlčí se. „Mám tu za prdeli Gothel a šílenýho Chlupáče, ty opravdu nevíš...“

„Nic vědět nechci. Jen řeknu Gothel, aby si na tebe dala pozor. Ambiciózní fízl, to je horší než vosina v prdeli.“

„Počkej...“ ošklivě chraptí a já si představuju, jak mu na hřbetech rukou raší narudlé chlupy, „jak to tam vypadá? Není nějaká možnost, že bych se mohl vrátit?“

„Není,“ odpovím sadisticky. „Stáhneme nějaké tvé peníze a uplatíme odložení případu. Timo už na to někoho našel. Jinýho chtivýho sráče, nejsi tu sám. Nepůjde to k soudu, a když se budeš držet stranou, za pár desítek let se na tebe zapomene. Jako vždycky.“

Z telefonu se ozve zvuk, který by překvapil jen někoho, kdo nezná dlaky. Bér se mění. Metamorfuje. Zasáhlo ho to tak, jak jsem chtěla. Zatínám zuby, zvykla jsem si na něj za ta léta, dokonce jsem o něj v Tuchole měla strach. Teď se mi hnusí on i moje vlastní blbost.

„Tino,“ ozve se ze sluchátka hrozný a deformovaný hlas, volání o pomoc.

„Jdi do prdele, Bére,“ rozloučím se s ním ještě a vrátím telefon zpátky do kapsy.

* * *

Doma ještě na chvíli zalezu do postele. Kay spí dekorativně rozprostřený, takže ho odšoupnu kus stranou a padnu na záda. Je tu ticho a čisto, Thibaut odvedl dobrou práci. Napadne mě, že musím zkontrolovat, jak moc kde čmuchar. Asi dost, proto ho sem Dyre

přece poslal. Zavřu oči a pokouším si představit, jak bych žila, nebýt našinec. Tenhle byt, chlapa, co dělá v reklamce nebo má někde provozáka, otřískanou toyotu, stárnutí... Představuju si, jaké je to stárnout, a ta představa mě smíří s profilovanými zásuvkami. Všechno má svoje, zívnu a usnu.

Zvuk zvonku vstoupí do mého podvědomí nejdřív jako jek ubíjeného, ale když se nadzvednu na lokti, dojde mi, že se jen někdo dobývá do dveří. Venku je šero. Zaspala jsem? Tiše dojdou ke dveřím a ze zvyku se zády opřou o zeď. Jeden nikdy neví.

„Kdo je?“

„Tino, to jsem já.“

Udýchaný hlas mě vrátí do reality dokonale. Otevřu.

„Mázo, co tu děláš?“

Upír se kolem mě protáhne dovnitř.

„Hele, můžeš mě vzít na tu dnešní zabíjačku?“

Pochybovačně nadzvednu koutky. „No, můžu, ale proč tam chceš?“

„Timotej mi nabil hubu.“

Pokrčím rameny. „Vím o tom, to se stane.“

„Vyhodil mě.“

„To se taky stává.“

„Hele, nevím, co mám dělat.“

Potlučený samozřejmě není, natolik se regenerují i mladí, ale vypadá přešle.

„A proto chceš jít popravovat soudce?“

„Nojo.“

Sedí v kuchyni na židli a podepírá si bradu rukama.

„Takže jaký je plán?“ Je mi ho líto, ne, že ne, ale dobrá rada mě nenapadá.

„Poprava, nebo lavička,“ vyhrkne.

„Co?“

„No, buď se chytnu a dokážu žít jako vy, a nebo si fakt někde sednu k Vltavě a počkám do rána. Myslíš, že je to blbost?“

Otevřu lednici a hodím po něm jeden z vychlazených sáčků, které tam nechal Thibaut.

„Není to blbost. Dřív...“

„No, jak to bylo dřív?“ Ukousne plast a napije se přímo z pytlíku.
„Připadám si s váma jako mimino.“

„Taky že mimino jsi. Chtěla jsem jen říct, že dřív by se s tebou nikdo takhle nemazal. Vyhrabal by ses někde na krchově z hrobu, a než by se ti někdo přihlásil, taky bys mohl čekat léta. Timo se o tebe nemusel starat.“

„Dohodli jsme se tak.“

„Třeba to nebyl dobřej nápad,“ nadhodím. Nebyl, odpovím si sama. Nefunguje to.

„Nebyl,“ svěsí hlavu.

„Takže jdeš s náma?“

Vstane a chytne mě za ruku, je o kus větší než já, ale přesto se mě drží jako zatoulané dítě.

„Já hlavně nechci bejt sám.“

„Neboj,“ chlácholím ho. Každá doba má svoje. Dřív se lidé báli zatracení, dneska prostě jen samoty.

* * *

„Co tu tenhle zas dělá, liebchen?“

Kay vstal a se sáčkem krve se náměsíčně plouží bytem.

„Jde taky.“

Maizen se vzdorovitě odklidí na terasu a já znova prožívám intenzivní pocit, že vedu penzion pro svobodné, německy mluvící upíry. Je tu málo místa.

„Proč? Aby mohl zase vlézt do skříně?“

„Zkouška.“

„Pche.“

Když se z vedlejšího pokoje vynoří už oblečený, vypadá o dost spokojeněji. Představa zabíjení ho rozjařila.

„Jdem?“ zeptám se obou. Maizen opustí terasu a ostentativně si Kaye nevšímá, ten si připravuje nářadí.

„Jdem.“

„Ještě zavolám kavalerii,“ upozorním je a vytočím Timotejovo číslo.

„Jsou u tebe?“

„Všichni, které potřebuješ.“ Timotej mluví tichým, napjatým hlasem. „A on je u tebe?“

Očima se dotknu Maizena.

„Je. Jděte k autu,“ gestikuluju na muže, kteří čekají v předsíni. Kay pokrčí rameny a vyjde ze dveří, Maizen za ním.

„Jo, je tady,“ potvrdím a čekám, co dál.

„Včera jsem si ho trochu podal.“

„Všimla jsem si.“

„S čím za tebou přišel?“

Netrpělivě zacinkám klíči. S čím vlastně přišel?

„No, říkal, že buď oprava, nebo lavička.“

„Co?“

„Buď si zvykne, nebo to zabalí, co jiného sis myslel?“

Nespokojeně mlaskne. „Dnešní děti nechápu.“

„Já taky ne,“ zavrčím. „Jsme tam hned.“

* * *

Nejsme tam hned, ale snažíme se.

„Tino, tys byla v myčce?“

Z Kaye jeho puntíkářství hned tak nevyženu.

„Ne, byl tu Thibaut, předpokládám, že kromě jiného taky umyl auto.“

„Cože?“

„Jo. Smiř se s tím. Otec mi daroval komorníka.“

Dál jeho frflání nevěnuju pozornost a občas v zrcátku mrknu na Maizena. Dívá se z okna a já tuším, že si pokouší představit ulice v plném světle. Potvrdí to hned příští větou.

„Tino, kdybys někoho kousla, mohl by taky na světlo jako ty?“

Kay se uchechtne.

„Kdybych někoho kousla, tak jistě. Kousnutí z nikoho upíra neudělá.“

„Víš, jak to myslím.“

Zase je mi ho líto. „Jo, myslíš poslední polibek. Ale musím tě zklamat, pokud z někoho udělám upíra, na světlo nemůže. To je vyzkoušené.“

„A proč ty můžeš?“ drží se úporně tématu.

„Protože nejsem mrtvá.“ Blbý argument, ale zabere vždycky.

Maizen zmlkne, ale jen na okamžik.

„Kayi,“ obrátí se k mému sousedovi, „tobě nevadí, že jsi mrtvej?“

„Ne,“ odpoví po pravdě Kay, „je lepší být mrtvej než absolvovat soud za otcovraždu ve čtrnáctém století. To nepochopíš.“

„Do prdele, proč jste všichni tak starý?“ Maizen vztekle uhodí pěstí do sedačky.

„Všichni ne,“ myškou se dostanu před oktávku, která mi překáží v cestě, „jen my, co se s náma kamarádíš.“

Kay se rozesměje a Maizenovi jeho smích nepřidá.

* * *

Mázova netaktní poznámka o stáří se zhmotní o chvíli později. Timotej, Gaspar a Stašek sedí u stolu a vypadají v Timově futuristickém interiéru poněkud bizarně. Kývnou jim na pozdrav.

„Bude to s plnou parádou, co?“

Stašek se mi pokusí políbit ruku, Gaspar vstane, aby mě objal, jen Timo rozladěně kývne. Trochu moc smrti na jednoho člověka, odhaduju.

„Je ten Bartič vůbec doma?“ Tahle akce není v mé režii, a to mě znervozňuje.

„Je.“ Z vedlejší místnosti se vynořil Zálezák, oči mu žhnou a ze všech mrtvých vypadá on jako nejechtovnější mrtvola. Skoro se ho leknu.

„Nevypadáš dobře,“ upozorním ho a Timotej mě stihne vyčítavým pohledem. Policajt mávne rukou.

„Jsem v pořádku.“

Očima hledám Timoteje, ale uhne pohledem. Celé se mi to nelíbí, ale koneckonců, nepořádám to já.

„Bydlí sám?“ pokračuju v dotazování.

„Ne, bydlí se ženou a dvěma dospívajícími dětmi.“

„Opravdu?“ uculí se Kay. Dloubnu ho do boku.

„Zazpíváme jim. Vyvraždit celou rodinu je zbytečný.“

„Jo, zazpíváme jim,“ souhlasí se mnou Gaspar a já v tom vidím Gutinu ruku. Taky by rád prokousl hrdlo nějaké té kalupince, když na to přijde, o tom nepochybuju.

„Polda jede taky?“

Timotej přisvědčí.

„A ty?“ obrátím se k němu.

„Já ne, už tak je vás jak psů.“

Rozhlédnu se po ostatních. Ano, je to příliš obřadné, zvlášť když celá věc nakonec není ani záležitost našinců. Vidím za tím hru, Timotejovu snahu o společný lov, strach z toho, že se porveme stejně jako naši příbuzní v Polsku. V duchu prokleju Dyreho. Tohle je jeho práce. Spoustu let, dlouhou řadu let to nebylo potřeba. Stačí prolít trochu krve, povzdychnu si v duchu, a klid je pryč.

„Kdo bere druhý auto?“ zeptám se mužů kolem stolu. Gaspar vstane.

„Já,“ odpoví poněkud příkře. „Člověka řídit nenechám a se Staškem nejedu.“

29.

Bartičovu vilu v Hostivicích najdeme snadno. Gaspar bezstarostně zastaví auto před vraty a vystoupí. Pospíším si za ním.

„Tady ne?“

„Proč ne?“ urazí se. Ted' obléhá hrad a moje úskoky jsou mu k smíchu.

„Hele, chceš o to auto přijít?“

Pochopí a neochotně se znova nasouká za volant.

„Tohle pro mne není, holčičko.“

Nedojatá sleduju, jak odjíždí ulicí.

Podruhé zaparkujeme na cestě vedoucí ke staveništi a k domu jdeme po svých. Maizen se mi drží za zády a já se rozhodnu dát mu ještě šanci.

„Vidíš je?“ syкну a ukážu před sebe.

Kay a Gaspar se nepřetvařují. Už zaživa to byli násilníci a to, co je čeká, je naplňuje radostným očekáváním. Sunou se vpřed hladkými, vláčnými pohyby predátorů a touha jim stahuje koutky. Ale i Stašek, uhlazený, afektovaný Stašek, se teď proměnil v šelmu. Jazykem si objede rty a pak je zkríví v hladovém úsměvu.

„Vidím,“ připustí Maizen. „Ty tak vypadáš taky,“ připomene mi posmutněle. Překvapeně se k němu obrátím, ale pak si uvědomím, že i já mám vyceněné zuby a bradavky se mi bolestivě otírají o látku. Otřesu se a pak se zhluboka nadechnu. Alespoň jeden z nás by měl být schopen s Bartičem mluvit. Za námi namáhavě dýchá Záležák. I jeho je mi líto, ale nemůžu pro něj udělat ani to co pro Maizena. Zajímalo by mě, proč ho sem Timo poslal, ale on sám mi to řekne jen těžko.

Vila je taková, jakou jsem ji čekala. Obehnaná vysokou zdí, osazenou kamerami. Přelezeme ji všichni bez velkých cavyků, jen policajta Gaspar prostě přehodí. Záležák s heknutím dopadne na zem.

Sbírá se pomalu, ale my nemáme naspěch. Nepředpokládám, že pan soudce má v baráku maníka, kontrolujícího monitor, a až budeme odcházet, záznamy budou už smazané. Stašek si vykračuje zahradou, když se odkudsi vynoří pitbul, pak druhý. Stačí jediný pohled a psi jsou zas pryč.

„Ta čubička je pěkná,“ zaraduje se Gaspar, který psy miluje. „Možná ji vezmu Gutě.“

Všechny zbohatlické vily mají terasy a balkony, i tahle jich má požehnaně. Kay mě vyhodí do vzduchu, chytну se ozdobného zábradlí a vytáhnou se nahoru. Slyším dole praskot dřeva a vím, že pánové rozumně zvolili klasickou cestu dveřmi.

Tiše přejdu balkon a nahlédnu do pokoje. Spí tam mladá dívka. Opru čelo o sklo a na chvíli si vychutnám tu klasickou filmovou situaci. Pak trhnutím otevřu balkonové dveře.

Vzbudila se. Ani se nedivím, zdola totiž zazněl ženský vrískot. Pánové se zřejmě baví.

„Kdo...“ vyvalí na mě oči. Docela pohledná žába v noční košili s obrázkem. Tuhle čubičku by si možná vzal domů Kay.

„Nikdo,“ odpovím hlubokým hlasem. „Spi.“

Oči se jí zamžjí, zívne a padne na polštář. Z chodby se ozve dupot bosých nohou, pospíším si ke dveřím a dlouhovlasého kluka chytím za rameno ještě včas.

Prohlížím si ho a uvažuji, jak blízko smrti vlastně je. Pár kroků, pomyslím si, patnáctiletý chlapec, syn, je dost starý, aby mohl být zabit se svým otcem. Pro Gaspara a pro Kaye určitě.

„Jdi si lehnout,“ vyslovím tu omletou maminkovskou větu hlasem, jakým ji nikdy žádná matka neřekne. Z chlapcovy tváře se ztratí výraz, je z ní bílá maska, která na mě hledí slepýma očima. Pořád lepší než krchov, pokrčím rameny a postrčím ho směrem k jeho pokoji.

Dole mě čeká scéna tak klasická, že je mi ji skoro líto rušit. Stašek drží za krk zmítajícího se muže středního věku a Kay, za odborného Gasparova dohledu, pije z paní domu. Maizen si prohlíží

nábytek, jako by zvažoval, jestli bude dobře hořet, a lze jen odhadnout, že se v něm zase probudil levičák. Jen Zálezák se nebaví, strnule zírá do kouta a jeho šedavá pleť je v namodralém světle ještě mrtvolnější.

„Jak to jde, chlapi?“ zeptám se žoviálně.

„Výborně,“ Gaspar je rozjařený a Kay mluvit nemůže, má plnou pusu. Plácnu ho po zadku.

„Nejdřív práce. Mimochodem, až ji tu zejtra najdou policajti, neměla by být pokousaná.“

„No, trochu bude.“

Prohlížím si zmasakrovaný krk vyděšené ženy a Stašek, který se také přišel podívat, snad bezděčně tiskne čím dál pevněji jejího manžela.

„Stašku, trochu citu, prosím, chcem s ním ještě mluvit.“

„Odpusť, Tino,“ usměje se společensky a trochu povolí. Také Kay upustí paralyzovanou ženu na zem.

„Děti,“ zasténá Bartíčová a v tu chvíli mi připomene všechny ty znásilněné, zmlácené a konečně i pokousané ženské, které jsem v životě viděla.

„Spí,“ utěším ji lakonicky. „Ty budeš taky. Jdi si lehnout,“ hlas mě znovu zabrní pod hrudní kostí a blondýna se potácivě vztyčí. Odchází kulhavě, protože na zemi zůstal ležet její sandál.

„Bylo to zábavné,“ usměje se zasněně Kay.

„Takovej je život,“ odmávnou jeho námitky a obrátím se k soudci. „Teď máme na stole další chod.“

„Co chcete?“

Bartíčovi evidentně nikdo ani nezazpíval, ani z něj nepil, protože se chová tak, jak se přepadení obvykle chovají.

„Peníze?“ nabízí a já se nemůžu nedivit lidské omezenosti. Právě viděl, jak Kay pil krev z jeho ženy, a nabízí nám prachy. Neměla bych nakonec začít mluvit rusky, jen pro zachování stylu?

„Pravdu,“ usměju se a přejedu mu prstem po rtech, „jen pravdu. Budu ti vyprávět pohádku, jo?“

Škubne sebou, ale na pohled křehký Stašek ho drží stejně pevně jako ocelová pouta. Pohodlně si sednu do křesla, přitáhnou kolena k

břichu a začnu. Kay sklouzne k mým nohám, Gaspar si udělá pohodlí v ušáku a náš umírající polda na mně visí nepřítelým pohledem maniaka. Maizen si zamyšleně cucá prst. Každým nervem cítím podivnost téhle idyly a musím se přemáhat, abych se nezačala šťastně smát. Dnes v noci budu zabíjet ráda.

„Byl jednou jeden chlapecek,“ dokonce i hlas jsem naladila do uspávací tóniny, „který nevěřil na upíry ani na vlkodlaky. Nevěřil, že existují našinci, kteří v noci chodí a pijou lidem krev, nevěřil, že existují takoví, co jim najednou vyrašej medvědí chlupy. A tenhle chlapecek si nevšiml, že s jedním takovým má co do činění.“

„Jestli potřebujete peníze na drogy, nebo snad drogy... v trezoru mám kokain, je ho dost, abyste...“

Káráv si Bartiče změřím. „Nepřerušuj mě, když vyprávím,“ napomenu ho a Stašek mu trochu zmáčkne rameno. No, vlastně mu ho vykloubí.

„Nevšiml si, že má s jedním takovým co do činění,“ pokračuju pevně, „a ušil na něj boudu. Past na medvěda. A to byl začátek jeho trablů.“

„O čem to mluvíte?“ zaječí na mě.

„Pochopila bych, žeš chtěl dostat Béra od policie, ale nechápu, žeš jako soudce nenašel lepší způsob než při tom zabít dva lidi. Zkomplikovals mi život,“ obviním ho zcela oprávněně. „A taky jsi ho zkomplikoval sobě.“

„Jste tu kvůli Bérovi?“ Zdá se, že se mu ulevilo. „Můžeme se dohodnout.“

Do formy se dostal překvapivě rychle, pomyslím si, ale konečně, děti křičet neslyšel a žena odešla spát po svých. Nebo je to prostě takovej egoistickej parchant, napadne mě další alternativa, než znovu promluví.

„Tak se dohaduj. Řekněme, že tvé chování nás...“

„Poškodilo,“ skočí mi do řeči Stašek svým sametovým hlasem.

„Tak, poškodilo. Taky roztrpčilo, přátelství si ceníme vysoko.“ Tohle přátelství sice už zřejmě skončilo, ale to mu na nos věšet nebudu.

Odkáše si. Nejspíš na nadpřirozené bytosti prostě nevěří, mrknu na něj. Nakonec nás má za amatéry.

„Chápu, že jsem jistým skupinám mohl svým jednáním zkomplikovat život,“ začne. Žvaní jak na schůzi správní rady, z úst mu padají bezobsažná slova, vata beze smyslu.

„Je samozřejmě možné celý proces zastavit, odložit případ...“ dostává se konečně k tomu podstatnému. Stáhnou obočí. Možná jsem na tomhle opravdu dělat neměla. Stačilo najít objednatele a zatlačit. Žádné schovávání Béra, žádné zabíjení v Polsku, žádní mrtví policajti. A taky žádná poprava. Tohle jsem posrala já. Totálně.

„Dobře, zastavíš ten případ.“ Teď se i po stovkách let mám co držet, abych zachovala dekorum. „Máš dvě pěkné děti, vid’?“ říkám a připadám si jako gangster ze seriálu, co ho dávají v sobotu po obědě. Trochu ztuhne, ale jen nepatrně.

„Nebude nutné do toho tahat děti,“ říká kulantně. „Celá věc se vyřeší, řekněme, do měsíce.“ Snad by si i zamnul ruce, kdyby neměl vykloubené rameno.

„Vyřešíme to ke spokojenosti všech. Rozumní lidé se přece vždycky dohodnou.“

Očima hledám Gaspara, najednou nevím kudy kam, nejradši bych mu srazila vaz, ale bojím se další chyby, dalšího špatného kroku. Na pomoc mi však nepřijde on, ale Stašek.

„To máš pravdu, synku,“ zapře se soudci do ucha. „Pro začátek si prohlédneme tvůj trezor. Jdi ho otevřít,“ vybídne ho a lehce ho zvedne na nohy.

„To není třeba. Spisy o tomhle případu tam zrovna nejsou.“

Potřesu hlavou, jako bych si ji chtěla vyčistit z nánosů kocoviny. Bartič nás má za blbce.

„Otevři ten trezor,“ Stašek teď vnucuje soudci svou vůli a ten se mechanicky sune ke dveřím. Zmizí v nich a Stašek za ním.

„Co je s tebou, liebchen?“ Kay mě podpírá, jako bych měla omdlít. Obrátím se k němu.

„Nevím.“ Opřu se o jeho bok a zhluboka se nadechnu. Pocit vlastního selhání přivolal nával paniky, na chvíli se mi vrátil okamžik svítání v Tuchole, neúprosné světlo, co zabije ty, které jsem zatáhla do hry.

„Nesmíme tu zůstat do rána,“ vyhrknu. „Co když to záměrně protahuje, co když ví, že...“

Gaspar mě zdaleka nedrží tak něžně jako Kay. Zatřepe mnou a na zed' mě spíš hodí, než že by mě o ni opřel.

„Přestaň vyvádět, Kristino,“ zařve na mě hlasem, uvyklým maštali. „Dostalas v poslední době zabrat, ale teď přestaň vyvádět. Soudce ví hovno.“

„Nech ji na pokoji.“ Maizen se odlepil od zdi a pokouší se odstrčit Gaspara.

„Ty se do toho nepleť,“ odhodí ho Kay do kouta. Kousnu se do rtu a bolest mě probere. Když se nezvetím, za chvíli se mi tu servou.

„Dejte s tím pokoj,“ chytnu Kaye za rameno. „Už je mi líp.“ Z chodby se ozývá Bartičův hlas, snaží se o čemsi přesvědčit Staška.

„Zlato,“ obrátím se ke Kayovi, „chci si s tím chlapem promluvit. Víš, tak nějak otevřeně.“

Místnost naplnil křik. Dívám se, jak Kay soudce přivazuje k desce stolu, a jsem mu za ten tyjátr vděčná. Strach mi ještě pořád sedí za krkem. Nejistota. Muži se z kalhot dere měkké, povolené břicho. Přijdu blíž, pozoruju, jak se svíjí, jak mu z tváře kape pot, všechny ty ošklivé lidské věci, tělesné šťávy... a dojde mi, že to není on, kdo mi nahnal strach.

„Tak povídej,“ zapředu. Stašek pořádkumilovně rovná hraničku cédéček a kupku dokumentů.

„Chceš se podívat, Kristino?“ I on si všiml, že nejsem ve své kůži, a hází mi narážku jako záchranný pás. Usměju se na něj.

„Ne teď, až skončíme s panem Bartičem, budeme mít spoustu času si číst. To ti Bér opravdu vadil tolik, že to stálo za vraždy?“ uhodím znenadání na Bartiče. Než se stačí nadechnout, pokračuju.

„Stačí si přečíst nadpisy tvých, eh, případů. Mohl ses o ty drobné podělit. Vražda je...“

„Ošklivá věc,“ teď se chytil i Gaspar, spokojený, že už jsem se zase vzpamatovala.

„Byl to tvůj nápad?“ polechtám spoutaného pod bradou a utřu si prst o kalhoty. Potí se strašně.

„Šlo jen o obchod.“ Pokusí se spiklenecky usmát, ale už se nekontroluje a z koutku mu vyteče slina.

„Byl to jen tvůj nápad?“ opakuju znovu, ale jinak. Dlaně mu teď tisknu k masitým spánkům, čekám na záblesk, stejný jako když se ptám mrtvých. Nepřijde, narazím na jinou vůli, dost silnou, aby mi zabránila vstoupit. Zkoumavě si soudce prohlédnu. Netečně se na mě dívá překrvenýma očima. Prstem kývnu na Kaye.

„Přinuť ho mluvit. Maizene, budeš mu pomáhat.“

„Liebchen?!“

„Poprava, nebo lavička, vzpomínáš si? Bud' začne pomáhat, nebo se jde opalovat. Tak bude to?“

Něco je... Z roubíkem ucpaných úst muže už se linou jen tlumené srkavé zvuky, ale pach v místnosti je nepříjemný i pro našince. Občas se pohledem dotknu Záležáka. On je tu jediný další člověk, ale zůstává ze všech nejnetečnější. Stašek si ho prohlíží s profesionálním zájmem.

„Tohle se Timotejovi moc často nestává,“ nadhodí zlomyslně.

„Čím dál častěji,“ odseknu při pohledu na Maizena, podávajícího Kayovi skalpel. „Timotej ztrácí hlavu,“ povzdychnu si a vstanu. „My všichni teď děláme chyby.“

Soudce žije, a to je jediné, co se o něm dá říct. Jinak už z něj moc nezbylo. Kay vrazil svému „asistentovi“ do ruky jakési klíštky a ten jimi příčinlivě ucvakuje kousky masa. Zatím se drží dobře, všechna čest.

„Jestli něco chceš, musíš teď,“ připomíná mi Kay důležité to, co vidím sama. Soudce už dlouho žít nebude, ne snad, že by jeho zranění byla tak fatální, ale nevydrží to srdce. Slyším to já, Kay i ostatní.

„To nebyl tvůj nápad,“ zavrtím hlavou, když se nakláním nad zmučeným mužem, „umíráš, chlapče, tak se vyzpovídej. Vyndejte mu ten roubík, kluci.“

Mluví, mluví bez toho, abych mu vlezla do vědomí, ale padají z něj jen nesmysly, úryvky vzpomínek, plačtivá doznání k banálním hříchům, tuctově dojemné historky. Začínám ztrácet trpělivost.

„Kdo s tebou mluvil o Bérovi? Kdo řekl, že ti překází zrovna on?“

Zabublá a pak začne s další historkou. Obrátím oči v sloup. Mluví o večeři s obchodním partnerem, o skvělém, úplně jemňounce naškrábaném tataráku...

Trhnu hlavou a ostře se na něj zadívám. Už je u jakýchsi investic ve švédské energetické společnosti...

„Sliboval obrovské zhodnocení,“ mele. „Skoupili spoustu akcií VČE a...“

VČE mě nezajímá, ale Švéd, který jí tatarák, ano.

„Jak vypadal ten chlap?“

Oddaně se na mě podívá. Vztah mezi učitelem a mučeným vznikne rychle. Tolik se mě snaží potěšit správnou odpovědí... „Noblesní člověk.“

Maizen po mně bleskne pohledem. Vidí, jak se mi špičáky zarývají do rtů. Kay se prohrábne nožíky.

„Barva vlasů?“ Ne, že by to něco řešilo, ale snad se mi ho podaří přimět ke konkrétnějšímu popisu.

„Světlá. Měl takové delší vlasy,“ chroptí, jako by se blížil konec.

„Na ramena?“ Pokusím se vybavit si, jaké měl Dyre vlasy, když jsem se s ním porvala u Gasparových, ale usoudím, že od určitého okamžiku už žádné. Koneckonců, neměl na hlavě ani kůži.

„Sčesané dozadu.“ Pach jeho potu je skoro nesnesitelný, jak tělo přestává fungovat.

„A na ruce pečetní prsten.“ Strnu. Před očima mám Dyreho ruce svírající pytel s Fryderykovými ostatky. Na prsteníku měl prsten, pečetní prsten z platiny.

„Představil se?“ zeptám se se staženým hrdlem. Nepředpokládám, že by otec používal své pravé jméno, ale přece...

Soudce ke mně obrátí oči, které potahuje mázdra blížící se smrti.

„Nevím...“

„Vzpomeneš si,“ Maizen podá Kayovi klíšťky. Unaveně se na něj usměju. Nevím, jestli si muž vzpomíná, ale každopádně se při pohledu na Kaye pomočil. Je možné, že smrt už přichází, koneckonců, jde mezi své. Zatřepu Bartičem a nedopatřením sáhnou do otevřené rány. Zkroučí se bolestí.

„Tak si, kurva, vzpomeň,“ zaječím na něj. V očích mu bleskne bělmo a na okamžik mám strach, že jsem to přehnala. Pak se namáhavě nadechne, zajíkne se a zamumlá: „Daren.“

„Ty zatracenej hajzle,“ nejhorší vztek, vyrostlý ze strachu a únavy, ve mně vzplane, ruka švihne, jako by ani nebyla částí mého těla, a v dlani mi zůstane kus Bartičova hrtanu.

„To nebylo na něj,“ obrátím se omluvně k ostatním, „to patřilo mému otci.“

„Nechceš se něčeho napít?“ zeptá se Maizen, rozpačitý, že přihlížel výbuchu tak osobnímu, a nadzvedne mrtvolu.

„Snad ani ne,“ poplácám ho po tváři zkrvavenou rukou a jdu ke dveřím.

„Počkám v autě,“ hodím přes rameno. Nikdo se mě nepokusí zadržet.

* * *

V bavoráku voní nevtíravý parfém, nainstalovaný pečlivým Thibautem. Dárek od tatínka. Spousta dárků od tatínka. Necítím už vztek, jen únavu a rozladění. Nic neskončilo a neskončí, dokud Dyre nebude mrtvější než ti, se kterými se přátelím. Hra. Past. Pak se ozvou kroky, natáhnu ruku po klice a vystoupím. Jsou tady.

Dívám se, jak přicházejí, a vím, že jeden chybí. Jediný živý.

„Kde jste nechali Záležáka?“ Nechci nikomu sahat do svědomí, ale zeptat se musím.

„Nebyl už na tom dobře, Tino,“ Gaspar se mnou mluví tónem, jakým se dětem vysvětluje, že ten králíček, kterého právě spapaly, byl Ferda.

„Navlíkne se to na něj?“ Koneckonců, můj králíček to nebyl.

Gaspar přikývne a já otevřu dveře auta.

„Nasedat,“ kývnu na Kaye a Maizena. Vklouznou dovnitř, já pokynu Staškovi a Gasparovi, kteří stojí u svého vozu, a nastartuju.

„Na lavičku?“ obrátím se k Maizenovi. Ten zavrtí hlavou.

„Domů.“

„K Timotejovi domů?“ zeptá se podezíravě Kay.

„K vám domů,“ zaprosí chlapec a já přišlápnu plyn.

„Dneska tě tam ještě přespat nechám.“

Epilog

Je noc a do pokoje se dere léto. Dlouhnu do Kaye, který si odbývá svou dávku „ranního“ rozladění.

„Bude s tebou něco?“

„Až vypadne.“ Pořád Thibauta těžko snáší, ale ten dochází se železnou pravidelností a staví mi na nábytek cenné bibeloty. Dárky od otce. Občas dám něco do bazaru. Čistě jen abych Dyreho potěšila.

Kleknu si na lůžku a Kay mi prstem zamíří do klína.

„Oholím tě, chceš?“

Kývnu. Vypadá, že už se dostal trochu do tempa. Zrovna když mě zvedne v náručí, zazvoní telefon. Kay mě neochotně postaví na zem, a když se dohrabu k přístroji, ozve se Diegův hlas.

„Kristino, myslíš, že bys sem mohla přijet na prázdniny? Je tu teď pěkně.“

„Pěkně?“ Moc mu to nevěřím.

„Nádherně,“ vypraví ze sebe s námahou. „Víš, tvůj otec se nastěhoval k Jardeně a mám pocit, že to naše dona těžce nese.“

Stojím na terase a systematicky hážu dolů na dvůr jednu čínskou vázu za druhou.

„Slečno Tino, vašemu otci to trvalo velmi dlouho, než je sehnal.“

„Já vím, právě proto je tam házím.“

Thibaut se prkenně ukloní a ode dveří se na mě šklebí Kay.

„Co se směješ,“ vyjedu na něj. „Však on Dyre pozná, že někdy je lepší našťípat dříví než zplodit dceru.“

Petra Neomillnerová (*1970)

Petra Neomillnerová se ve své tvorbě se zaměřuje především na fantasy. Její práce se vyznačují až naturalistickou syrovostí a tvrdostí, a to jak po stránce dějové, tak i v charakterizaci postav. Právě to dává jejím textům nádech opravdovosti. Ukazuje silné samostatné ženy schopné vyrovnat se s nástrahami světa, který jim příliš nepřeje.

Narodila se v lednu 1970 v Praze. Vystudovala střední knihovnickou školu a později získala i grafické vzdělání. Od roku 1993 je na volné noze a živí se jako grafička, a v poslední době zejména jako scenáristka a spisovatelka. Její články věnované magii pravidelně vycházejí v časopise Pevnost, se kterým dlouhodobě spolupracuje v oblasti recenzí knih a publicistiky.

Píše už od dětství, dlouhou dobu se však věnovala především poezii. S psaním prózy začala koketovat až v pětadvaceti letech, dnes se jí však už věnuje téměř výhradně.

Autorčiny začátky jsou spojeny s časopisem Pevnost. Tady také vyšla jako první povídka *Ta, kterou smějí sedlat jen bohové...* O rok později tu také poprvé představila čarodějku Moire v příběhu *Hněv*, ve kterém se Moire pokouší zachránit malé městečko před stoupající vodou. Moire a jejímu příteli Desmondovi zůstala v dalších letech věrná a v Pevnosti postupně otiskovala nová a nová dobrodružství. Jen namátkou jmenujme *Čas, kdy klasy dozrají* nebo *Vlastní krev*. V Pevnosti vyšly také povídky *Stříbro je když*, a *Mlynářčina náruč*, jejichž hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota.

V roce 2006 vydala první samostatnou knihu – sbírku **Vlastní krev** (Triton, 2006). V ní soustředila všechny zatím vydané texty o Moire a přidala několik dalších povídek. Na konci roku 2007 pak následovaly v rychlém sledu za sebou další tři tituly – první díl cyklu o Moire a Desmondovi **Písně čarodějky**, nazvaný **Nakažení** (Fantom Print 2007), jemuž na konec letošního roku připravuje

pokračování, sbírka povídek spojující fantastiku se S/M tématikou **Hry na bolest** (Netopejr 2007) a první část cyklu o upírci Tině Salo ze současné Prahy **Sladká jak krev** (Triton 2007). Letos vyšlo pokračování série **Doušek věčnosti** (Triton 2008) a připravuje se třetí díl **Past na medvěda** (Triton 2008). A vyšel jí i román, jehož hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota, **Psí zima** (Fantom Print 2008).

Publikuje také ve sbornících. V antologii **Punk Fiction** je zastoupena S/M příběhem *Capricorn 70* (Punk Fiction, Mladá fronta, 2004), do antologie editora Vlada Říši přispěla velmi temnou fantasy povídkou *Květ skály* (2005: Česká fantasy, Mladá fronta, 2006), v antologii **Legie nesmrtelných** se znovu na scéně objevuje Lota v povídce *Zmetek z temnot* (Legie nesmrtelných, Fantom Print 2006), pokračování příběhu *Capricorn 70* „*Odpal to, Red!*“ vyšlo v dalším Říšově sborníku (Sorry, vole, error, Mladá fronta, 2007) a povídkou *Všude je voda* přispěla i do antologie editorů Antonína K. K. Kudláče a Ondřeje Jireše (Pod kočičími hlavami, Triton, 2007).

U nakladatelství Triton vydala také tři knihy o magii, **Magické kameny**, **Milostná magie** a **Runová magie**.

Petra Neomillnerová žije s přítelem, dcerou Nikou a československým vlčákem Sněhurkou na pražské Letné.

Více informací o autorce najdete na www.alraune.cz.

Petra Neomillnerová: knihy ze série o Tině Salo

Tina Salo vypadá na první pohled jako mladá, krásná žena, nevinnost sama. Je to však jen zdání. Tině je ve skutečnosti více než tři sta let a je upír. Mimořádně zvláštní upír, kterému na rozdíl od soukmenovců nevadí pobyt na slunci. A navíc není mrtvá. Proto funguje v upírské komunitě současné Prahy jako vyšetřovatelka a holka pro všechno, která zahazuje pomocí významného kontaktu na policii, medvědodlaka Konráda Béra, všemožné průšvihy a pokouší se udržet upíry v anonymitě. Dlouholeté období klidu je ale u konce. Nejen že se někteří ambiciózní upíři bouří proti nadvládě věkovitého, i když přeci jen mírně nekonvenčního Timoteje, ale do dění se začíná míchat i šéfka německých upírů Gothel a ve snaze podmanit si i toto teritorium, vysílá do Prahy svého syna Kaye, chladnokrevného zabijáka bez špetky citu a slitování. A k tomu všemu se odněkud zjevil Tinin otec Dyre, bytost ještě daleko starší a nebezpečnější než upíři, jenž se pokouší spojit upírstvo celé Evropy, aby mu mohl vládnout. Tina tak musí řešit nejen běžné případy, jako jsou vraždy motorkářů – kožoměnců stížených kletbou, ale je nucena vypořádat se s nebezpečnými soukmenovci, s vlastním milostným životem, neboť Kay se stal jejím milencem a žárlí na kohokoli, kdo se k Tině přiblíží, rozzuřenou tchýní – čekatelkou, které vadí, že syn uniká z pod jejího vlivu, a vrcholně nebezpečným otcem, který trpí světovládnými sklony. A navíc se zdá, že židle se povážlivě houpe i pod takovou jistotou, jakou vždycky byl Konrád Bér. Jeho ztráta by při tom pro upíry byla katastrofou, ne každý zásah lze totiž vysvětlit přirozeným způsobem.

Tina Salo je upírská série ze současné Prahy, která potěší nejen každého příznivce akční fantastiky, zaplněné studenou i teplou krví, ale i milovníky detektivních zápletek. Pojd'te s Tinou, ostatními upíry, medvědodlaky, vlkodlaky a dalšími kožoměnci navštívit Prahu

v podobě, jakou jste ještě nezažili. Věřte, bude to stát za to a váš pohled na naši metropoli už nikdy nebude stejný jako dřív.

Petra Neomillnerová
Sladká jako krev
První kniha ze série o Tině Salo

Praha je přívětivé město, pro „našince“ určitě, a upírka Tina Salo to oceňuje. Když se na ulicích začnou povalovat vykvrvené mrtvoly bezdomovců, je třeba udělat pořádek ve vlastních řadách, aby mohl poklidný upíří život v matce měst pokračovat.

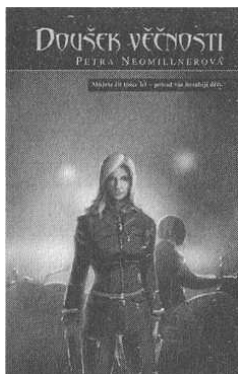
*

Melancholicky si oblékám kalhotky a uvažuju, koho dnes navštívím. Práce, tahle nebo jiná. Peníze se hodí, ale hlavně je práce dobrá k tomu, aby vás udržela v realitě. Nepracovat znamená pít a lovit a...

Ne, nechci na to myslet. Přes hlavu si přetáhnu černé triko s lesklou lebkou na hrudi. Zašklebím se. Tahle doba mi umožňuje chodit s velkým nápisem „upír“ na zádech naprosto beztretně. No, i to má něco do sebe. Džínové šortky, žabky a brýle. Sluneční brýle jsou další požehnání, maska, kterou téměř nesháním. Zapáchnu si je do vlasů, a natpírám na sebe make-up barvy „ivory“, pak obtáhnu oči černou tužkou. Zírám do zrcadla a jsem v něm, naštěstí, vidět, jinak bych si řasenkou vypíchla oko. Vlasy mám světlé, snad po otci, po kterém mi zbylo také jméno – Kristina Salo. Nejspíš je to to jediné, co mi dal, ale má matka prý na tom velmi lpěla. Těžko říct, zemřela při porodu na shnilé slámě roku 1646.

**240 str., brož., 199 Kč, (členové SFK Trifid 149 Kč),
2007, ISBN 978-80-7387-066-9**

Petra Neomillnerová
Doušek věčnosti
Druhá kniha ze série o Tině Salo

Tina Salo má problémů nad hlavu. Motorkáři, mezi něž patří skupinka vlkodlaků, umírají při bouráčkách jako na běžícím pásu. Gothel zuří, protože chce zpátky svého syna Kaye, a je přesvědčená, že jí ho chce Tina ukrást. A co je ze všeho nejhorší, Tinin otec Dyre už není jen nepříjemnou součástí nočních můr, ale velice reálnou hrozbou ohrožující upírstvo v celé Evropě...

*

Konečně se ozve telefon a na displeji se objeví Kayovo číslo. Zvednu telefon k uchu.

„Kde se couráš?“

„Tino, nakoupil jsem to. Můžeš pro mě přijet?“

Ztuhnu. „Cože?“

Mluví těžce. „Něco mě dostalo, v Krumlově. Přijdeš?“

„Jo,“ nějak mi to nechce přes rty. „Kde tě najdu?“

„Ve Sportmotelu, hrozná díra, ale nemusíš přes recepci.“

„Jasně. Jak,“ zadržnu se, „Jak ti je?“

„Mám pryč kus krku, otevřený břicho...“

„Hojíš se?“

„Mizerně.“

„Krev tam máš?“

Odpovědí je mi jen záporné zafunění.

„Kdo ti to udělal?“

Tentokrát mlčí Kay. „Nejspíš upír, Tino, ale neviděl jsem mu do obličeje. Přišel zezadu.“

**240 str., brož., 199 Kč, (členové SFK Trifid 149 Kč),
2008, ISBN 978-80-7387-110-9**

Petra Neomillnerová
Past na medvěda

Vydalo Nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2008
jako svou 1214. publikaci, v edici TRIFID svazek 307.

Vydání 1.

Ilustrace na obálce Marek Hlavatý.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-195-6
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 229,– Kč
(členové SFK TRIFID 179,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.

Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané
nakladatelstvím Triton:

Knihkupectví Krakatit

Jungmannova 14, Praha 1, tel.: 222 519 838